

BANA DOKUNMA BANA DOKUNMA

TAHEREH MAFI

Dokunupun ölmeyül, Dokunusun güc.

twilightturk/aristanni

DE
X

264 gündür kilit akırdıydım.

Yatırda küçük bir defterden, kırık bir tükermez kalemden, kafesindeki numaralardan başka hiçbir şey yoktu. 1 pencere. 4 duvar. 13 metre karelik bir alan. 264 günlük yalnızlıkta kullanmadığım 29 harfli alfabe.

Başka bir insana dokunmadım geçen 6.336 saat.

"Bir hütcre arkadaşın oda arkadaşın olacak," dediler bana.

"İngilizce burada çürür giderisin iyi halin sayesinde," dediler bana.

"Ayta serim gibi psikopatın teki Artık yalnız kalmayacaksınız," dediler bana.

Yeniden Kuruluş'un, yani ölmekte olan toplumumuzun söde yardım etmesi gereken girişimin piyonlarıydı bunlar. Beni, anne babamın evinden koparıp alan, söde geçirmedığım bir şey yüzünden akıl hastanesine kapatanlar da aynı insanlardı. Bir şeyleri elinde olmadan yaptığım, ne yaptığımı bilmediğim hiç kimsenin umurunda değildi.

Nerede olduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Tek bildiğim, birisinin beyaz kamyonuyla buraya getirildi-

ğim. Beni buraya getirmek için 6 saat 37 dakika direksiyon sallamağı adam. Oturduğum yere kelepçelendiğimi biliyordum. Sandalyeme bağlandığımı biliyordum. Anne-babamın, bana hiç hoşça kal deme zahmetine girmediklerini biliyorum. Göçürürken ağlamadığımı biliyordum.

Günün her gün başımıza geçtiğini biliyordum.

Güneş, okyanusa düşüyor ve pencerenin dışındaki dünyaya kırmızılar, sarılar, turuncular serpiştiriyordu. Yüzlerce farklı daldan bir milyon yaprak sahte bir uçuş vaadıyla titreyerek rüzgarda eğiliyordu. Rüzgar, buruşuk kanatlarına şöyle bir dokunup onları yere düşürünce de, yapraklar unutulup, aşağıda konuşlanmış askerlerin postalları altında ezilmeye mahkum oluyordu.

Artık eskisi kadar ağaç yok, diyorlardı bilim insanları. Eskiden dünyanın yeşil olduğunu söylüyorlardı. Bukularımız da beyazmış. Güneşimiz hep olmasa gerektiği gibi aydınlatırmış etrafı. Ne var ki benim o dünyaya dair anılarım çok solaktı. Geçmişe ilişkin pek bir şey anımsamıyordum. Şu anda bildiğim tek var oluş, eskiden bana verilmeli. Eskiden olanın bir yankısı.

Arucuma, küçük pencereye bastırılan ve soğuşun, elimi tanıdık bir kavrayışla sandığını hissettim. İkimiz de yalnızdık, ikimiz de başka bir şeyin yokluğunda vardık.

Neredeyse bir işe yaramayan, içinde çok az mütareke kalmış, her güne pay etmeyi öğrendiğim tükenmez kalemimi alıp baktım. Fikrini değiştirdim. Olayları yazmak için gereken çabadan vazgeçtim. Bir hücre arkadaşı iyi olabilirdi. Gerçek bir insanla konuşmak bir şeyleri kolaylaştırabilirdi. Sesimi kullanmaya çalıştım, dudaklarımı, ağzıma yabancı olan tanıdık sözcüklerin etrafında şekillendirdim. Bütün gün çalıştım.

Nasıl konuşulacağını anımsadığıma şaşındım.

Küçük delerimi rulo yapıp duvara ittirdim. Üstünde uyumaya zorlandığım kumaş kaplı yolların üzerine oturdum. Bekledim. Bir ileri bir geri sallanıp bekledim.

Çok uzun bekledim, uyuyakaldım.

2 göz 2 dudağa 2 kulağa 2 kaşa açıldı gözlerim.

Çığlığımı, kollarımı, bacaklarımı sıkıca tutan felç edici dehşetten kaçma zorunluluğumu bastırdım.

"Sen bir e-e-e-e"

"Sen de bir kızsın." Tek kağıdı kaldırdı. Yüzümden uzaktağı. Sırtını arsa gülümsemişiyordu; bense ağlamak istiyordum, gözlerim umutsuzlukla, dehşet içinde, sayısız umutduğum kadar çok kez açmaya yekendüğüm kapıya doğru hızla baktı. Beni bir eklekle içeri kapatmışlardı. Bir oğlanla.

Aman Tanrım.

Beni öldürmeye çalışıyorlardı.

Bunu kasten yapmışlardı.

Bana işkence etmek, eziyet çektirmek için; geceleri bir daha görüme uyku girmesin diye. Kollarında dövmeleler vardı, üstündekini dirseklerine kadar sıyırmıştı. Kaşında muhtemelen el koydukları bir halkanın izi duruyordu. Lacivert gözler kahverengi saçlar köşeli çene ince uzun bir vücut. Görünce. Tehlikeli. Korkunucu. Dehşet verici.

Gölüncce yatağımdan düşüp hızla köşeye seğırttim.

Bu sabah hücredeki boşluğa tıksıldım boş yataktaki ciltiz yastığı, minicik çarşafı ve üst kısmını zar zor örtecek kadar büyük eski parkü battaniyeyi öksüp tarttı. Benim yatağıma göz attı. Kendi yatağına göz attı.

Tek eyleyle üstünü birden zip birleştirdi. İki metal çerçeveyi saygıyla odanın kendine ait kısmına itti. İki çarşafı yaydı, yatağına aldı, kabartıp başının altına koydu. Titremeye başladım.

Dudağımı ısıdım, karanlık köşeye götülmeye çalıştım.
Yatağımı botanikemi yastığımı çalımtı.
Zeminden başka hiçbir şeyim kalmamıştı.
Asla mücadele etmeyecektim buna yapamayacak kadar taş
kesilmiştim dönüp kalmış paranoyaklaşmıştım.

"Ee, sen - neisin? Deli mi? O yatağın mı buradavın?"

Ben deli değildim:

Yüzümü görmeye yetecek kadar dişleklerinin üzerinde
dogrudu. Yine güldü. "Canını yakmayacağım."

Ona inanmak istiyordum: Ona inanmıyordum.

"Adın ne senin?" diye sordu.

Sana ne-Senin adın ne?

Tedirgin bir şekilde soluk alıp verdiğini duydum. Eskiden ya-
rısı benim olan yatağı devrildiğini duydum. Bütün gece uyanık
kaldım. Dişleklerini çeneme çekmiş, kollarımı ufak tefek bekle-
nime sıkıca sarmıştım, aramızdaki tek perde uzun kahverengi
saçlarımdı.

Uyumayacaktım.

Uyuyamazdım.

Yine o çığlıkları duymazdım.

Sabah yağmurun kokusunu aldım.

Oda, buram buram ıslak taş, ters dönmüş toprak kokuyordu; hava rutubetli ve topraklıydı. Derin bir nefes aldım, sırt burnuma serin yüzeye bastırarak için ayak uçlarımda pencereye yürüdüm. Nefesimin camı buğulandırılışına hissettim. Göçlerini yumudum, rüzgârın taşıdığı o hafif pıtırıyı duyduğum. Yağmur damlaları bana, bulutların kalbinin atışını, benim de bir kalp atışım olduğunu anımsatan tek şeydi.

Yağmur damlalarını hep merak etmişimdir.

Hep nasıl açığı düşüklerini, kendi ayaklarına takıldıklarını, bacaklarını kırıldıklarını ve tam gökyüzünden yuvarlanarak meçhul bir sona doğru ilerlediklerini merak ederdim. Sanıklı birileri cepelerini yere boşatıyor, içtindikilerin nereye düştüğünü umursamıyor, yağmur damlalarının yere çarptırca patlamalarını, yere düşünce parçalanmalarını, insanların, yağmur damlalarından, kapılarına varmaya cüret ettiği günleri söylediklerini umursamıyorduk.

Ben bir yağmur damlağıydım.

Anne babam beni ceplerinden anılar ve beni, beserim üzer-

rende buharlaşmam için bırakılır:

Pencere bana, dağlardan uzak olmadığımızı ve kesinlikle suya yakın olduğumuzu söylüyordu, ama bugünlerde her şey suya yakındı zaten. Bilmediğim tek şey ne tarafta olduğumuz, hangi yöne baktığımızdı. Gözlerimi kısıarak sabahın ilk ışıklarına bakardım. Birisi güneşi yenden alıp yine gökyüzüne iğnemişti ama her gün bir önceki günden biraz daha alçakta duruyordu. Tıpkı kim olduğumuzu ancak şöyle böyle bilen ihmalkar bir cheveyn gibiydi. Yokluğunun insanları nasıl değiştirdiğini asla görmüyordu. Karanlıkta nasıl da farklı olduğumuzu.

Anı bir hafızı, hücre arkadaşımın uyandırdığı anlamına geliyordu.

Yine yiyecek çalırken yakalanmışım gibi arkama döndüm. Bu sadece bir kez olmuştu ve bunun benim için olmadığını söylediğinde anne babama bana inanmamıştı. Sadece köyde yaşayan sokak kedilerini kurtarmaya çalıştığımı söylemişim, ama bir kediyi önemseyecek kadar insan olduğumu düşünmüyorlardı. Ben öyle olamazdım. Benim gibi bir şey birisi öyle olmazdı. Ama sonra söylediğim hiçbir şeye asla inanmamışlardı. Tam olarak burada olma nedenim de buydu.

Hücre arkadaşım beni inceliyordu.

Üstündekilerle uyuyakalmıştı. Lachert bir tişörtü ve incik kemiği yüksekliğindeki siyah botlarının içine soktuğu haki renkli kargo pantolonu vardı.

Benimse üstümden ota pamuk, yüzümden ise güllerin rengi vardı.

Bakışlarıyla sifetimizi inceliyordu ve yavaşça yaptığı bu hareket yüzünden kalbim deli gibi çarpıyordu. Gül yapraklarını yanaklarımızdan düşerken, bedenimizin etrafında süzülürken, yüreksizlik gibi gelen bir şeyle beni kaplarken yakaladım.

Bana hakmayı kes, demek istiyordum.

Gözleriyle bana dokunmayı kes ve ellerini yanlarında tut ve lütfen ve lütfen ve lütfen—

"Adın ne senin?" Başımı hafifçe yana eğiş adeta yer çekimini ikiye ayırmıştı.

O anda aslı kaldım. Gözlerimi kırpağurdum, nefesimi tuttum.

Hücre arkadaşım hareket etti ve gözlerim odanın etrafında sekenek giden binlerce parçaya ayrıldı, bir milyon erastantane, zamanın içinde bir milyon an yakaladı. Eskidikçe silinen titrek imgeler, ota uzayda tehlikeli bir şekilde dolayıp duran dönmüş dönmüşler, ruhuma yapıp geçen anılar gölebe. Bana eskiden tanıdığım birini hatırlıyordu:

Aniden alınan bir nefes ve telizat sarsılarak gerçekliğe geri döndüm.

Artık uyanıkken rüya görmek yoktu:

"Neden buradasın?" diye sordum beton duvardaki çatlaklara. 4 duvarda 14 çatlak grinin bin tonu. Zemin, tavan: hepsi bir betondandı. Uyduruk yatak çerçeveleri: eski su bocularından yapılmış. Küçük pencere bölmesi: kırılmayacak kadar kalın. Ümitlerim tükenmişti. Gözlerim bir yere odaklanamıyor ve acıyordu. Parmaklarım soğuk zeminde sembel bir yolun izini sürüyordu.

Yerde oturuyordum; burası buz ve metal ve kir gibi kokuyordu. Hücre arkadaşım bağdaş kurmuş, karşımda oturuyordu, botları burası için biraz fazla parlaktı.

"Benden korkuyorsun." Sesinin bir şekli yoktu.

Elimi sıkıp yamruk yaptım. "Korkarım yanlışsın."

Yalan söylüyor olabilirdim ama bu ona ilgilendirmezdi.

Alay edercesine güldü ve sesi aramızdaki durgun havada yankılandı. Başımı kaldırmadım. Benim tarafıma yönelikçi gözlerine bakmadım. Harcanmış ve bayot okotjeni tattım, içi-

mi çektim. Boğazıma tanıdık bir şey düğümlenmişti, yutmayı öğrendiğim bir şey.

Kapının 2 kez vurulması beni ürkütürük duygularımın yere basmasını sağladı.

Hücre arkadaşım yanında dirdik oldu.

"Kimse yok orada," dedim ona. "Sadece kahvaltımız geldi." 264 kahvaltının ardından hala kahvaltıda ne yediğimi bilmiyordum, içinde çok fazla kimyasal varmış gibi kokuyordu; her zaman ağır miktarda verilen, şekilsiz bir yığıldı. Bazen ağır tath, bazen ağır tuzlu, fakat daima iğrençti. Çoğu zaman, farkı anlamayacak kadar açlıktan olmak üzere obuyordum.

Kapıya doğru yaklaşmadan önce sadece bir an için tereddüt ettiğini duydum. Küçük bir yarığı kaydırarak açtı ve aralıktan artık var olmayan bir dünyaya baktı.

"Lanet olsun!" Tepsiyi neredeyse açıklıktan fırlatıp atacaktı. Durup avucunu tişörtüne sildi. "Lanet olsun, lanet olsun." Elini yumruk yapıp dişlerini sıkı. Eli yanmıştı. Beni dinleseydii onu uyaracaktım.

"Tepsiye dokunmadan önce en az üç dakika beklemeden gelerek," dedim duvara. Küçük ellerimi süsleyen soluk yara izlerine, kimsenin bana gizlememi öğretilmediği yanık izlerine bakmıyordum. "Galiba bunu kasten yapıyorlar," diye sesizce ekledim.

"Ee, demek bugün benimle konuşuyorsun?" Ofkeliydi. Bakışlarını kaçırmadan önce gözleri çıkmak çıkmak yanıyordu ve çok utandığını fark ettim. Başın bir erkekti. Bir kızın önünde aptalca hatalar yapamayacak kadar bıkkındı. Acı çektiğini gösteremeyecek kadar bıkkındı.

Dudaklarını birbirine bastırdım, penoere dedikleri küçük kaseye baktım. Geriye fazla hayvan kalmaması ama uçan kuşların hikâyelerini duymuştum. Belki günün birinde bir tane

görebilirdim. Bugünlerde o kadar çılgınca hikayeler üretiliyordu ki çok azı yenilir yutulur cinstendi. Fakat birden çok insanın, geçtiğimiz birkaç yıl içinde uçan bir kuş gördüğünü söylediğini duymuştum. Bu yüzden görünüm hep penceredeydi.

Bugün bir kuş uçacak. Başında taç gibi altın rengi çizgileri olan beyaz bir kuş. Uçacak. Bugün bir kuş uçacak. Başında taç gibi altın rengi çizgileri olan beyaz bir kuş. Uçacak. Bugün –

El.

Üzerimdeydi.

2 parmağın 2 parmak ucu kumaşla kaplı omuzuma bir saniyeden daha az süreyle dokununca bedenimdeki her bir adale, her bir kırsı gerildi ve omurgamı sımsıkı saran düğümlemlere döndü. Kıpırtısız duruyordum. Hareket etmiyordum. Neles almıyordum. Belki hareket etmezsem bu duygu sonsuza dek sürerdi.

264 gündür kimse dokunmamıştı bana.

Bazen içindeki yalnızlığın içimden taşacağını sanıyordum; bazen de ağlamanın ya da çılgık atmanın ya da isterik kahkaha haların bir şeyi çözüp çözemeyeceğinden emin olamıyordum. Bazen dokunmayı dokunulmayı kimsenin beni asla bulamayacağı öteki evrendeki bir uçurumdan düşeceğimden neredeyse emin olduğuma hissetmeyi öyle umutsuzca istiyordum ki,

Bu imkansız görünmüyordu.

Yıllardır çılgık atıyordum ve hiç kimse beni duymamıştı.

"Aç değil misin?" Sesi şimdiki daha alçak, şimdiki biraz endişeliydi.

264 gündür ağızdan öliyorum ben: "Hayır." Bu sözcük dudaklarımdan çıkarırken kesik bir nelesen biraz lachas çıktı ve döndüm ve yapmamam gerekiyordu ama yaptım ve bana baktı. Beni inceledi. Dudakları sadece birazcık açıldı, kolları yanlarında gevşekçe sallıyordu, kıpırcıklarını şaşkınlıkla kıpırtırdı.

Bir şey mideme yumruk attı.
Gözeri. Göçlerinde bir şey vardı.
O değil o değil o değil o değil o değil.
Dünyayı kapattım. Kilitledim. Anahtarını sımsıkı çevirdim.
Siyahlık beni kıvrımlarına hapsedti.
"Hey -"

Gözlerim açıldı. Ağzımı camla dolduran paramparça olmuş
2 pencere.

"O ne?" Sesinde beceriksizce bir duygusuzluk, telaşla bürün-
mülmüş bir kayıtsızlık vardı.

Hiçbir şey:

Benimle özgürüğümün arasındaki engeli, o saydam kare-
ye odaklandım. Bu beton dünyayı kırıp dökmek, hiçliğe gön-
dermek istiyordum. Daha büyük, daha iyi, daha güçlü olmak
istiyordum.

Öfkeli-öfkeli-öfkeli-öfkeli olmak istiyordum:

Uzaklara uçan o kuş olmak istiyordum.

"Ne yapıyorsun?" Hücre arkadaşım yine konuştu.

Bu sözcükler-kazandı:

Bu titreşim-kalem-benim-yemek-borandı:

Bu sayfa-benim-porselen-kasemdi:

"Neden cevap vermiyorsun bana?" O çok fazla yakınımda
çok fazla yakınımda çok fazla yakınımda.

Hiç kimse asla yeterince yakında değildi.

Nefesini içime çektim ve hayatındaki diğer herkes gibi
yürüyüp gitmesini bekledim. Göçlerimi pencereye ve olabi-
koçuklerin vaaeline diktim. Daha muhtişem, daha muhtiş bir
şeyin vaaedi, kemiklerimde gelişen delilik için bir neden, her
şeyi mahvetmeden hiçbir şey yapamamamın bir açıklaması. Bir
kuş olacak. Başında bir saç varmış gibi altın rengi çizgileri olan
beyaz bir kuş olacak. Uçacak. Bir kuş olacak. Başında -

"Hey -"

"Bana dokunamazsın," diye fısıldadım. Yalan söylediğimi ona söylemedim. Bana dokunabilirdi ama buna ona asla söylemeyecektim. Lütfen dokun bana, demek istiyordum ona.

Ama insanlar bana dokununca bir şeyler oluyordu. Tuhaf şeyler. Kötü şeyler.

Ölü şeyler.

Hiçbir türden kucaklamamın sıcaklığını anımsayamıyordum. Kollarım, soyulanmanın kaçınılmaz soğuluğuyla acıyordu. Kendi annem beni kollarına alamazdı. Babam buz kesmiş ellerimi ısıtamazdı. Bir hiçlik dünyasında yaşıyordum.

Selam.

Dünya.

Beni unutacaksın.

Tak tak.

Hücre arkadaşım ayaga fırladı.

Duş alma zamanıydı.

Kapı, bir uçuruma açılıyordu.

Diğer tarafa hiçbir şeyin rengi, ışığı, vaadi yoktu. Sözcükler yoktu. Yönler yoktu. Sadece her defasında aynı anlama gelen açık bir kapı vardı.

Hücre arkadaşımın soruları vardı.

"Bu da ne?" Bakışlarını benden, kaçış yarılmamasına doğru çevirdi. "Dışarı çıkmamıza izin mi veriyorlar?"

Dişan-çıkmanıza asla izin vermeyecekler. "Dış alma zamanı."

"Dış mı?" Sesî coşkusunu yitirmişti ama hala merak doluydu.

"Çok fazla zamandır yok," dedim ona. "Acele etmeliyiz."

"Bekle, ne?" Koluna doğru uzandı ama geri çekildim. "Ama hiç ışık yok – nereye gittiğimizi bile göremiyoruz –"

"Çabuk." Gözlerimi yere diktim. "Gömleğimin kenarını tut."

"Neden bahsediyorsun –"

Uzakta bir alarm çaldı. Her saniye daha da yaklaşan bir uğultu vardı. Çok geçmeden bütün hücre uyarıyla titreşti ve kapı kuyruk tekne yerine oturdu. Hücre arkadaşımın tişör-

türü yakaladım ve onu yarı bağımsızlığına geçtim. "Hiç. Bir şey. Söyleme."

"Pa -"

"Hiçbir şey," diye tsıladım. Labirentten farksız akıl hastanesinde el yordamıyla yolumu bularken tişörtünü hızla geçtim ve beni takip etmesini emrettim. Burada bir işaheri; acunlu gençler için, dağılan ailelerin ihmal edilmiş çocukları için bir merkezdi; psikolojik olarak rahatsız olanlar için güvenli bir evdi. Burada bir hapisaneydi. Burada bizi aç bırakıyorlardı ve gözlemlerimiz, adına söde perçere dedikleri kırık camlardan ara sıra içeri dolan ışığın aydınlığı olmasa, göz göz bile gelmezdi. Geceley, çığlıklarla, yürek parılayan huçkırıklarla, islemeler ve isneap dolu feryatlarla, zorla ya da isteyerek kırılan kemiklerin -buna asla bilemeyecektim- sesleriyle deliniyordu. İlk üç ayı kendi pis kokuma katılarak geçirmiştim. Kimse bana banyonun ya da duğların yerini söylememişti. Kimse bana sistemin nasıl işlediğini anlatmamıştı. Kimse, kötü haber vermek dışındasızınle konuşmuyordu. Kimse size dokunmuyordu. Oğlanlarla kızlar asla birbirlerini bulamıyorlardı.

Dün dışında asla.

Bu bir tesadüf olmazdı.

Gözlerim gecenin yapay perdesinde yeniden uyum sağladı. Parmaklarımı kullanarak, pürüzlü koridorlarda el yordamıyla yolumu buluyordum ve hıcre arkalaşım tek kelime etmiyordu. Neredeyse onunla gurur duyuyordum. Benden yaklaşık 30 santim uzunda, vücudu benim yaşına yakın birinin kasları ve gücüyle sert ve sağlamdı. Dünya onu henüz yakmamıştı. Cehaletten gelen özgürlüktü bu.

"Ne -"

Konuşmasını engellemek için tişörtümü biraz daha serri çektirdim. Daha koridorlardan ayrılıp geçmiştik. Muhtemelen 2 parmağıyla boynumu kurabilecek bu kişiye karşı tuhaf bir şekilde korumacı davranıyordum. Cehaletinin onu nasıl kınışın yaptığını hakkında değildi. Onu durduk yere öldürebileceklerinin hakkında değildi.

Ondan korkmamaya karar verdim. Hareketlerinin gerçek anlamda tehditkar olmaktan çok soy olduğuna karar verdim. Bana o kadar tanıdık o kadar tanıdık o kadar tanıdık geliyor ki: Bir zamanlar aynı mavi gözlere sahip bir çocuk tanımışım ve anılarım ondan nefret etmeye izin vermiyordu.

Belki de bir arkadaşım olmasını istiyordum.

Kaba duvar pürüzsüz bir hal almaya kadar neredeyse iki metre daha ilerledik. Sonra da sağa döndük. Kırık bir kolu ve bir avuç kıymığı olan tahta kapıya ulaşmamıza 600 metre. Yalnız olduğumuzdan emin olmak için 3 kalp atışı. İçerideki kapıya yaklaşılmaya 300 metre. 1 hafif gıcırdatmanın ardından çatalak genişledi ve ortaya, orada olduğunu hayal ettiğim şeyler dışarıda hiçbir şey çıkmadı. Bu taraftan," diye fısıldadım.

Onu dış sınırlarına doğru çektim ve borulara takılan sabun parçaları için yeri yokladım. Biri diğerinin iki katı büyüklükte 2 parça buldum. "Aç ilini," dedim karanlığa. "Kaygan. Ama düşürme sakın. Fazla sabun yok ve bugün şimdiniz."

Belki birkaç saniyedir bir şey söylemediği için endişelenmeye başladım.

"Hala orada mısın?" Tuzak bu mıydı acaba diye düşündüm. Plan bu mıydı acaba. Karanlığın örtüsünde, bu küçük yerde beni öldürmesi için mi gönderildiği acaba. Bana akıl hastanesinde ne yapacaklarım asla bilemedim, beni kilit altında tutmanın yeterince iyi olduğunu düşünüp düşünmediklerini asla bilemedim ama hep beni öldürebileceklerini düşündüm.

Bu bana hep uygulanabilir bir seçenek gibi görünmüştü.

Bunu hak etmediğimi söyleyemezdim.

Ama asla yapmayı istemediğim bir şey için buradaydım ve bunun bir kaza olması hiç kimsenin umurunda değildi.

Anne babam asla bana yardım etmeye çalışmadılar.

Hiçbir düşün almadığını duydum ve kalbim oracıkta duracak gibi oldu. Bu oda nadiren dolu olurdu ama genellikle bir ya da iki kişi de olsa başkaları olurdu. Akil hastanesinde kalınların kanunen deli olduklarını ve düşün yolunu bulamadıklarını ya da sadece umurlarında olmadığını anlamaya başlamışım.

Güçlüğü yutkundum.

"Adın ne senin?" Sesi, havayı ve biling akışını tek hamlede ikiye ayırdı. Öncekinden daha yakında nefes aldığını hissedebiliyordum. Kalbim hızla atıyordu ve bunu neden kontrol edemediğimi bilmiyordum. "Neden bana adını söylemiyorsun?"

"Elin açık mı?" diye sordum, ağzım kuru, sesim boğuktu.

Yavaşça ilerledi ve ben neredeyse nefes almaya korkar oldum. Parmakları, sahip olduğum tek kıyafetin sert kumaşına dokunup geçti ve ben güçlükle nefes aldım. Yeter ki tenime dokunmasın. Yeter ki tenime dokunmasın. Yeter ki tenime dokunmasın. Görünüşe göre sıı buydı.

İnce tişörtüm bu binanın sert sıııyla o kadar çok yıkanmıştı ki tenimde çuval hissi bırakıyordu. Sabun parçalarından daha büyük olanını eline koydum ve ayak uçlarımda geri geri gittim. "Senin için duşu açacağım," diye açıkladım, diğerleri beni duymasın diye sesimi yükseltmeye çekiniyordum.

"Ültselerimi ne yapayım?" Bedeni hala benimkine çok fazla yakındı.

Göçlerimi karanlıkta 1000 defa kirpattırdım. "Giyislerini çıkarıman lazım."

Neçeli bir şekilde güldü. "Hayır, biliyorum. Yani, duş alm-

ken onları ne yapayım?"

"Onları ıslatmamaya çalış."

Derin bir nefes aldı. "Ne kadar vaktimiz var?"

"İki dakika."

"Tamın aşkına, niye bir şey deme -?"

Duşlarının aynı anda açık ve şikayetleri, zor zor çalışan muslukların kırık kuryunlarının altında boğuldu.

Hareketlerin mekanikti. Bunu o kadar çok yapmışım ki fırçalama, durulama ve sabunla vücudumla saçım için pay etmenin en etkin yöntemlerini ezberlemişim bile. Hiç havlu yoktu, bu yüzden vücudum hiçbir yerini çok fazla suyla ıslatmamak için püf noktasıydı. Öyle yapmazsanız asla adamakıllı kuruyamazdınız ve gelecek haftayı zatürreden neredeyse ölerek geçirirdiniz. Tecrübeyle sabieti.

Tam 90 saniyede saçlarının soyunu almış, eski püskü kıyafetimin içine geri giriyordum. Spor ayakkabılarım nispeten iyi durumda olan tek eşyamdı. Burada pek yürünüyorduk.

Hücre arkadaşım anında benim yaptıklarımı yapıyordu. Çabuk öğrenmesire sevişiyordum.

"Tığörtürmün kemanaı tut," dedim ona. "Acile etmeliyiz."

Parmakları adeta ağır çekimde ısıma sürününce gerilimi basturmak için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım. Yerime çakılıp kalmış gibiydim. Kimsenin ellerini bana yaklaşmazdı.

Parmakları geride kalsın diye hızlı ileri atılmak zorunda kaldım. Yetişmek için sendeledi.

Nihayet kloströfobinin taradık 4 duvarına kapalılığımızda Hücre arkadaşım hala gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Köşede tortop oldum. Yatağım, battaniyem, yastığım hala cezaıydı. Cezalarını bağışlamışım ama arkadaş olmak için belki de çok erkendi. Belki de ona yardım etmekte çok acele ediyordum. Belki de burada bulunma nedeni sadece beni pe-

rişen emekti. Ama sıcak kalmıyordum hastalanıyordum. Saçım çok ıslaktı ve genellikle saçımı sarıdığım battaniye hala odanın orta ait köşesindeydi. Belki oradan hala korkuyordum.

Kesik kesik nefes aldım ve başımı duvak gün ışığında gereğinden hızlı bir şekilde kaldırdım. Hücre arkadaşım omzuma 2 battaniye örttü.

1 tanesi benimkiydi.

1 tanesi onunkiydi.

"Bu kadar hıyar olduğum için affet," diye fısıldadı duvara. Bana dokunmadı ve bunu yapmadığı için hayal kırıklığına uğradım mutluydum. ~~Keşke yapmayı~~ Yapmamalıydı. Hiç kimse bana dokunmamalıydı.

"İsmim Adem," dedi yavaşça. Benden uzaklaşıp odanın ta diğer ucuna gitti. Yatak çerçevesini tek eliyle benim tarafımdaki boşluğa itti.

Adem.

Ne hoş bir isim. Hücre arkadaşımın ismi ne güzeldi böyle.

Hep sevdiğim bir isimdi bu ama nedenini hatırlamıyordum.

Hiç vakit yitirmeden gibemim göç bela gızlenen yaylarına uymandım. O kadar bıkındım ki tenimi derime tehlikesi olan metal halkaları adeta hissetmiyordum. 24 saatte fazla uykuşurdum. Bıkınlık vücuduma hareketsiz kalmadan önce düşünebildiğim tek şey şuydu: Adem çok hoş bir isim.

Korkudan göz kapaklarım yırtılırsaına açıldı.

Vücudum buz gibi tere batmış, beynim umutalmaz aci dalgalarında yüzüyordu. Göçlerimi karanlıkta dağılan sıyah halkalara dikiyordum. Ne kadar uyduğumu bilmiyordum. Hücre arkadagımı rüyalarımıla korktuğumu bilmiyordum. Bazen yüksek sesle çığlıklar atıyordum.

Adam gövünü dilemiş bana hakıyordu.

Nefes nefeseydim ve güçlükle doğruldum. Battanışeleti vücuduma daha çok yaklaştırmışım ki onun ısınmak için elindeki tek şeyi çaldığımı fark ettim. Aynı benim gibi dönüyor olabileceği hiç aklıma gelmemiştir bile. Tır tır titriyordum ama onun bedeni geçenin içinde heykel gibi kıpırtısız, karanlık bir lonun üstünde süneni güçlü mü güçlü görünüyordu. Ne söyleyeceğime bilmiyordum. Söylenacak bir şey yoktu.

"Buradan çığlıklar hiç eskik olmuyor, değil mi?"

Çığlıklar sadece bir başlangıç. "Hayır," dedim neredeyse hiç ses çıkarmadan. Yüzüm hafifçe kızarmıştı ve içerisinin onun bunu fark edemeyeceği kadar karanlık olmasına seviniyordum. Çığlıklarımı döymüş olmalıydı.

Bazen hiç uyumak zorunda olmamayı diliyordum. Bazen çok ama çok hareketsiz kalırsam, hiç kıpırdamazsam işlerin değışeceğini düşünüyordum. Kendimi dondurursam acıyı da dondururum sanıyordum. Bazen saatlerce hiç kıpırdamıyordum. Biraz olsun kıpırdamıyordum.

Zaman durursa hiçbir şey ters gidemezdi.

"İyi misin?" Adam'ın sesi endişeliydi. İki yanındaki sıkılı yumruklarına, çatık kaşlarına, gergin çenesine inceledim. Yatıgımı ve battanışerimi çalanla bu geceyi yataksız battanışesiz geçiren aynı ktıydı. Birkaç saat önce o kadar kibirli ve umursamacken şu anda bu kadar dikkatli ve sessizdi. Buranın orna bu

kadar çabuk yola geçirilmiş olması beni korkutuyordu. Ben uyarken ne duyduğumu merak ediyordum.

Orta bu dehşetli kurtarmak istordim.

Bir şey kırıldı; uzaktan uyarıp dolu bir çığlık duyuktu. Bu hücreler besona gömüldü, duvarlar, sesin çok uzağa gitmesini önlemek için birleşen zemin ve tavanlardan daha kalındı. Acıyı dayabildiğime göre dayanılmaz olmalıydı. Her gece duyduğum sesler vardı. Her gece acaba sıradaki ben miyim diye düşünürdüm.

"Sen deli değilsin."

Göçlerimi hızla açtım. Başım hafifçe bir yana eğmişti, hizi sarmalayan kefarene rağmen göçleri berrak ve dikkatliydi. Derin bir nefes aldı. "Buradaki herkesin kaçık olduğunu sanıyordum," diye devam etti. "Buraya beni psikopatın biriyile içeri tüküklerini sanmışım."

Okstjemi hızla içime çektim "Tuhaf. Ben de öyle sanmışım."

1

2

3 saniye geçti.

Gölümsemesi öyle geniş, öyle neçli, öyle rahatlatıcı bir sarmimiyetle doluydu ki, gök güruhüsü gibi çarpı bedenime. Bir şey göçlerime saptandı, dizlerimin bağı çözüldü. 265 gündür hiç gülümseme görmemişim.

Adam ayağa kalktı.

Battaniyesini verdim.

Battaniyeyi aldı, vücudumu daha da sıkı örtünce ariden göğsüm sakıdı. Sanki ciğerlerim şıpe geçirilmiş, aynı ipe dizilmiş gibiyken, tam da ben ebediyen kıpırdamamaya karar vermişken o konuştu.

"Sorum ne?"

Anrende baham, ben emekleyecek kadar binyadığımda

bana dokunmayı bekletilir. Öğretmenler, diğer çocukların canını yakmamam için beni yalnız çalıştırdılar. Hiç arkadaşım olmadı. Asla bir anne-kucaklayıcının konforunu tatmadım. Asla bir babanın öpücüğünün zekasını hissetmedim. Ben deli değilim. "Yok bir şey."

Beş saniye daha geçti. "Yanına oturabilir miyim?"

Bir anlık oldu: "Hayır." Yine gözlerimi duvara diktim.

Dişlerini sıkıp bıraktım. Elini saçlarımda gezdirdi ve ilk kez gömlek giymediğimin farkına vardım. Bu oda o kadar karanlık ki ancak süretinin kıvrımlarını ve dış hatlarını sezebiliyordum; ay, burayı aydınlatmak için sadece küçük bir pencereden giriyordu ama kollarındaki kasların her hareketiyle gerilmesini izliyordum ki aniden içime bir ateş düştü. Alevler tenimi yaklıyordu ve cayı cayı bir sıcak midemi pençeliyordu. Vücudumun her santiminden güç ışıklaşıyor, her bir yüzeyle her nasılsa karanlıkta parlıyordu. 17 yılda hiç böyle bir şey görmemişim. 17 yılda hiç yaptım bir erkekle konuşmamışım. Çünkü ben bir canavarım.

Gözlerimi öyle sıkı kapattım ki göz kapaklarım birbirine dikilmişti adeta.

O otururken yatağın gıcırdağını, yayların inlediğini duydum. Gözlerimi açıp zemini incelemeye koyuldum. "Dönüyor olmazsın."

"Hayır." Derin bir iç çekiş. "Adına bakarsan yanıyorum."

Öyle bir hızla ayağa kalktım ki botanilyeler yere düştü. "Hasta mısın yoksa?" Yüzünde ateş belirtileri arıyordum ama yağlamaya cesaret edemiyordum. "Başın dönüyor mu? Eklemelerin ağrıyor mu?" Bendeki belirtileri anlamamaya çalışıyordum. 1 hafta boyunca kendi bedenim tarafından yatağıma zincirlenmişim. Sürünerek kapıya gidip kafamı yemeğine görmekten başka hiçbir şey yapamamışım. Nasıl hayatta kal-

diğımı bile bilmiyordum.

"Adın ne senin?"

Aynı soruyu üç kez sormuştu zaten. Tüm söyleyebildiğim, "Hasta olabiliyorsun," oldu.

"Hasta değilim. Sadece sıcak bası. Genellikle üzerimde gly-silerimle uyumam."

Midede uçan kelebekler tutuştu. Açıklanamaz bir açığlanma hissi tenimi karardı. Yer yarılma da içine girsem diye düşündüm.

Gözlerine bakma cesaretini gösterdim.

Gözleri kobaltın mükemmel bir tonuydu, çiçek açan bir çürük gibi maviydi, net, derin ve kararlıydı. Dişlerini sıkıms, dik-katli bir ifadeye bürünmüştü. Bunu bütün gece düşünmüştü.

"Tamam."

"Peki adını neden söylemiyorsun bana?" Öne eğildi ve ben denakaldım.

Buzlarım çözüldü.

Erdim. "Juliette," diye fısıldadım. "Adın Juliette."

Dudaklarının ifadesi yumuşadı, omurgamı un ulak eden bir tebessüm belirdi. Sanlı onu eğlendiriyormuş gibi adımı tekrarlada. Onu neşelendiriyormuş gibi. Hoşuna gidiyormuş gibi.

17 yıldır hiç kimse adımı bu şekilde söylememişti.

Bunun ne zaman başladığını bilmiyordum.

Neden başladığını bilmiyordum.

Çılgın haricinde hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Annenin artık bana dokunamayacağını fark ettiğinde attığı çılgınlık. Anneme ne yaptığını fark ettiğinde babamın attığı çılgınlık. Anne babamın, beni odama kapayıp misnetler olmalarıyla söylediklerinde atışmaları çılgınlık. Beni besledikleri için. Onların çocuğu olmaları imhanız olan bu işe insanca muamele etmeleri için. Uzak durmam gereken mesafeyi ölçmek için halkandıkları ölçme çubuğu için.

Hayatlarını mahvetmişim, bana böyle söylüyorlardı.

Mahvetmelerini çalıyordum. Annemin yeniden çocuk sahibi olma umutlarını yok ediyordum.

Ne yaptığımı anlayamıyor musun, diye soruyorlardı bana. Her şeyi mahvettiğimi görüyor musun.

Mahvetmelerini düzeltmek için öyle çok uğruştu hi. İstedikleri gibi olmak için her gün çabaladım. Hep daha iyi olmaya çalıştım ama bunu nasıl yapacağımı hiç bilmedim.

Sadece bilim adamlarının yaradığını biliyordum.

Dünya dışı.

Biliyordum çünkü tam beşerimden aşağı fırlatılmıştım ve 17 yıldır tarunmaya çalışıyordum. 17 yıldır tekne yakarı tırmanmaya çalışıyordum ama hiç kimsenin size el koymasına niyeti yokken yer çekimini yenmek neredeyse imkânsızdı.

Hiç kimsenin size dokunma riskini görmezden.

Kar yağıyordu bugün.

Beton buz gibiydi ve her zamankinden daha soğuktan arsa ben bu dondurucu soğukları yaz mevsiminin o boğucu nemine tercih ediyordum. Yaz mevsimi, dünyadaki her şeyi kaynama noktasına 1er derece yaklaştıran bir yavaş pişiriciye benziyordu. Bir milyon mutlu salı vaat ederken akşam yemeği için bunama pis koku ve lağım yağıyordu. Sıcaktan ve arısında bıraktığı o yapışkan, terli pislikten nefret ediyordum. Bizim, onun varlığıyla bitmek bilmeyen saadler geçirdiğimizi fark edemeyecek kadar kendisiyle meşgul olan güneşin ısrarcılığından nefret ediyordum. Güneş kibritli bir şeydi, bizi bezdirirken dünyayı adında bırakıp giderdi.

Ay ise sadık bir arkadaştı.

Hiç gitmezdi. Daima oradaydı, bizi izlerdi, sadıktı, bizi aydınlık ve karanlık anlarımızda tanıır, tıpkı bizim gibi sonsuza dek değişirdi. Her gün kendisinin farklı bir versiyonu olurdu. Bazen zayıf ve selgun, bazen de güçlü ve ışık saçan bir ay olurdu. Ay, insan olmak ne demek, bilirdi.

Belirsiz. Yalnız. Eksikliklerle oyalınmış.

O kadar uzun süredir pencereden dışarı bakıyordum ki kendimi unuttuğumu. Bir kor tanesi yakalamak için elimi uzattım, buz gibi havayı avuçladım.Boş.

Bileğime bağlı bu eli pencereden geçirmek istiyordum.

Sadece bir şeyleri duyumsamak için.

Sadece insan olduğumu hissetmek için.

"Saat kaç?"

Göçlerin bir an için pır pır etti. Sesi, beni unutmaya çalışıp durduğum dünyaya geri çekti. "Bilmiyorum," dedim ona. Saatin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Haftanın hangi günündeyiz, hangi aydayız, hatta şu anda belirli bir mevsimde olmali mıyız, onu bile bilmiyordum.

Astında artık mevsimlerimiz yoktu.

Hayvanlar ölüyordu, kuşlar uçmuyordu, tarım yapmak zor-
da, çiçek diye bir şey kalmamıştı neredeyse. Bazen kış günle-
rinde havanın sıcaklığı 35 dereceleri buluyordu. Bazen de yoktan
yere kar yağıyordu. Artık yeterince yiyecek yetiştiremiyor, hay-
vanlar için yeterli yeşilligi sağlayamıyor ve insanların ihtiyaçları
olan besinlerle besleyemiyorduk. Yeniden Kuruluş başa geç-
meden önce rafusumuz endişe verici bir şekilde tükendiyordu
ve onlar buna karşı çözüm vaat etmişlerdi. Hayvanlar öyle bir
yiyecek sıkıntısı çekiyorlardı ki her şeyi yemeye hazırldılar; in-
sanlar da öyle yiyecek sıkıntısı çekiyorlardı ki zehirli hayvanla-
rı bile yemeye razıydılar. Hayatta kalmaya çalışarak kendimizi
öldürüyorduk. Hava, bitkiler, hayvanlar ve bizim hayatta kal-
mamız ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıydı. Doğa unsurları
birbirleriyle savaş halindeydi çünkü ekosistemimizi kötüye
kullanmıştık. Atmosferimizi kötüye kullanmıştık. Hayvanla-
rımızı kötüye kullanmıştık. Birbirimizi kötüye kullanmıştık.

Yeniden Kuruluş her şeyi düzelineceğine dair söz vermişti.
Ama insan sağlığı her ne kadar bir nebze rahatla kavuştuysa da
dolu bir silihattan ölen insan sayısı boş bir mide yüzünden ölen-
lerden daha fazlaydı. Durum gittikçe daha kötüye gidiyordu.

"Juliette?"

Başımı hızla kaldırdım.

Gözleri sefilce, kaygılı bir şekilde beni inceliyordu.

Bakışlarını kaçırardım.

Bogazımı temizledi. "Ee, şey, bize günce sadece bir kere mi yemek veriyorlar?"

Sorusu üzerine her ikimizin de gözleri kapıdaki küçük deliğe yöneldi.

Dizlerimi göğsüme çektim ve kemiklerimi döşegin üstünde dengledim. Çok ama çok hantalsız kalırsam tenime gömülen metali neredeyse görmezden gelebilirdim. "Yemek için belli bir sistem yok," dedim ona. Parmagına, hutaniyenin sert dokusundaki yeni bir desende geçirdiyordum. "Genelde sabah bir şeyler veriyorlar ama başka bir şey daha verileceğimin bir garantisi yok. Bazen... şansımız yaver gidiyor." Gözlerim duvara zambalanmış cama kaydı. Odaya pembeler ve kırmızılar süzülüyordu ve ben yeni bir günün başladığını biliyordum. Aynı günün başlangıcı. Bir başka gün.

Belki bugün ölecektim:

Belki bugün bir kuş uçacaktı.

"Bu mu yani? Günde bir kez, işlerini yapmak adına insanlar için kapıyı açıyorlar ve belki şanslıysak bize yemek mi veriyorlar, öyle mi? Bu kadar yani?"

Başında bir taç varmış gibi altın rengi çizgileri olan beyaz bir kuş olacaktı. Uçacaktı. "Evet."

"Hiç... grup terapisi falan yok mu?" Gültüyor gibeydi.

"Sen gelinceye kadar iki yüz altmış dört gündür tek bir kelime bile konuşmamıştım."

Sessizliği çok şey anlattıyordu. Neredeyse uzanabilir, omuzlarında büyüyen suçluluk duygusuna dokunabilirdim. "Ne zamandır içeridedin?" diye sordu sorunda.

Ebediyem: "Bilmem." Uzakta mekanik bir ses geçirdiyordu/hiçliyordu. Hayatım, beton kalıplara döktülmüş, kaçırılmış fırsatların 4 duvarıydı.

"Ailen peki?" Sesinde ciddi bir hürret var, sanki bu sorunun

cevabını biliyormuş gibi.

İpe annemle babam hakkında bildiklerim: Nerede öldüklerini dair hiçbir fikrim yoktu: "Neden buradasın?" Bakışlarından kaçmak için ellerimle konuşuyordum. Ellerimi o kadar detaylı incelemiştim ki her bir kesigin, yaranın, berenin tam olarak tenimin neresine hasar verdiğini biliyordum. Küçük eller. İnce, uzun parmaklar. Tanıyorsa düşürmek için parmaklarını yumruklar yapıp bırakıyordum. Hala cevap vermemiği.

Başımı kaldırıp baktım.

Tüm söylediği, "Ben deli değilim," oldu.

"Hepimiz böyle deriz." Başımı hafifçe öne sallamak için eğdim. Dudaklarımı ısardım. Elimde olmayan pencereden dışarıya kaçamak bakışlar atıyordum.

"Niye görün hep dışarıda?"

Soruları umurumda değildi, gerçekten. Sadece konuşacak birinin olması garipci. Davranışlarımı açıklamak için gerekli olan sözcükleri duyurmam gerekiyordu; bu nedenle de dudaklarımı hareket ettirmek için enerji harcamak tuhaftı. Öylesine uzun zamandır hiç kimsenin umurunda değildim ki. Hiç kimse neden pencereden dışarı baktığımı merak edecek dikkatli izlemiyordu beni. Hiç kimse bana denge gibi bile davranmıyordu. Ayrıca, oda arkadaşımı benim bir canavar olduğumu sırrımı bilmiyordu. Bakalım ne zaman canımı kurtarmak için kaçmayı başlayacaktı?

Cevap vermeyi unuttuğum ve o hala beni inceliyordu.

Sırf niyetimden vazgeçmek için bir tutam saçımı kulagımın arkasına soktum. "Niye bu kadar çok bakıyorsun?"

"Gözleri dikkatli ve meraklıydı. Beni bir kızla aynı yere kapatmalarının tek nedeninin senin deli olman olduğunu düşündüm. Beni bir psikopatla aynı yere kapatarak bana işkence yapmaya çalıştıklarını düşündüm. Senin, benim orzam oldu-

ğımı sandım.”

“O yüzden yavaşımı çaldım.” Göç gösterisi yapmak için. Hak iddia etmek için. İlk hamleyi yapmak için.

Bakışlarını yere indirdi. Boyunusun arkasını ovuşturmadan önce ellerini kenetleyip bıraktı. “Bana neden yardım ettin? Sana zarar vermeyeceğimi nereden biliyordun?”

Hala orada olduklarından emin olmak için parmaklarını saydım. “Bilmiyordum.”

“Adam.” Dudaklarını onun adını söylemek için kıvrıldı. Bu sözcüğün dilimden bir çırpıda dökülmesinin ne kadar hoşuma gittiğini görmek beni şaşırttı.

Neredeyse benim kadar hareketstedi. Göçlerinde adım koymadığım yeni bir duygu okunuyordu. “Evet!”

“Neye benziyor?” diye sordum, her bir sözcük bir öncekinden daha sessiz çıkıyordu. “Dışarı?” Gerçek dünya: “Daha mı koro?”

Oysa gibi işlenmiş yüz hatlarında acı bir ifade belirmişti.

Cevap verene kadar birkaç dakika geçti. Pencereden dışarı göz attı. “Cidden mi? İçeride olmak mı iyi, yoksa dışarıda mı, emin değilim.”

Bizi gerçeklikten ayıran cama kayan bakışlarını takip ettim; dudaklarının hareket etmesi için bekliyordum; konuşmasını dinlemek için bekliyordum. Sonra da kafamdaki pusta atlayıp zıplayan, duyularımı, gözlerimi, dikkatimi sese boğan sözlerine dikkatimi vermeye çalıştım.

“Bunun uluslararası bir hareket olduğuna biliyor muydun?” diye sordu Adam bana.

Ona, bilmediğimi söyledim. Ona, evimden 3 yıl önce yaka paça getirildiğimi söylemedim. Ona, Yeniden Kuruluş’un vaaz vermeye başlamasından tam yedi yıl, her şeyin kontrolünü aldıktan 4 ay sonra sürüklenip getirildiğimi söylemedim. Ona,

yeni dünyamızı ne kadar az tanıdığımızı söylemedim.

Adam, Yeniden Kuruluş'un her ülkede parmağı olduğunu, liderlerini kontrol pozisyonuna getireceği an için hazır olduğunu söyledi. Dünyada kalan yaparabilir alanın 3,333 bölgeye bölündüğünü ve her bir alanın şu anda farklı bir Güç Sahibi tarafından kontrol edildiğini söyledi.

Bize yalan söylediklerini biliyor muydun? diye sordu Adam bana.

İşte o zaman başımı öne salladım. O zaman evet dedim.

Hatırladığım şeydi: Ofke. Ayaklanmalar. Hiddet.

Gözlerimi kötü anıları savuşturmak için bilimçakırdan gelen bir çabayla kapatıyorum ama çabam geri tepiyor. Gösteriler. Mitingler. Hayatta kalmak için atılan çabalar. Kadimlerle çocukların açlıktan öldüklerini, evlerin yerle bir edilip molozlara gömüldüğünü, kırsal bölgenin kavrulmuş manzaraya döndüğünü, tek meyvesinin, ölülerin çürüyen cesetleri olduğunu görüyordum. Ölü ölü ölü kırmızı, şarap rengi ve gül kurusu ve annemin en çok sevdiği rujun koyu renginin toprağa buluştuğunu görüyordum.

Her şey, her canlı ölmüş.

Adam, Yeniden Kuruluş'un insanlar üzerindeki gücünü sürdürmeye çalıştığını söyledi. Yeniden Kuruluş'un, bu yeni rejime boyun eğmeyen asilere karşı savaşmaya çalıştığını söyledi. Yeniden Kuruluş, bütün uluslararası toplumlarda yeni bir hükümet formunda kök salmaya çalışıyordu.

Sonra eskiden her gün gördüğüm insanlara ne olduğuna merak ettim. Evlerine, anne babalarına, çocuklarına ne olduğunu. Kaçının toprağa gömüldü olduğuna merak ettim.

Kaçının öldürtüldüğünü.

"Her şeyi yok ediyorlar," dedi Adam ve sesi sessizlikte aniden ağırbaşlı bir ses oldu. "Bütün kitapları, her eseri, insanlık

tarhinin tüm kalıntılarını. Bunun, işleri yoluna koymanın tek yolu olduğunu söylüyorlar. Sıfırdan başlamamız gerektiğini söylüyorlar. Eski nesillerin hatalarını düşemeyeceğimizi söylüyorlar."

Kapı 2 kez vuruldu ve ikimiz de ayağa dikildik, birdenbire irkilip bu rahatsız dünyaya geri dönmüştük.

Adam tek kapı kaldırarak bana baktı. "Kalırsın mı?"

"Üç dakika bekle," diye hatırlatırsın ona. Kapının vurulması insanlık onurumuzun canına okuyana kadar, açlığımızı gütlemekte çok iyiydik.

Bizi öncelikle aç bırakıyorlardı.

"Evet." Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Kendimi yakmayı istemem." Adımını atınca hava dalgalandı.

Ben bir heykeldim.

"Hala anlamıyorum," dedi çok sesizce. "Neden burdasın?"

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

Aramada otuz santimden az mesafe bıraktı. Kendiliğinden tutuşmama 25 santimetre kalmıştı. "Gözlerin öylesine derin ki," Bayım yana yatırdı. "Çok dingin. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Bilmemelisin." Sesim tırıyordu. "Beni tanıyorsun bile."

Güldü ve gülüşü gözlerindeki ışığı hayat verdi. "Seni tanımıyorum."

"Hayır."

Başını iki yana salladı. Yatığına oturdu. "Doğru. Tabii ki tanımıyorum."

"Ne?"

"Hakkısın." Nefes aldı. "Belki de ben deliyim."

Geriye doğru 2 adım attım. "Belki öylesin."

Tekrar gülümsemedi ve ben onun bir resmini çekmek istedim. Hayatının geri kalanında dudaklarının kıvrımına bakmak is-

tiyordum. "Deli değilim, biliyorsun."

"Ama neden burada olduğunu bana söylemezsin," diye meydan okudum.

"Sen de söylemezsin."

Diz çökürüm ve sepiyi delikten çekirim. İki küçük kap içindeki, ne olduğu belli olmayan bir şeyin dumunu tütürüyordum. Adam yere, karyıma çöktü.

"Kabulalı," dedim, onun payını öze herken.

ALTI

1 sütyük, 2 dudak, 3 4 5 parmak eller 1 yumruk.

1 köşe, 2 dibeyin, saklamak için 3 4 5 neden.

1 çocuk, 2 göz, 3 4 17 yıllık horbu.

Karış bir sütyük sağı, bir çift haldeli surat, ofisli faldılar, hayatın kilitlenmesi.

Bana bakın, demek istiyorum size. Arada bir benimle konuşun. Bu göz yaşlarına bir çare bulun, hayatımda ilk kez gerçekten nefesi alıp vermek istiyorum.

İki hafta oldu.

2 haftadır aynı rutin, 2 haftadır bu rutinin dışında hiçbir şey yoktu. Bana dokunmaya çok yaklaşan bana dokunmayan hücre arkadaşlarımla 2 hafta. Adam sisteme uyum sağlıyordu. Hiç şikayet etmiyordu, asla çok fazla bilgi vermeye istekli değildi, çok fazla soru sormaya devam ediyordu.

Bana iyi davranıyordu.

Pencerede oturmuş, yağmuru, yaprakların ve karın çarpışmasını izliyordum. Sızıyla rüzgarda dans ediyolardı, hiçbir şeyden haberi olmayan kalabalık için koreografili rutin hase-

ketler yapıyorlardı. Askerler yağmurda ayaklarını yere vura vura yürüyor, ayaklarının altında yapeakları ve düğün karı eziliyorlardı. Ekdüvenli elleri bir milyon olasılığı gözünden vurabilecek silahlarına sarılıydı. Gökyüzünden düşen güzellikle ilgilenmiyorlardı bile. Evreni tenlerinde hissetmenin özgürlüğünü anlamıyorlardı. Umurlarında değildi.

Keşke ağzımı yağmur damlalarıyla, cebimi de karla doldurabilseydim. Keşke yere düğün bir yapıyağın damarlarının izini sürüp rüzgarın burnuma çimdüklediğini hissedebilseydim.

Onun yerine, parmaklarımı birbirine yapıştıran umutsuzluğu görmeden geliyor, sadece rüyalarımın gördüğüm kuşun yoluna gidiyordum. Hikâyeler kuşların eskiden uçtuğuna anlatıyordu. Ozen tabakası delinmeden önce, kirletici maddeler yaratıkları içine farklı bir şeye dönüştürmeden önce. Havanın hep böyle değişken olmadığını söylüyorlardı. Eskiden gökyüzünde uçaklar gibi süzülen kuşlar olduğunu anlatıyorlardı.

Küçük bir hayvanın insan mühendisliği kadar kompleks bir şey başarabilmesi tuhaf geliyordu ama bu olasılık görmeden gelinemeyecek kadar cazipti. Tam on yıldır rüyamda aynı kuşun aynı gökyüzünde uçtuğunu görüyordum. Başında bir taç varmış gibi altın rengi çizgileri olan beyaz bir kuş.

Bu bana huzur veren tek rüyamdı.

"Ne yapıyorsun?"

Gözlerimi kısıarak güçlü cüssesine, yüzündeki doğal ve kocaman gülümsemesine bakırdım. Her şeye rağmen gülümsemeyi nasıl başardığını bilmiyordum. Bu pekli, hayalleri değiştiren bu özel ağız kıvrımını devam ettirip ettiremeyeceğini merak ediyordum. Bir ay içinde kendisini nasıl hissedeceğini merak ediyordum ve bunu düşününce titredim.

Sonunun berininki gibi olmasını istemiyordum.

Boş.

"Hey -" Yatagındaki battaniyeyi kenara çekti, yanı başına diz çöktü ve hiç vakit yitirmeden ince örtüyü daha bile ince omuzlarına örttü. "İyi misin?"

Gülümsemeye çalıştı. Sorusuna cevap vermemeye karar verdim. "Battaniye için sağ ol."

Yanına oturdum ve davara doğru eğildim. Omuzları o kadar yakındı ki, lazla yakıştı. ~~aslıyemince yakın değildi~~ Vücudunun sıcaklığı benim için battaniyeninkinden daha fazlasını yapıyordu. Eklemlerimdeki bir şey şiddetli bir arzıyla acıyordu; bu, asla tatmin edemediğim umutsuz bir ihtiyaçtı. Kemiklerim, tizin veremeyeceğim bir şey için yarıyorlardı.

Erkin bazar

Elimdeki küçük deftere, avucumda sıkıca tuttuğum kırık tükenmez kaleme göz attım. Defteri rulo yapıp küçük bir top haline getirdim. Duvardaki bir çatala sokuşturdum. Avucumdaki tükenmez kalemi inceledim. Bana baktığını biliyordum.

"Kitap mı yazıyorsun?"

"Hayır." Hayır bir kitap yazıyordum.

"Belki de yazmalısın."

Dönüp onunla göz göz geldim ve arında bundan pişman oldum. Aramızda 8 sancimden az vardı ve ben kıpırdıyamıyordum çünkü bedenim sadece dönüp kalmasını biliyordu. Her bir adalem her bir hareketim gestimsiz, bel kemagimindeki her bir omur bir buz küpüne dönüşmüştü. Nefesim tutuyordum ve göçerim fal taşı gibi açılmış, sıkışmış, bakışlarının yoğunluğunda hapsedip kalmıştı. Nasıl geri çekileceğimi bilmiyordum.

Ah.

Tanırım.

Gözleri.

Kendime yalan söylüyordum inkansız olanı inkar etmeye karardıyım.

Onu tanıyordum onu tanıyordum onu tanıyordum onu tanıyor-
Beni hatırlamayan eskiden tanıdığım oğlandı o.

"İngiliz dilini yok edeceklers," dedi, sesi dikkaali ve sessizdi.
Nefes almak için mücadele ediyordum.

"Her şeyi yeniden yaratmak istiyorlar," diye devam etti. "Her
şeyi yeniden tasarlamak istiyorlar. Sorunlarımızın nedeni ola-
bilecek her şeyi yok etmek istiyorlar. Yeni, evrensel bir dile ih-
tiyacımız olduğuna düşünmüyorlar." Sesini alçaktı. Bakışlarını
yere indirdi. "Her şeyi yok etmek istiyorlar. Tarihteki her dili."

"Hayır." Nefesim kesildi. Gözümün önünde benekler uçu-
şuyordu.

"Biliyorum."

"Hayır."

"Hayır." Bunu bilmiyordum.

Başını kaldırıp bakı. "Bir şeyler yazman güzel. Gözüm bi-
rinde bu yaptığın yasa dışı olacak."

Titremeye başladım. Bedenimde aniden bir duygusuzluk hissettim
keçti, yitirmekte olduğum bu dünya aklımdan hiç çıkmıyordu
ve beni hatırlamayan bu oğlan bana acı veriyordu. Kalem yere
düştü. Battaniyeyi o kadar sıkı tutuyordum ki yutulacağından
korkuyordum. Buz serimi deşiyordu, korku, kanımı damarlar-
ımda döndürmüştü. Bu için bu kadar kötüye gideceğini hiç
tahmin etmemiştim. Yeniden Kuruluş'un bu kadar ileri gidece-
ğini hiç düşünmemiştim. Kültürü, çeşitliliğin güzelliğini yakıp
kötü ediyorlardı. Dünyamızın yeni vatandaşları sadece truma-
ralara indirgenecekti, kolayca birbirlerinin yerine konabilir,
çıkartılabilir, itaatsizlik yüzünden kolayca yok edilebilecekti.

İnsanlığımızı yitirmiştik.

Vücudumu kasp kavurmayı bir türlü bırakmayan titreme-
lerle sarmalanana kadar omuzlarını battaniyeyle örttim. Kendi-
dimi kontrol edememem beni dehşete düşürüyordu. Hareket-

siz duramıyordum.

Ehisi ansızın sırtıma koydu.

Dokunması kat kat kumaşım üstünden etimi kavuruyordu ve o kadar hızlı soluk alıp veriyordum ki nefesim kesiliyordu. Birbirleriyle çarpışan karmaşa silüetleri arasında kalmıştım, ona yaklaşmak için o kadar o kadar o kadar yanıp tutuşuyordum ve ondan uzak durmak için o kadar yanıp tutuşuyordum ki. Ondan uzaklaşmak istemiyoordum.

Benden korkmasını istemiyordum.

"Hey." Sesi yumuşak, o kadar, o kadar yumuşaktı ki. Kolları vücudumdaki bütün kemiklerden daha güçlüydü. Sarmalanmış bedenimi çekip göğsüne yaklaştırdı ve ben ürüyordum. İki üç dört eli bir parça duygu beni kalbimden bıcaqladı, ruhumdaki yaralara merhem olan sıcaklık hal damlalarına döndüğü. Bataniye aramızdaki tek engeldi ve beni daha yakına, daha sıkı, daha güçlü çekti, ta ki gün gün atan kalbini duyuma ve bedenimi saran çeliksiz lüksüz kolları uzovlarımdaki tüm gerginliğe bir son verene dek. Sıcaklığı içimdeki, beni ayakta tutan büz sarkıtlarımı eritmeye başladıkça çözüldüm, gözlerim hızla kuruptı, nihayet kapandı, ta ki ta ki sessiz göz yaşları yüzümden süzülene kadar. Dondurmak istediğim tek şeyin onun benimkini tutan bedeni olduğuna karar verdim. "Her şey yolunda," diye fısıldadı. "İyi olacaksın."

Gerçeğin hiçbir şekilde uyumayan kıskanç, kötü kalpli bir kadın olduğuna ona söylemedim. Asla iyi falan olmayacaktım.

Ondan uzaklaşmak için varlığumdaki bütün kırık lifleri kullanmam gerekti. Bunu yaptım çünkü yapmak zorundaydım. Çünkü bu onun bendi tyılığı içindi: Uzaklaşırken sırtıma çatal batırıyordu. Ayagım bataniyeye takıldı ve neredeyse düşünüyordum ki Adam yine bana doğru uzandı. "Juliette -"

"Bana do-dokunamazsın." Kesik kesik nefes alıyordum ve

güçlükle yutkunuyordum, parmakların o kadar çok tiryordu ki yumruğumu sıkıdım. "Bana dokunamazsın. Dokunamazsın." Gözlerimi yere diktim.

Ayağa kalktı. "Neden?"

"Dokunamazsın işte," diye fışkırdım duvarlara.

"Anlamıyorum - benimle nedden konuşmuyorsun? Bütün gün köşede oturup deherine yazıyorsun ve benim suratım dışında her şeye bakıyorsun. Bir parça kağıda söyleyecek bu kadar şeyin var ama ben burada duruyorum ve sen varlığını görmezden geliyorsun. Juliette, lafjet -" Koluma uzandı ama ben dönüp uzaklaştım. "Neden en azından bana bakmıyorsun? Seni incitmeyeceğim -"

Beni hatırlamıyordun. Seninle 7 yıl aynı okula gittiğimizi hatırlamıyordun.

Beni hatırlamıyordun.

"Beni tanımıyorsun." Sesim ifadelessiz ve monotonda; kollarım hissiz, kesilmiş gibiydi. "İki haftadır aynı yeri paylaşıyoruz ve beni tanıdığını sanıyorsun ama benim hakkımda hiçbir şey bilmıyorsun. Belki de deliyim ben."

"Değilsin," dedi sıkı sıkı dişlerinin arasından. "Olmadığını biliyorsun."

"O zaman belki de sen delisin," dedim dikbaşlı ve yavaşça. "Çünkü birimiz deliyiz."

"Bu doğru değil -"

"Bana neden burada olduğuma söyle. Adam. Madem buraya ait değilsin tımarhanede ne işin var?"

"Buraya geldiğimden beri aynı soruyu ben sana soruyorum."

"Belki de çok fazla soru soruyorsundur."

Güçlükle nefes aldığını duyuyordum. Acıacı güldü. "Burada hayatta olan tek çift biziz ve sen de beni uzakta tutmak mı istiyorsun?"

Göçlerimi kapattım ve nefes almaya odaklandım. "Benimle konuşabilirsin. Sadece bana dokunma."

Konuşmamızda 7 saniyelik bir sessizlik oldu. "Belki de sana dokunmak istiyordum."

Kalbimde çok duygusunun açtığı 15.000 delik vardı. Pervasız davranma fikri baştan çıkarıyordu beni, asla sahip olmayacaklarım yüzümden sızıyor, sızıyor, sızlıyordu yüreğim. Ona sırtımı döndüm ama yalanların dudaklarımdan dökülmesine engel alamıyorum. "Belki dokunmam istemiyordum."

Sert bir ses çıkardı. "Seni o kadar çok mu tiksindiriyorum?"

Arkama döndüm, sözleri beni öyle gafil avlatmıştı ki kendimi unuttum. Bana bakıyordun, yüzeri sert, dişleri sıkıla, parmakları iki yanında açılıp kapanıyordu. Göçleri iki kova yağmur suyuydu: derin, taze, berrak.

İncinmişti.

"Ne dediğini bilmiyorsun sen." Nefes alamıyordum.

"Basit bir soruya cevap veremiyorsun, değil mi?" Başımı iki yana salladı ve düvara döndü.

Yüzüm ifadesiz bir alçı maskeydi, kollarımla bacaklarım alçıyla daldurulmuştu. Hiçbir şey hissetmiyordum. Ben hiçbir şeydim. İçim bom boştu. Ayakkabımın yanındaki küçük bir çatlaga bakıyordum. Ebediyen bana bakacaktım.

Battaniyeler yere düştü. Dünya solarak bulanıklığı, kulaklarım her bir sesi bir başka boyuta gönderdi. Göçlerim kapandı, düşüncelerim sürüklendi, arılarım beni tam yüreğimden tekmeledi.

Onu tanıyordum.

Onu düptürmekten vazgeçmeyi öyle canla başla denemiştim ki.

Yüzünü unutmayı öyle canla başla denemiştim ki.

Bu mavî mavî mavî göçleri aklımdan çıkarmak için öyle

cuyla bağla çabalamıştım ki ama onu tanıyordum onu tanıyordum onu tanıyordum onu en son 3 yıl önce görmüştüm.

Adam'ı asla unutamazdım.

Ama o beni unutmuştu bile.

YEDİ

Televizyonları, şimşikleri ve porselen lavaboları hatırlıyordam. Sinema biletlerini, park alanlarını ve arazi araçlarını hatırlıyordam. Raaförleri, satilleri, parşöneleri, hareketidöbeleri ve yeni asfalt dikilmiş araba yollarının kokusunu hatırlıyordam. Dış macuna reklamlarını, topuklu ayakkabılı kadınları ve iç elbisesi giyen yaşlı adamları hatırlıyordam. Postacıları, hatırböveleri, erkek müzik gruplarını, balonları ve Noel ağaçlarını hatırlıyordam.

On yaşındayken yiyecek hatırası artık görmezden gelemediğimizi ve her şeyin, hımsenin artık harışıkamıyacağı kadar pahalılandığını hatırlıyordam.

Adam benimle konuşmıyordu.

Belki de en tyist buydu. Belki de onunla benim arkadaş olabileceğimizi umut etmenin bir anlamı yoktu, belki de ondan çok hoşlandığımı düşünmesindenise ondan hoşlanmadığımı düşünmesi daha iyiydi. Birçok şey saklıyordu benden, belki de acıys, ama sırları beni korkutuyordu. Neden burada olduğuma bana söylemeyecekti. Gerçi ben de ona pek bir şey anlatmıyordum ya.

Ama yine de ama yine de ama yine de.

Dün gece beni saran kollarını hatırlamak çığlıkları uzak kuzmaya yetmişti. Nazik bir kucaklamanın sıcaklığı, tüm parçalarımla birlikte tutan sert ellerin gücü, bunca yıllık yalnızlığın ferahlaması. Bana verdiği bu hediyeyi ne yapsam geri ödeyemedim.

Juliette'e dokunmak neredeyse imkansızdı.

Annemin gözlerindeki dehşeti, babamın yüzündeki istiraht, yüz ifadelerindeki korkuyu asla unutmuyacaktım. Çocukları bir emanetmiş canavar. Şeytan tarafından ele geçirilmişti. Karanlık tarafından lanetlenmişti. Körcüydü. İğrenç bir şeydi. İlaçlar, testler, tıbbi çözümler işe yaramamıştı. Psikolojik çapraz sorgular işe yaramamıştı.

Öğretmenler benim için, otoplamdaki aykırı silah, diyorlardı. Hiç böyle bir şey görmemişik, diyoru doktorlar. Evrimsel uşaklaştırılmak, diyoru polis memurları.

Hiç sorun değil; dediler annemle babam. Sonunda beni bağlarından atıklarında 14 yaşındaydım. Geriye çekildiler, polis beni işleyebileceğimi bile bilmediğim bir cinayet suçlamasıyla yaka paça götürürken öylece seyrettiler.

Belki de ben bir hücrede kapalıyken dünya daha emin bir yerdi. Belki Adam benden nefret ederse daha güvende olundu. Yumrukları yüzünde, köşede oturuyordu.

Onu incitmeyi asla istemedim. Beni incitmeyi hiç istemeyen tek insana incitmeyi asla istemedim.

Kapı hızla açıldı ve silahları göğsüme doğrultulmuş 5 kişi odaya doluştu.

Adam ayağa kalktı; benise taş kestirdim. Nefes almayı unuttum. Çok uzun zamandır bu kadar çok insan görmemişim, bu yüzden bir an için aptallaştım. Çığlık atıyor olmalıydım.

"ELLER YUKARI, AYAKLARI AÇIN, ÇENENİZİ KAPATIN. Kİ-
PİRDAMAZSANIZ SİZİ VURMAYIZ."

Hala olduğum yerde taş kesilmiş duruyordum. Hareket et-
mem, kollarımı kaldırmam, ayaklarımı açmam, nefes almıy-
am utmamam gerekiyordu. Sarı boğazımı kesiyorlardı.

Bağırarak emirler yağdıran kişi rüğinin dışıçığını sırtıma
vurdu ve dizlerim yere çarparken çatırdadı. Sonunda oksijen
ve bir parça kan tadı aldım. Galiba Adam boğazıyordu ama
daha önce hiç yaşamadığım kadar, vücudumu parçalayan şid-
detli bir ısırap hissediyordum. Tamamen donakalmışım.

"Çeneni KAPALI tutmanın nesini anlamıyorsun?" Gözlerimi
kısarak yan taraftan bakıştımda silahın namlusunun Adam'ın
sırtından 5 santim uzakta olduğunu gördüm.

"AYAĞA KALK." Çelik burunla bot giyen adam kaburgaları-
ma güm diye hızlı, sert bir tekme vurdu. Yutkundum, ama yut-
tuğum tek şey nefesimi kesen boğuk çığlıklardı. "AYAĞA KALK,
dedim." Daha sert, daha hızlı, daha güçlü bir bot darbesi daha.
Bağırıyorlardım bile.

Kalk ayağa. Juhene. Kalk ayağa. Kalkmazsan Adam'ı vura-
caklar.

Dizlerimin üstünde doğruldum ve arkamdaki duvara yas-
landım, dengemi sağlamak için öne doğru sendeledim. Kolları-
mı kaldırmak dayanabileceğimi sandığımdan daha büyük bir
işkeneydi. Organlarım ölydü, kemiklerim kırılmıştı, benim
acı veren iğne ve çuvaldızlarla delik deşik olmuş, eleğe dön-
müştü. Sonunda beni öldürmeye gelmişlerdi işte.

Adam'ı bu yüzden hürreme koymuşlardı.

Çünkü ben gidiyordum. Adam buradaydı çünkü ben gi-
diyordum, çünkü beni zamanında öldürmeyi unutmışlardı,
çünkü zamanım dolmuştu, çünkü 17 yılını bu dünya için çok
fazlaydı. Beni öldüreceklerdi.

Nasıl olacağını hep merak etmişim. Benim; annemle babamı mutlu edip etmeyeceğini merak ediyordum.

Biris gülüyordu. "Kaçak pislik seni."

Benimle mi konuşuyorlardı, onu bile bilmiyordum. Kollarımı havada tutmaya zor odaklanabiliyordum.

"Ağlamıyor bile," diye ekledi bir diğeri. "Kızlar genelde şimdye kadar merhamet diliyorlardı."

Duvarlar tavana birbirine karışıyordu. Acaba nefesimi ne kadar tutabiliyordim. Sözcükleri ayırt edemiyordum duyduğum sesleri anlamıyordum beynime kan sırıyordu ve dudaklarım bir türlü açamadığım 2 beton kürelekti. Sırtında bir silah vardı ve ben öne doğru ilerliyordum. Yer çöküyordu ama aşağı değil, yukarı doğru. Ayaklarım anlayamadığım bir yöne doğru sürükleniyordu.

Beni birazdan öldürmelerini umut ediyordum.

SEKİZ

Gözetimi açmam iki gün sürdü.

Kemara bırakılmış teneke kapların birinde su, diğerinde yemek vardı ve titreyen ellerle tenekenin içindeki soğuk şeylerin kokusunu içime çektim. Kemiklerimde donuk bir su gezindi, yutkundum ama susuzluktan dilim damağıma yapışmıştı. Hiçbir yerim kırılmamıştı anlaşılacak, ne var ki gömüğümün altına bir göt atınca acının gerçek olduğunu anladım. Çürüklerin rengi soluk mor ve sarıya dönmüştu, dokunmak bir işkenciydi ve çok yavaş iyileşiyorduk.

Adam'ın yerinde yeller estiyordu.

Kimsenin olmadığı bir hücrede yapılmadım, her yöne 3 metreden daha fazla olmayan 4 duvar vardı ve odaya sadece kapıdaki küçük bir yarıktan hava giriyordu. Ağır metal kapı hızla açıldığında ben kendimi hayal gücümle korkutmaya başlamıştım bile. İki kolunda birer tüfek asılı duran bir muhafız beni baştan aşağı süzdü.

"Ayaga kalk."

Bu kez tereddüt etmedim.

En acıdan Adam'ın güvencesinde olduğumu umut ediyordum. Oturduğumun da benimle aynı olmamasını umut ediyordum.

"Beni takip et." Muhafızın sesi pes ve boğuktu, gri gözleriyle anlaşılmıyordu. Yaklaşık 25 yaşında gösteriyordu, sarı saçları kısacık kesilmişti, gömüğünün kolları omuzlarına kadar kıvrılmıyordu, askeri dövmeleeri upka Adam'ındaki gibi yılan gibi kıvrılarak kollarından yukarı çıkıyordu.

Ah.

Tanrım.

Olamaz.

Adam kapıdan içeri girip sarımsan yanında durdu, silahıyla dar bir koridora işaret etti. "Yürü."

Adam göğsüme bir silah doğrultuyordu.

Adam göğsüme bir silah doğrultuyordu.

Adam göğsüme bir silah doğrultuyordu.

Gözleri bana yabancıydı, cam gibi ve mesafeliydi, çok ama çok uzaktı.

Novokatından ibarettim. Uyumuştum, başlıkla dolu bir dünyaydım, bütün duygularım sonsuza dek yitip gitmişti.

Ben hiç var olmamış bir fişliydim.

Adam bir askerdi. Adam benim ölmemi istiyordu—

Artık ota açık açık bakıyordum, bütün duygularım kesilip atılmıştı, hissettiğim bedenimden kopuk, uzak bir çığlık. Ayaklarım kendiliğinden ileri doğru hareket ediyordu, dudaklarım hala kapalıydı çünkü bu an için asla uygun sözler söyleyemeyecektim.

Ölüm tanıdığım bu dünyevi zevklerden arzu edilen bir kurtuluş olacaktı.

Serama yediğim bir diğer darbe beni felce uğratmadan önce ne kadar zamandır yürüdüğümü bilmiyordum. Bir hayli uzun zamandır görmediğim parlak ışığı görünce gözlerimi kırıştırdım. Gözlerim yırtılmaya başladı ve geniş mekanı aydınlatan

İncecekleme ışıklarına gözlerimi kısarak bakıyordum. Neredeyse hiçbir şey göremiyordum.

"Juliette Ferras." Bir ses yüksek sesle ismini söyledi. Sertti-
ma basan ağır bir bot vardı ve ben kimin benimle konuştuğunu
anlamak için başımı kaldıramıyordum. "Weston, ışıkları kıs
ve kızı bırak. Yürütmeni görmek istiyorum." Buyruk, çelik kadar
soğuk ve güçlü, tehditkar bir şekilde sakin, hiç çaba gösterme-
den etkiliydi.

Parlaklık tahammül edebileceğim bir düzeye indi. Botun izi
setene çıkmıştı ama artık etime oturmuştu. Başımı kalktıp
baktım.

Genç yaşta beni bir anda çok etkilediği. Yağta benimkinden
çok büyük olamazdı.

Bir şeyin sorumlusu olduğu belliydi ama bunun ne olduğu
hakkında bir fikrim yoktu. Temi kusursuz ve lekesizdi, çenesi
kışkı ve güçlüydü. Gözleri zümrütün şifalıye kadar gördü-
ğüm en açık tonuydu.

Güzelci.

Çarpık gülümsemesi önceden planlanmış bir kötü niyetle
doluydu.

Taht olduğuna hayal ettiği bir şeyin üzerinde oturuyordu
ama boş bir odanın ön tarafındaki bir sandalyeden ibaretti. Ta-
kim elbisesi kusursuz bir biçimde ütülenmiş, sarı saçları usta-
lıkla taranmıştı, askerleri ideal korumalardı.

Ondan nefret ediyordum.

"O kadar inatçısın ki." Yeşil gözleri neredeyse yarı saydım-
dı. "Hiç işbirliği yapmak istemiyorsun. Hücre arkadaşına bile
iyi davranmadın."

İstemedim geri çekildim. İhanetin ağızyla kapkırmız kesil-
mişim.

Yeşil Gözler beklenmedik bir şekilde eğlenmişe benziyordu

ve ben aniden standım. "Bu ilginç işte." Parmaklarını yıkadı. "Kemi, öne çıkar mısın, lütfen?"

Adam ortaya çıkınca kalbim durdu. Kemi-beni-Adam-Kemi-te Tepeden tırnağa çayır çayır yanıyordum. Adam hemen Yeşil Göc'ün yanına geldi, ama onu sadece başına kısaca öne sallayarak selamladı. Belki de lider, sandığım kadar önemli değildi. "Efendim," dedi Adam.

Aklındaki düşünceler o kadar birbirine dolanmıştı ki düşünememiş deliliği çözemiyordum. Bilmem gerekirdi. Askerlerin topluma gizlice yaşadığına ve şüpheli görünen bir şeyler olursa otoriteye bildirdiklerine dair söylentiler duymuştum. Her gün insanlar ortadan kayboluyorlardı. Giden de geri gelmiyordu.

Genç Adam'ın neden beni gözlemek için gönderildiğini hala anlayamıyordum.

"Görünüşe göre kızın üzerinde epey etki bırakmışsın."

Sandalyedeki adama göçlerimi kıvrarak daha dikkatli bakıma ve takım elbisesinin minik renkli bereceklerle süslendiğini fark ettim. Askeri hatıralar. Soyadı yakasına işlenmişti: Warner.

Adam hiçbir şey söylemedi. Benim olduğum tarafa bakmıyordu. Vücudu dikti, yüz seksen santimetre dolusu büyüleyici, tek gram yağ içermeyen adaleden oluşuyordu, profilden bakıldığında güçlü ve kararlıydı. Beni soran ayrı kollar güdüldüğü silahlar için kıldı.

"Bunun için bir şey demeyecek misin?" Warner, Adam'a göz atıp, başını bana doğru yana yatırdı, göçleri ıyıkta dans ediyordu, eğlendiği ortadaydı.

Adam dişlerini sıkı. "Efendim."

"Tabii ya." Warner ansızın sıklı. "Neden bir şey söylemeni bekliyorsun?"

"Beni öldürecek misiniz?" Bu sözcükler, üzerlerinde düştü-

merme fırsat bulamadan ağzından çıkıverdi ve birisi silahıyla yine omurgama vurdu. Yere kesik bir inlemeyle düğün, kir pas içindeki zeminde nefes nefese kaldım.

"Buna gerek yoktu, Roland." Warner'ın sesi saltta bir hayal kırıklığıyla doluydu. "Herhalde ben de senin pozisyonunda olsam aynı şeyi merak ederdim." Durakladı. "Juliette?"

Güçlüğüle başını kaldırdım.

"Sana bir teklifim var."

DOKUZ

Oma dogru duyup duymadığımdan emin degildim.

"Sende benim istedigim bir şey var." Warner hala bana bakıyordu.

"Anlamıyorum," dedim ona.

Derin bir nefes aldı ve kalkanı odayı arşınladı. Adem'a benim çekilebileceği söylenmemişti. "Sen benim için kişisel proje gibi bir şeysin." Warner kendi kendine gülmüştü. "Kayıtlarımı çok uzun süre inceledim."

Oma bu kendini beğenmiş, halinden memnun çalmına dayanamıyordum. Yüründeki sınığa koparıp atmak istiyordum.

Warner yürümeyi bıraktı. "Seni takımında istiyorum."

"Ne?" Şaşkınlıkla yarıda kalan bir fısıltı.

"Bir savaşın ortasındayız," dedi biraz sabırsızca. "Belki sen parçaları bir araya getirebilirsin."

"Ben -"

"Serrını biliyorum, Juliene. Neden burada olduğunu biliyorum. Bizim hayatın hastane kayıtlarıyla, otortelere yapılan şikayetlerle, karman çorman davalarla, seni dört duvar arasına

tıkırmak için yapılan kamusal taleplerle belgelenmiş." Duraklayış, genzinde yükselen dehşetle boğulup kalman için yeterli zamana verdi. "Buna uzan zamandır düşünüyordum ama gerçekten psikotik olmadıgından emin olmak istedim. Tecrit tam olarak iyi bir gösterge değilki, gerçi başının çaresine gayet iyi bakıyordun." Yüründe, övgüsü için minnettar olmamı söyleyen bir gülümsemeye belirdi. "Son tedbir olarak Adam'ı serinle kalması için gönderdim. Değişken olmadıgından, temel insan etkileşimi ve iletişimi konusunda yetkin oldıgından emin olmak istedim. Sonuçlardan bir hayli memnun kaldıgımı söylemeliyim."

Birisi tenimi parçalıyordu sanki.

"Görünüşe göre Adam rolünü biraz fazla mükemmel oynamış. O iyi bir askerdir. Aslında, en iyilerden biridir." Warner bana gülümsemeden önce Adam'a bir bakış attı. "Ama endişelenme, serin yapabileceklerinden haberi yok. En azından şimdilik."

Fanıği tırmaladım, ıstırahı yuturam, onun tarafına bakmamak için kendime yalvardım ama yapamadım yapamadım yapamadım: Adam'la aynı anda göz göz geldik ama o görünüşü o kadar çabuk kaçırdı ki bana hayal edip etmediğimden emin olmadım.

Ben bir canavardım.

"Senin sandığın kadar zalim biri değilim," diye devam etti Warner, sesinde melodik bir iniş çıkış vardı. "Orun arkadaşlığını bu kadar seviyorsan bunu" - Adam'la beni gösterdi - "kalıcı bir görev yapabilirim."

"Hayır," diye seluk aldım.

Warner dudaklarını büzerek umarsızca sordu, "Ah evet. Ama dikkatli ol, güzel kız. Eğer... kötü bir şey yapacak olursan... seni vurmam zorunda kalır."

Kalbimde delikler açan tel makası vardı sanki. Adam, Warner'ın söylediği hiçbir şeyi tepki vermiyordum.

İşini yapıyordum.

Ben bir numaraydım, bir görevdim, kolayca yerine yenisi konabilen bir nesneydim; onun zihninde bir ana bile değildim ben.

Ben bir hiçtim.

İhanetinin beni bu kadar derine görmemesini beklemiyordum.

"Teklifimi kabul edersen," diye düğüncelelerini kesti Warner, "benim gibi yaşayacaksın. Bizden biri olacaksın, onlardan biri değil. Hayatın ebediyen değişecek."

"Feki ya kabul etmezsem?" diye sordum sesim korkudan çalılmadan önce susarak.

Warner hakikaten hüsrana uğramış gibiydi. Ellerini hoşnutsuzlukla kenetledi. "Aslında başka seçeneğin yok. Yanımda yer alırsan ödüllendirileceksin." Dudaklarını birbirine bastırır. "Ama itansızlık etmeyi seçersen? Şey... bizim uzuvların sağlamken gayet güzel görüklüyorsun bence, sence de öyle değil mi?"

Öyle güçlele sölüyordum ki vücudum zangır zangır titriyordu. "Senin için insanlara işence etmemi mi istiyorsun?"

Yüzünde ıslı ıslı bir gülümseme belirdi. "Ba harika olur."

Dünya kan revam içindeydi.

Warner, Adam'a dönmeyen önce cevap vermeye vaktim olmadı. "Ona ne kaçındığını göster, olur mu?"

Adam'ın cevap vermesinde bir anlık bir gecikme oldu. "Eklendim?"

"Bu bir emindir, asker." Warner gözlerini bana dikmişti, dudakları bastırılmış keyifle seğirtiyordu. "Bunun yola getirilmesini istiyorum. Gözü pekliği başına bir dert açacak."

"Bana dokunamazsın," deyiverdim dişlerimin arasından.

"Yanlış," dedi tekdüze bir sesle. Adam'a bir çift siyah eldiven fırlattı. "Bunlara ihtiyacın olacak," dedi sırt verticisine bir fişleyle.

"Sen bir canavarısın." Sestim çok ifadesizdi, vücudum anı bir hiddetle dolmuştu. "Neden beni öldürmüyorsun ki?"

"Bu, hayatım, zıyan olardı." Öne yürüdü, ellerinin dikkatlice beyaz deri eldivenlerle örtülmüş olduğunu fark ettim. Tek parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. "Hem, bu kadar güzel bir yüzü yırtmek yazık olur."

Boynuma ondan hızla çekmeye çalıştım ama aynı çelik burunlu bot omurgama vanda ve Warner yüzümü sıkıca tuttu. Çığlığımı bastırdım. "Direnmeye, aşkım. Sadece işleri kendin için daha da zorlaştırırsın."

"Umarım cehennemde çürürsün."

Warner dişlerini sıkı. Birisinin beni vurmasına, dalığımı tekmelemesine, kafamı kırmasına, ya da her neyse ona engel olmak için elimi kaldırdı. "Yanlış takımda savaşıyorsun." Ayaya dikildi. "Ama bunu değiştirebiliriz. Adam," diye seslendi. "Onu görünün önünden ayırma. Artık senin sorumluluğunda."

"Evet efendim."

Adam ekövenlerini taktı ama bana dokunmadı. "Biraz ayaga kalksın, Roland. Bundan sonrası bana ait."

Bot cetadan yok oldu. Çoçlukle ayaga kalktım ve hiçliğe baktım. Beni bekleyen dehşeti düşünmeyecelstim. Biri diğerimin arkasına tekneyi indirince yururlanacak gibi oldum. "Yürü bakalım," diye homurdandı arkamdan bir ses. Başına kalkırdım ve Adam'ın basıp gittiğini fark ettim. Onu takip etmem gerekiyordu.

Sadece umarhanemın tanıdık kör karanlığına geri döndüğümde yürümeyi bıraktı.

"Julienne." Eniği tek bir yarımpak sökle içim eridi.

Ona cevap vermedim.

"Elimi tut," dedi.

"Asla tutmam," demeyi başardım, alabildiğim kesik kesik söbkelerin arasında. "Ada."

Derin bir iç çekti. Karanlıkta hareket ettiğini hissediyordum ve az sonra vücudu benünkine çok fazla yakındı, savunmazsız bırakacak kadar yakındı. Eli, belimdeydi ve beni koridorlarda bilimsiz bir yere doğru yönlendiriyordu. Tenimin her santimini

uzançtan kazanyordu. Kollarına düşmemek için kendimi dik tutmak zorunda kalıyordum.

Yürüdüğümüz mesafe beklediğimden çok daha uzundu. Adam sonunda konuştuğunda sona yaklaştığımızdan şüphelendim. "Dışarıya çıkacağız," dedi kulagımın yakınında. Kalbimi yerinden hoplatan heyecanı dinginlemek için yumruklarımı sıkarak zorunda kaldım. Sesinin verdiği his dikkatimi, dediklerinin önemini kavrayamayacağım kadar dağıtmıştı. "Sadece bilmen gerekir diye düşündüm."

Tek cevabım iğriköblür bir şekilde aldığım seluk oldu. Neredeyse bir yıldır dışarı çıkmıyordum. Heyecandan ölüyordum ama günışığını o kadar uzun zamandır tenimde hissetmemiştim ki bununla başa çıkıp çıkamayacağımı bilmiyordum. Başka seçeneğim yoktu.

Önce hava beni çarpıtı.

Atmosferimizin övünecek pek bir şeyi yoktu ama beton bir köşede geçirilen bu kadar aydan sonra ölmekte olan dünyanın bitik oksijeni bile tadı cennet gibiydi. Yeterince hızlı seluk alıp veremiyordum. Cigaretlerini bu duyguyla doldurdum; hafif melteme doğru adım attım, parmaklarımdan arasında mekik dokuyan rüzgardan bir avuç dolusu tuttum.

Eşini benzerini hiç yaşamadığım bir mutluluktu.

Hava kuru ve serindi. Gözlerime basan, tenimi kamçılayan somut bir hiçliğin, kerahlatan banyosuaydı. Bugün güneş tepedeydi, dünyayı donduran küçük kar parçalarını gözleri kör edecek şekilde yansıtıyordu. Gözlerim parlak ışığın ağırlığıyla bastırılmıştı ve sadece iki dar aralıktan görüyordum ama güneşin dik hüzmeleri, bedenime oturan bir cekeç gibi, insandan daha büyük bir şeyin kucaklaması gibi bedenimi kaplıyordu. Bu anda sonsuza dek kıpırdamadan durabiliyordum. Sonsuz tek bir an için kendimi değer hissetmişim.

Adam'ın dokunuşu beni şoke edip gerçeğe döndürdü. Ödüm kopmuştu; beni belimden yakaladı. Kemiklerime titremleri keşilsin diye yalvarmak zorunda kaldım. "İyi misin?" Gözleri beni şaşırttı. Bunlar hançerimdeki aynı gözlerdi, okyanusun en derin yeri gibi mavi ve dipsizlendi. Elleri nazikçe öylesine nazikler ki belimdeydi.

"Bana dokunmana istemiyorum," diye yalan söyledim.

"Başka seçeneğin yok." Bana hakmıyordu.

"Daima bir seçeneğin vardır."

Elini saçlarımda geçirdi, boğazında düğümlenen hiçliği yuttu. "Beni takip et."

Boş bir alandıydık, ölü yapraklar ve topraktaki eriyen kar-
dan küçük yudumlar alan, kurumaya yüz tutmuş ağaçlarla
dolu boş bir araziydi burası. Manzara savaş ve ihmal yüzünden
tahrip olmuştu ama yine de çok uzun zamandır gördüğüm en
güzel şeydi. Adam bana bir arabanın kapısını açarken ayakları
yere vura vura yürüten askerler durup bizi izlediler.

Bu bir araba değildi. Tanktı.

Bu kocaman metal gövdeye baktım ve yan taraftan yukarı
çıkmaya çalışıyordum ki Adam aniden arkamda bitti. Beni
belimden tutup yukarı kaldırdı ve beni yerime yerleştirirken
nefesimi tuttum.

Az sonra sessizce tankta gidiyorduk ve nereye gittiğimize
dair en uluk bir fikrim yoktu.

Pencereden her şeye bakıyordum.

Enkazdaki, uluk çizgisindeki, terk edilmiş evlerdeki ve
manzaradaki oraya buraya saçılmış kırık metal ve cam parça-
larındaki son derece küçük her bir ayrıntıyı yiyor, içiyor ve
içime çekiyordum. Dünya çıplak görünüyordu, bitki örtüsü ve
sıcaklık elinden alınmıştı. Hiç sokak tabelası, dur işareti yoktu,
ikisine de gerek yoktu. Toplu taşıma yoktu. Herkes, arabaların

artık sadece tek bir şirket tarafından imal edildiğini ve lahiş bir fiyata satıldığını biliyorduk.

Cok az insana kaçış hakkı tanınıyordu.

Annemle babam Nufusun geneli, ülkeden arta kalan yerlere dağıtılmıştı. Endüstriyel binolar manzaranın bel kemliğini oluştuyordu. Makinelerle tıklım tıklıs dolu, uzun, dikeyden metal kutulardı bunlar. Makinelerin amacı orduyu ve Yeniden Kuruluş'u güçlendirmek, insan medeniyetinin büyük yığılmasını yok etmekti.

Karbon/Katran/Çelik

Gri/Siyah/Gümüş

Dumansı renkler ufuk çizgisine bulaşmıştı, eskiden kar olan sula çamura dönüşüyordu. Çöpler gelişigüzel yığınlar şeklinde her yerde kümelenemişti, sararmış çimen parçaları yığınların altından gizlice bakıyorlardı.

Eski dünyamızın geleneksel evleri terk edilmişti, pencereler kırılmış, çatılar çökmeye yüz tutmuştu; kırmızı, yeşil ve mavi boyalar silikleşmiş ve parlak geleceğimize daha uyumlu bir hal almışlardı. Şimdi, harap olmuş toprağa özerk inşaat edilmiş yerleşkeleri görmüş ve hatırlamaya başlamışım. Bunların göya geçici olduklarını hatırlıyordum. Ben tamahaneye kapatılmadan birkaç ay önce bunların inşaatına başlandığını hatırlıyordum. Yeniden Kuruluş, bu küçük, soğuk meskenlerin bu yeni planın ayrıntıları neleşinceye kadar yeterli olacağını söylüyordu. Sadece herkes boyun eğene kadar. Sadece insanlar karşı çıkmayı bırakıp bu değişimin onlar için iyi, çocukları için iyi, gelecekleri için iyi olduğunu fark edene kadar.

Kurallar olduğuna hatırlıyordum.

Artık tehlikeli hayal gücü, reçeteli ilaçlar yoktu. Sadece so-yumuza devam ettirecek sağlıklı bireylerden oluşan yeni bir nesil olacaktı. Hastalar kilit altında tutulmıyordu. Yaşlılardan

kurtulmak gerekiydi. Sorunlular tumarhanelere bırakılmalydı. Yalnızca güçlüler hayatta kalmalydı.

Evet.

Tabii ki.

Artık aptal diller, aptal hikâyeler ve aptal göstermelerin üzerine asılan aptal tabikolar yoktu. Noel yoktu, Yahudilerin İplik Festivali yoktu, Ramazan ve Hindu festivali Diwali yoktu. Dinden, inançtan, kişisel görüşlerden konuşmak yoktu. Neredeyse hepimizi öldüren şeyin kişisel görüşler olduğunu söylüyorlardı.

Görüşler, onurlukler, tercihler, ön yargılar ve ideolojiler bizi bölmüşü. Bizi kandırmıştı. Bizi yok etmişti.

Bencil ihtiyaçlar, isekler ve arzular yok edilmeliydi. Aç gözlük, aşırı düşkünlük ve oburluk, insan davranışlarından çıkarılmalydı. Çözüm, sadede, minimalizmde, ölçülü yaşam koşullarında; tek bir basit dil ve herkesin anlayacağı sözcüklerle dolu yepyeni bir sözlük gerekiydi.

Bunlar bizi, çocuklarımızı, insan ırkını kurtaracak, diyorlardı.

Yeniden kur Eşitliği. Yeniden kur İnsanlığı. Yeniden kur Ümidi, Şifayı ve Mutluluğu.

KURTAR BİZİ!

KATIL BZE!

YENİDEN KUR TOPLUMU!

Posterler hala duvarlarda aış duruyordu.

Büyük geriye kalan yırtık parık posterleri dövüyordu ama levhalar keskinlikle inacıydılar, yapıştırıldıkları beton ve çelik yapıları çarpıp duruyorlardı. Bazıları yenden dimdik İrlayan ve artık tepelenne heprikör monte edilmiş direklere tuturulmuştu. Söphesiz, bunlar insanları, etraflarını kuşatan muhtemel tehlikelere karşı uyarıyordu.

Ama dünya tüyler ürpertici bir şekilde sessizdi.

Tayalar geçiyor, soğuk, dondurucu havada yavaş yavaş yürüyerek fabrikada çalışmaya ve ailelerine yiyecek bulmaya gidiyorlardı. Bu dünyada  mit, silahın namusundan kan misali damlıyordu.

Bu kavram artık gerçekten hiç kimsenin umurunda değildi.

Insanlar eskiden  mit isterlerdi. İşlerin daha iyiyeye gidebileceğini daşınmak isterlerdi. Dedikodu, tatiller ve Cumartesi günü partilere gitme konularında kaygılanacakları günlere geri d n bilmeklerine inanmak isterlerdi, bu yüzden Yeniden Kuruluş onlara mümkün olmayacak kadar mükemmel bir gelecek vaat etmişti ve toplum bundan kuşku duymayacak kadar aresizdi. Ruhlarını, cehaletlerinden istifade etmeyi planlayan bir gruba devrettiklerini asla fark etmemişlerdi. Korkularını.

Çoğu sivil karşı çıkmayacak kadar taş kesilmişti ama daha g t  olanlar vardı. Doğru zamana bekleyenler vardı. oktan mücadele etmeye başlamış olanlar vardı.

Mücadele etmek için çok geç kalınmadığını  mit ediyordum.

Titreyen her bir dalı, her bir heybecili askeri, sayabildiğim her bir pencereyi inceledim. Gözlerim 2 profesyonel y nleniyordu, zihnimde saklamak için her şeyi çalıyorlardı.

Kaç dakika gittiğimizin hesabını tutamadım.

Timarhaneden 10 kat büyük ve çok şüpheli bir şekilde medeniyetin merkezi gibi görünen bir yapının üstünde durduk. Dışarıdan yavan bir bınaya benziyordu, boyadları dışında hiçbir ilgi çekici yanı yoktu. Gri elik rengi dört düz duvar, atalak pencereleri ve 15 katı vardı. Kasvetliydi ve gerçek kimliğini gösterecek işaret ya da simgelerden yoksundu.

Politik merkezler kümeler arasında kamufle olmuştu.

Tankın içerisi nasıl kullanıldığını akıl sır erdiremediğim

düğümler ve manivelalarla dolup taşıyordu, ancak ben onların ne olduğunu daha anlayamadan Adam kapımı açtı. Elleri belimdeydi ve ayaklarını artık yere silece basıyordu ama kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki dayabileceğinden emindim. Beni serbest bırakmadı.

Başını kaldırıp baktım.

Göçleri kasılmış, alını kırışmış, dudakları dudaklar dudaklar birbirine kenetlenmiş 2 parça can silikentisi gibiydi.

Genledim ve aramızda 10.000 küçük moleköl parçalara ayrıldı. Gözlerini yere indirdi. Arkasını döndü. Soluk aldı ve elindeki 5 parmağıyla cıvı bir yumruk yaptı. "Bu taraftan." Başıyla binayı işaret etti.

Peşinden binaya girdim.

ON BİR

Akla hayale sığmayacak bir dehşete kendimi hazırlamıştım ama gerçek neredeyse daha kötüydü.

Duvarlardan kirlî para damlıyordu, bir yıllık yiyecek stoklarına harcasacak para mermer zeminlere harcanmış, binlerce dolarlık tıbbî yardım parası lüks mobilyalara ve İran halılarına dökülmüştü. Havalandırma deliklerinden içeri giren yapay ısıyı hissediyor, temiz su için feryat eden çocukları düşünüyordum. Gözlerimi kısarak kristal avizelere bakıyor, annelerin merhamet dilediklerini duyuyordum. Dehşete düşüren bir gerçekliğin ortasında var olan yüzeysel bir dünya görüyor ve kıpırdıyordum.

Soluk alamıyordum.

Bu lüksü devam ettirmek için ne çok insan ölmüş olmalıydı. Ne çok insan evlerini, çocuklarını ve onları kendilerinden kurtarmak için söz söz bir sürü söz olarak bankadaki son 5 dolarlarını kaybetmek zorunda kalmışlardı. Bize söz vermişlerdi – Yeniden Karuluş daha iyi bir gelecek ümidi için bize söz vermişti. İşleri yoluna koyacaklarını, bildiğimiz dünyaya – sinema randevularının, bahar doğumlarının ve doğum öncesi hediye

panterinin olduğu dünyaya – geri dönmemize yardım edeceklerini söylemişlerdi. Biz evlerimizi, sağlığını, sürdürülebilir geleceğimizi geri vereceklerini söylemişlerdi.

Ama her şeyi çalmışlardı.

Her şeyi almışlardı. Hayatımı-Geleceğimi-Abel sağlığını-
Özgürlüğümü:

Dünyamızı, silahlarımızla doğrultulmuş silahlarla doldurmuş, yüzlerinde gülerüklerle geleceğimizi 16 mum sönmüşlerdi. Mücadele edebilecek kadar güçlü olanlarımızı öldürmüş, stopak beklentilerine göre yaşamayı başaramayan ucubeleri hapsetmişlerdi. Benim gibi insanları-

İşte onların ahlaksızlıklarının ispatı.

Soğuk soğuk terliyordum, parmaklarım iğrence duyguyla tir tir titiyordu, bacaklarım bu 4 duvardaki sesli-sesli sesli bu bencil israla dayanamıyordum. Her yerde kırmızı görüyordum. Cesetlerin camlara sıçrayan, halılara dökülen, avizelerden akan kanlarıydı bunlar.

"Julene –"

Dayanamadım.

Dizlerimin üzerindeydim, bedenim delilerce yuttuğum acıyla çatıyordu, artık basıramadığım huçırıklar yüzünden göğsüm kalkanı iniyordu, omuzum, göz yaşlarımla akıp gidiyordu, geçen haftanın ıstırahi etimi paramparça ediyordu.

Neles bile alamıyordum.

Etrafındaki havayı içimde tutamıyordum, kuru kuru soluk alıp veriyor, tanımadığım sesler duyuyor, yüzler görüyordum, kafamdaki katıksızlık sözcük tuamlarını da alıp götürmüş, düşüncelerim kim bile kaçınıcı kez karmam çoraman olmuştu ve bilincim yerinde mi, artık onu bile bilmiyordum.

Resmen aklımı yitirip yitirmediğimi bilmiyordum.

Havadaydım. Adam'ın kollarında bir çuval tüy gibiydim ve

o, kargaşanın nedenini görmek için toplanan askerleri yarıp geçiyordu; bunu bu kadar çok istememem gerektiğine kafa yormak istemiyordum. Ondan nefret etmem gerektiğini, bana ihanet ettiğini, insanlıktan geriye kalan çok az şeyi de yok etmeye çalışan aynı insanlar için çalıştığını unutmak istiyordum; yüzümü gömleğinin yumuşak dokusuna gömmüş, yanagımıysa göğsüne bastırmuştu ve o göç, cesaret ve yağmura boğulmuş dünya gibi kokuyordu. Bedenimi bırakmasını hiç-hiç-hiç hiç istemiyordum. Keşke tenine dokunabilseydim, keşke hiç engel olmasaydı aramızda.

Gerçek, yüzüme bir tokat gibi indi.

Küçük düşme duygusu zihnimi alt üst ediyor, korkunç bir utanç duygusu muhakeme gücümü bulanıklaştırıyordu; yüzüm kırmızıya boyandı, etim kararıyordu. Gömleğine yapıştım.

"Beni öldürebilirsin," dedim ona. "Silahın var..." Eğilip bükülerek ondan kurtulmaya çalışıyordum ama vücudumu daha sıkı kavradı. Yüzünde hiç duygu yoktu ama çenesindeki ani bir seğirme, kollarında aşıkarcasına bir kasılma oldu. "Beni öldürebilirsin-" diye yalvardım.

"Jafite." Serri sesinde çaresizlik tınısı vardı. "Latfen."

Yine uyuştum. Yine dermansız düştüm. İçim erimiş, canım uzavlarından uzağa gitmişti.

Bir kapının önünde duruyorduk.

Adam bir anahtar kartı çıkardı, kolun yanındaki küçük bir boşluğa yerleştirilmiş siyah cam levhadan geçirdi, paslanmaz çelik kapı kayarak açıldı. İçeri girdik.

Yeni bir odada tamamen yalnızdık.

"Lütfen beni bırakma beni yere indir," dedim ona.

Odamın ortasında iki kişilik bir yatak, yerleri süsleyen cıvılcı bir halı, duvarda bir gömme dolap, tavandan ışıklar saçan lambalar vardı. Bu güzellikler öylesine lekeliydi ki görmeye da-

yanamıyordum. Adam beni yumuşak bir çarşafın üstüne nazikçe koydu, geriye doğru küçük bir adım attı.

Tek söylediği, "Galiba bir süre burada kalacaksın," oldu.

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Beni bekleyen kaçırılmaz işkenzeyle düşünmek istemiyordum. "Lütfen," dedim ona. "Yalnız kalmak istiyorum."

Derin bir iç çektii. "Tam olarak böyle bir seçeneğin yok."

"Ne demek istiyorsun?" Arkamı döndüm.

"Seni gözetlemek zorundayım, Juliette." İsmimi fısıldar gibi söylemişti. Kalbim-kalbim-kalbim: "Warner, sana teklif ettiği şeyi anlamama istiyor ama hala... bir tehdit olarak görülyorsun. Bana görev olarak verildin. Gidemem."

Heyecanlanmam-mi-dehşete-mi-kapılısam-bilemiyordum: Dehşete kapılmıştım. "Benimle birlikte mi yaşamak zorundasın?"

"Bu binanın karpı ucundaki koğuşta, diğer askerlerle beraber kalıyorum. Ama, evet." Boğazını temizledi. Bana bakmıyordu. "Yanına taşınacağım."

Karın boşluğumda sırtıklarımı kemiren bir ağrı vardı. Ondan nefret etmek, onu yargılamak ve sonsuza dek çöğük almak istiyordum ama yapamıyordum çünkü tüm gördüğüm, bir zamanlar o güne kadar tanıdığım en nazik kişi olduğumu artık hatırlamayan 8 yaşında bir oğlan çocuğuydu.

Bunun olduğuna inanamıyordum.

Gözlerimi kapattım, başımı dizlerime dayadım.

"Giyinmen gerek," dedi biraz sonra.

Boşumu hızla kaldırdım. Dediklerini anlayamaması gibi ona bakarak gözlerimi kırptırdım. "Giyiniğim zaten."

Tekrar boğazını temizledi ama bunu yaparken sessiz olmaya çalışıyordu. "Burada bir banyo var." Eyleyle gösterdi. Odıya bağlı bir kapa gördüm ve aniden meraklandım. Yatak odalarında

banyo olan insanlar hakkında hikayeler duymuştum. Galiba tam olarak yatak odasının içinde değildi bu banyolar, ama epey yakınlardı. Kayarak yataktan çıktım, Adam'ın pernağını takip ettim. Ben kapıyı açar açmaz yeniden konuşmaya başladı. "Burada dış alıp bütünü değiştirebilirsin. Banyo... kamera olmayan tek yer," diye ekledi, sesini gıcıkça alçaltarak.

Olanıda banyolar vardı.

Tahii ya.

"Orada giyecek bulabilirsin." Banyoya gömme dolabın işaretini etti. Birden bire keyfi kaçmış gibiydi.

"Gidemez misin?" diye sordum.

Alırım ovucurdu ve yatağa oturdu. İçini çekti. "Hamelenman gerek. Warner seni akşam yemegine bekliyor."

"Akşam yemeği mi?" Gözlerim lal taş gibi açıldı.

Adam'ın yüzü asaktı. "Evet."

"Canına yakmayacak mı yarı?" Sesindeki rahatsızlamadan, açığa çıkardığım umulmadık stresten, çimde barındırıldığına bilmediğim korkudan dolayı utanıyordum. "Bana akşam yemeği mi verecek?" Açlıktan ölüyordum karnam açlık dolu bir içken-ge çıkarıyordu kurt gibi açım kurt gibi açım kurt gibi açım gerçek bir yemeğin tadının nasıl olduğunu hayal bile edemiyordum.

Adam'ın yüzü yine asılmamıştı. "Acele etmelisin. Her şeyin nasıl çalıştığını sana gösterebilirim."

Karşı çıkmaya zamanım olmadan banyoya gitti, ben de peşinden içeri girdim. Kapı hala açıktı, sırtı bana dönük bir şekilde bu küçük alanın ortasında duruyordu ve ben nedenini anlayamıyordum. "Banyoyu nasıl kullanacağını biliyorum," dedim o an. Eskiden normal bir evde yapardım. Bir artem vardı.

Çok ama çok yavaş bir şekilde arkasına döndü, bir anda paniklemeğe başladım. Nihayet başımı kaldırdı ama gözleri fıldır

hâler döndüyödü. Bana bakışında gözleri kusaktı; alını kırığı. Sağ elini yumruk yapmıştı, sol elinin tek bir parmağını da dudaklarına götürmüştü. Bana sessiz olmama söylüyödü.

Vücudumdaki her bir organ yere düşü.

Bir şey olacağını biliyordum ama bunun Adam olacağını bilmiyordum. Canımı yakacak, bana işkence edecek, daha önce hiç istemediğim kadar ölmeyi istememe neden olacak kişinin o olacağını düşünmemişim. İnkamını ve yüzümden süzülen sessiz göz yaşlarını hissedene kadar ağladığımı bile farkında değildim ve zayıflığımdan utanıyordum çok utanıyordum çok utanıyordum ama bir parçam umursanıyödü. Yalvarma, merhamet dileme, silahını çalıp önce kendimi vurma isteğine kapıldım. Onurum elimdeki tek şeydi.

Adam, benim anı hissetimi anlamış gibiydi çünkü gözleri hızla açıldı ve ağız açık kaldı. "Hayır, Tanrım, Juliette. . . Hayır, ben -" Sessizce sövdü. Yumruğunu alnına dayadı, dönüp uzaklaştı, derin bir iç çekti, küçük barçada volta attı. Yine sövdü.

Kapıya yürüyüp dışarı çıktı ve arkasına bakmadı.

ON İKİ

Kaynar su altında geçen tam 5 dakika, ikisi de lavanta kokulu iki kalıp sabun, sadece saçım için bir şampuan ve vücuduma sarmaya kıyamadığım yumuşacık havluların temasından sonra anlamaya başladım.

Unutmama istiyordular.

Birkaç sıcak yemek ve manzaralı bir odayla anılarımı süsbileceklerini sanıyorlardı. Benim böykesine kolay satın alınabileceğini sanıyorlardı.

Warner, benim hiçbir şeyim olmadan büyüdüğümü ve bundan nefret etmediğimi anlamamasına benziyordu. Eskiden de elbiseler, mükemmel ayakkabılar ya da pahalı şeylerde değildi görüm. İpeklerle sarmalanmak istemendim. Tek istediğim uzanıp başka başka bir insana sadece ellerimle değil, kalbimle de dokunabilmektir. Dünyayı ve onun sevgi elastikliğini, sert ve nahçı yargısına ve soğuk, kinci gözlerini görürdüm. Her tarafta bunları görürdüm.

Dinlemek için o kadar çok zamanım olurdu ki.

Bakmak için de öyle.

İnsanları, mekanları ve olasılıkları da. Tek yapmam gereken

göçlerini açmaktı. Tek yaşamam gereken bir kitap açmaktı – bir sayfadan diğerine kanayan hikayeleri görmektir. Kağıda oyulan anıları görmektir.

Katlanıp kitap sayfalarının arasına konmuş bir şekilde yaşadım hayatımı.

İnsan ilişkilerinin yokluğunda kağıttan karakterler arasında bağ kurdum. Tarihe mal olmuş hikayelerle aklı ve kayıba yaşadım; ilişkilendirme yoluyla ergenliği yaşadım. Beni dünyam, iç içe geçmiş sözcüklerden oluşan bir ağ; bir uzuv diğerine, kemikler sinirleşe, düşünceler imgelere bağlanmış. Ben harflerden oluşan bir varlık, cümlelerin yarattığı bir yaratık, kurgu aracılığıyla oluşturulmuş bir hayal ürünüydüm.

Hayatımdaki bütün noktalama işaretlerini bu dünyadan silmek istiyordurd ve işte, buna izin vermeye hiç mi hiç niyetim yoktu.

Eski giysilerimi giydim, parmak uçlarıma bosa bosa yatak odasına döndüğümde içeriyi boş buldum. Adam kalacağını söylediği halde gitmişti. Onu anlamıyordum davranışlarını anlamıyordum hayal kırıklığını anlamıyordum. Keşke senimin tazeliği, bu kadar zaman sonra tamamen temiz olma hissi hoşuma gitmeseydi; neden hala aynaya bakmadığıma, görecekle-rimden neden korktuğuma, bana bakacak yüzü tanıyıp tanıyamayacağımdan neden emin olmadığı anlamıyordum.

Gömmeye dolaba açtım.

Bunarı, elbiselerle, ayakkabılarla, eteklerle, pantolonlarla, her türden giysiyle, göçlerini acıtacak kadar canlı renklerle, sadece adımı duyduğum, neredeyse dokunmaya korktuğum kumaşlarla tüküm tüküm doluydu. Giysilerin bedenleri mükemmeldi faslıyla mükemmeldi.

Beni bekliyorlardı.

Başımın altına kaynar sular dökülmüştü.

İhmal edilmiş, terk edilmiş, dışlanmış, evinden sürüklenip götürülmüştüm. Dörtülmüş, test edilmiş, sıranmış, bir hücreye tıkılmıştım. İncelemiştim. Aç bırakılmıştım. Destlekle kandırıldım ama elime tek geçen, ihanete uğramak ve minnettar olmam beklenen bu kabusta kasıp kalmak oldu. Annemle babam. Öğretmenlerim. Adam. Warner. Yeniden Kuruluş. Hepsi için geden çıkarılabilir biriydim.

Beni, güdürüp boyun eğdirebilecekleri bir oyuncak bebek sanıyorlardı.

Ama yanlıyordı.

"Warner seni bekliyor."

Arkama döndüm ve geri çekilip gömme dolaba yastandım, kalbimi arucuna alan panikle dolaba kapısını hızlı kapattım. Adam'ın kapıda durduğuna görünce kendimi yatıştırdım ve korkuma katlayıp kaktırdım. Bir an için ağrı kıpırdadı ama hiçbir şey söylemedi. Bana yaklaştı, dokunacak kadar yakınlama sokuldu.

Beni geçip varlıklarını bilmekten utandığım şeyleri gizleyen kapıyı yeniden açmak için uzandı. "Bunların hepsi senin için," dedi bana bakmadan; parmaklarıyla, yenilecek kadar tırt olan canlı renklerde mor bir elbisenin etek kısmına dokundu.

"Benim giysilerim var zaten." Eflertimle kirlî, yırtık parçık kıyafetimdeki kınışıklardan düzelttim.

Somanda bana bakmaya karar verdi ama baktığında kaşları seğirdi, gödeleri kırıştı ve domup kaktı, ağız şaşkınlıkla açıldı. Yıkarcınca yepyeni bir suratım mı oldu diye merak ettim ve utançtan kapkırmızı kesildim, gördüğünden öğrenmediğimi umut ediyordum. Neden umurundaydı, bilmiyordum.

Bakışlarını yere indirdi. Derin bir nefes aldı. "Dışarıda bekliyorum."

Üzerimde Adam'ın parmak izleri olan mor elbiseye bakımdı.

Görme dolaptan ayrılmadan önce sadece bir an için içerisini inceledim. Gergin parmaklarıma uluk saçlarında gezdirdim ve izademi topladım.

Kimsenin malı değildim ben.

Henüz Warner'ın nasıl görünmemi istediği umurumda değildim.

Dışarı çıktım ve Adam kısa bir an için bana baktı. Ensesini sıvazladı, hiçbir şey söylemedi. Bayım iki yana salladı. Yürümeye başladı. Bana dokunmadı ve ben bunun farkında olmama-lydım ama farkındaydım. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum bu yeni yerde hayatımın nasıl olacağını bilmiyordum ve bu binadaki her bir seçkin süsleme, gösterişli her bir aksesuar, her bir lüzumsuz tablo, heykel, aydınlatma ve tablo sanki mideme çiviler çakıyordu. Bütün binanın çayı çayırtı yunmasını diliyordum.

Adam'ın peşinden, halı döşeli uzun bir koridorda yürüyüp tamamen camdan yapılmış bir asansöre bindim. Kapımı açmak için kullandığı aynı anahtar kartı geçirdi, içeri girdik. Asansörle bu kadar çok kat çıktığımızı fark etmemiştim bile. Buraya geldiğimde felaket bir tantana çıkardığımı fark ettim ve bundan nehrilirse mutlu oldum.

Warner'ı her açıdan hayal kırıklığına uğratmayı ümit ediyordum.

Yemek salonu binlerce oksürü besleyecek kadar büyüktü. Otun yerine, odada 7 ziyafet masası, masa üstlerinde yerlere kadar sarıkan ipek kumaşlar, orkide ve yıldız rambakla dolu kristal vazolar, gardenya dolu cam çanaklar vardı. Büyüleyiciydi. Çiçekleri nereden bulduklarını merak ediyordum. Gerçek olamazlardı. Nasıl gerçek olabileceklerini bilmiyordum. Yıllardır gerçek çiçek görmemişim.

Warner masanın tam orta yerinde oturuyordu. Beni Adam'ı görür görmez ayağa kalktı. Bütün oda sırayla ayağa kalktı.

Neredeyse arunda iki tarafında da birer boş yer olduğumu fark ettim; durmak gibi bir niyetim yoktu ama durdum. Korkuların hemen bir dökümünü yaptım ve başka tek bir kadın göremedim.

Adam 3 parmağının ucuyla sırtıma sıvazlayınca ödüm patladı. Hızla ileriye yürüdüm, Warner bana gülmüsedti. Sol tarafındaki sandalyeyi çekti ve oturmama işaret etti. Oturdum.

Karşıma oturan Adam'a bakmamaya gayret ediyordum.

"Gönme dolabında... gjysiler olduğuna biliyorsun, hayatım." Warner yanıma oturdu; odadakiler de tekrar yerlerine oturup sohbetlerine devam ettiler. Warner neredeyse tamamen bana doğru dönmüştü ama her nasılsa farkında olduğum tek kişi tam karşımda oturuyordu. Parmaklarından 5 santim uzakta olan boş tabağa odaklandım. Ellerimi kucığıma indirdim. "Artık bu pis spor ayakkabılarını gjymek zorunda değilsin," diye devam etti Warner, başlığına bir şey koymadan önce kaçamak bir bakış daha atarak. Koyduğu şey suya benziyordu.

O kadar susanmışım ki bir çağlayana içime çekebilirdim.

Gülmemesinden nefret ediyordum.

Nefret, gülmemeseyne kadar diğer herkese benzer. Sonra dönüverir, yumruk atamayacak kadar pasif bir şeyin kılıgına bürünür, onun dişleri ve dudaklarıyla yalan söyler.

"Julene?"

Çok hızlı soluk alıp veriyordum. Gırtlığımda boğuk bir ok-sürük çekilişiyordu.

Donuk yeşil göçleri bana bakarak parladı.

"Aç değil misin?" Ağzından bal damlıyordu. Eldivenli eliyle bileğine dokundu ve aceleyle kendimi ordan uzaklaştırmak isterken az daha bileğine burkuyordum.

Berodadaki her bir kişiyi yiyebilirdim: "Hayır, teşekkür ederim."

Alt dudakını yalayıp gülümsedi. "Aptallıkla cesareti birbirine karıştıрма, canım. Gururdur tek lokma yemediğini biliyorum."

Tepemin taşı attı. "Senin yemeğini yiyip bana canım derseni dinleyeceğime ölüüm daha iyi," dedim ona.

Adam çatalını döğürdü.

Warner ona çabuk bir bakış attı. Tekrar bana bakışında bakışları sertleşmişti. Çekoslovakya'dan bir silah çıkarmadan önce göçlerime hiç bitmeyecekmiş gibi görünen birkaç uzun saniye boyunca bakıtı. Silahını ateşledi.

Koca salon zımk diye dümlü.

Yüreğim ağzıma gelmişti.

Başımı çok ama çok yavaşça çevirip Warner'ın silahını nereye doğrulttuğuna takip ettim ve bir et parçasını tam kemikten çıktığını gördüm. Salonun karşı ucuna fırlayan tabaktan duman rüzgârıyordu ve içindeki etler masadaki konuklardan otuz santim ötede yere yığılmıştı. Warner nereye ateş ettiğine bakmamışı bile. Birini öldürebilirdi.

Hiç ama hiç kıpırdamadan durmak için bütün enerjimi kullanmam gerekti.

Warner silahı indirip tabağına koydu. Sessizlik, tabağı ko-
nan silahın gürültüsünün evrende yankılanmasına izin verdi.
"Sözcüklerini ince dileyip sık dokuyarak seç, Juliette. Ağzından
çıkacak tek bir sözcük burada hayatını cehenneme çevirebilir."

Göçlerimi karıştırdım.

Adam yiyecek dolu bir tabağı önüme itti; bakışı o kadar şiddetliydi ki, tenimi dağılayan akkor kestilmiş bir damgadan farkı yoktu. Başımı kaldırıp bakıtım, Adam başımı belli belirsiz yana eğdi. Göçleri hafız diyordu.

Çatalımı aldım.

Warner'dan hiçbir şey kaçmıyordu. Boğazımı biraz fazla gücükle bir şekilde temizledi. Tabagındaki eti keserken kuru kuru güldü. "Bütün işimi yapması için illa Kent'i mi getireyim yani?"

"Pardon?"

"Görünüşe göre bir tek onun sözünü dinliyorsun." Ses tonu neçeliydi ama dişlerini bariz bir şekilde sıkıyordu. Adam'a döndü. "Sana söylediğim gibi ona giysilerini değiştirmesini söylememene şaşırdım."

Adam daha dik oturdu. "Söyledim, efendim."

"Giysilerimi seviyorum ben," dedim ona. Yanruğumu gözüne indirmek istediğimi söylemedim ona.

Warner'ın gülümsemesi eski haline döndü. "Kimse sana ne sevdiğini sormadı, canım. Şimdi ye yemeğini. Yanımdayken en iyi şekilde görünmeni istiyorum."

ON ÜÇ

Warner bana odama kadar eşlik etmekte ısrar etti.

Yemektan sonra Adam diğer birkaç askerle birlikte ortadan kayboldu. Tek kelime etmeden ya da bana bakmadan gözden kayboldu. Ne yapacağımı bilemez haldeydim. En azından hayatımdan başka kaybedecek bir şeyim yoktu.

"Benden nefret etmeni istemiyorum," dedi Warner, ikimiz asansöre doğru yürürken. "Sen istemediğin sürece düşmanın olmam."

"Biz daima düşman olacağız." Sesim buzdan parçalar halinde çatlıyordu. Sözcükler dilimde eriyordu. "Asla olmama istediğin şeyi olmayacağım."

Warner asansörün düşmesine basarken iç çekti. "Gerçekten fikrini değiştireceğini düşünüyorum." Küçük bir gülümsemeye bana bir göz attı. Böylesine göz alıcı bir görünümün bu kadar sefil bir insanda heba olması ne kadar yarıkı. "Sen ve ben, Juliette... Birlikteyken bizi kimse durduramaz."

Bakışlarının bedenimin her sancımına değdiğini hissetsem de ona bakmayacaktım. "Ben almıyorum, teşekkürler."

Asansördeydik. Dünya hızla yanımdan geçip gidiyor,

camdan duvarlar bizi her kattaki insanlara görünür kılıyordu. Bu binada sır namına bir şey yoktu.

Diseğime dokundu ve ben geri çekildim. "Düşünebilirsin," dedi yumuşak bir şekilde.

"Nereden biliyosun?" Asansör çınlayıp açıldı ama ben yerimden kıpırdamadım. Sonunda dönüp ona baktım çünkü merakımı kontrol edemiyordum. Ellerini inceledim, dikkatlice deriyle kaplanmıştı, giysisinin kolları kalın, kırılmış ve uzundu. Yakası bile yüksek ve gösterişliydi. Tepeden turnağa kusursuz bir biçimde giyinmiş ve yarı dışında her yerini kapamıyordu. Ona dokunmak istesem bile bunu yapıp yapamayacağımdan emin değildim. Kendini koruyordu.

Benden.

"Belki de yarın akşam sohbet ederiz, ne dersin?" Tek kapağı kaldırdı ve bana kolunu uzattı. Asansörden çıkıp koridorda yürürken bunu fark etmemiş gibi yaptım. "Belki hoş bir şeyler giyebilirsin."

"Adın ne?" diye sordum ona.

Kapımın önünde duruyorduk.

Darda. Şaşırmıştı. Belli belirsiz çenesini kaldırdı. Ben sordumdan pişman oluncaya kadar gözlerini yüzüme dikti. "Adını bilmek istiyorsun demek."

Kasten yapmadım ama gözlerini biraz kostum. "Warner soyadın, değil mi?"

Neredeyse gülümsedi. "Adını bilmek istiyorsun."

"Bunun bir sır olduğunun farkında değildim."

Öne yürüdü. Dudakları seğirdi. Gözlerini yere indirdi, girilmiş dudaklarının arasından hızlı nefes aldı. Eldivenli parmağını yanğımdan aşağıya kaydırıldı. "Sen bana seninkini söylersen ben de sana benimkini söylerim," diye fısıldadı, boynuma çok yakındı.

Hafifçe geriledim. Zorlukla yutkundum. "Adımı biliyorsun zaten."

Göçlerini bakınıyordu. "Haklısın. Başka bir şekilde ifade etmeliyim. Demek istediğim, bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini söylerim."

"Ne?" Çok ani bir şekilde ağız hızlı nefes almaya başladım.

Eldivenlerini çıkarmaya başladı, ben de panik olmaya başladım. "Neler yapabileceğini göster bana."

Dişlerini çok sıkıyordum ve acımaya başladılar. "Sana dokunmayacağım."

"Fekala." Diğer eldivenini de çıkardı. "Aslında yardımına ihtiyacım yok."

"Hayır -"

"Endişelenme." Strmı. "Eminim bu, canını hiç yakmayacak."

"Hayır," dedim nefesimi kesilerek. "Hayır, bunu yapmayacağım - yapamam -"

"İyi," deyiverdi Warner. " Bu iyi. Beni incitmek istemiyorsun. O kadar kötüklerim kabardı ki." Göçlerini kaçırarak gibi oldu. Bir asker gördü ve çağırır. "Jenkins?"

Jenkins cüssesine göre çevik ve bir saniyede yanımda bitiverdi.

"Efendim." Warner'dan bariz şekilde büyük olmasına rağmen başını hafifçe eğerek selam verdi. Yayı 27'den fazla olamazdı; uknaz, güçlü kurve ve üç yarık. Bana yan göze baktı. Kahverengi gözü umduğundan daha soğuktu.

"Bayan Ferrars'a alt kına kadar eşlik etmeni istiyordum. Ama dikkatli ol: İnanılmaz bir şekilde uyumsuzdur ve elinden kurtulmaya çalışacaktır." Çok yavaşça gülümsedi. "Ne dersen destin, ne yaparsa yapсын onu bırakamazsın, asker. Anlaştık mı?"

Jenkins'in gözü kocaman açıldı; göçlerini kapıyordu, burnun delikleri genişledi, iki yanındaki ellerini sıkıp bıraktı. Kısa

bir soluk aldı. Başını öne salladı.

Jenkins budala değildi.

Koşmaya başladım.

Koridorda hızla koşuyor, beni durdurmaya korkan bir dizi ahalı-
lanış askerini yanından geçiyordum. Ne yapacağımı, neden kaçı-
labileceğimi düşünüyordum, nereye gidebileceğimi bilmiyordum.
Sırf bana zaman kazandıracakları düşünüyordum için şanslı
ulaşmaya çalışıyordum. Başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Kendi salaklığımıyla bir dâire çizdim, panikleliğim, acı
içindeydim, Jenkins'e isteği dışında neler yapacağımı düşün-
düğümde dehşetten donup kalıyordum. İzmeden bana neler ya-
pacakları düşünüyordum. Bütün iyi niyetli bir şekilde rağmen
neler olacağını düşünüyordum.

"Yakala onu," dedi Warner yumuşak bir şekilde. Sessizlik
bu binanın her köşesine sirmişti. Odadaki tek ses orunkiydi.

Jenkins öne çıktı.

Gözlerimden yaşlar boşanıyordu ve gözlerimi sımsıkı ka-
patırdım ve zorda açtım. Kalabalığa gözlerimi kırıp kırarak bak-
tım ve tanıdık bir yüz gördüm. Adam dehşet içinde bana ba-
kıyordu.

Vücudumun her santimi utançla kaplanmıştı.

Jenkins bana elini uzattı.

Kemiklerim bel vermeye, kalbimin vurularıyla eş zamanlı
olarak kırılmaya başlıyordu. Yene çöktüm ve gevşek bir krep
gibi içe doğru kıvrıldım. Kollarım bu yarık parmak tığörün
içinde öylesine çöplüktü ki.

"Yapma-" Elimi ürsek bir şekilde kaldırdım, gözlerimle ya-
vıyordu, bu masum adaman yüzüne bakıyordum. "Lütfen yap-
ma-" Sesim çatlak çıkıyordu. "Bana dokunmak istemezsin-"

"İstediyimi hiç söylemedim ki." Jenkins'in sesi gür ve istik-

rarlıydı, pişmanlık deşaydu. Jenkins'in eldivenleri yoktu, korumasızdı, hazırlıksızdı, olaak bir savunması yoktu.

"Bu kesin bir emirdi, asker," diye bağırdı Warner, Jenkins'in sırtına bir silah doğruktu.

Jenkins kollarını tuttu.

HAYIR HAYIR HAYIR

Nefesim kesildi.

Kanım damarlarımda coşuyor, ağır bir nehir gibi vücudumda hızla akıyor, sa dalgaları kemiklerime çarpıyordu. Jenkins'in istemine duyabiliyordum, bedenimden akan gücü hissedebiliyordum, kalbinin kulağında çarpışım duyabiliyordum ve varlığını canlandıran adrenalinin selyik başım döndürüyordu.

Kendimi canlı hissediyordum.

Keşke bu bana zarar verseydi. Keşke beni sakatlasaydı. Keşke beni püsürteseydi. Keşke iskeletimi sarıms bu kudretli güçten nefret etseydim.

Ama etmiyordum. Tenim bir başkasının hayatıyla atıyordu ve ben bundan nefret etmiyordum.

Bundan hoşlandığım için kendimden nefret ediyordum.

Yapabileceğimi bildiğinden daha çok hayat, umut ve insan gücüyle dolu olmanın verdiği his hoşuma gidiyordu. Acısı, bana hiç istemediğim bir zevki tattırıyordu.

Jenkins beni bırakmıyordu.

Ama bırakmaması nedeni buna yapamamasıydı. Çünkü bağlantıyı koparan kişi ben olmalıydım. Çünkü istemim ona güçsüz bırakıyordu. Çünkü kapağıma kısılmıştı.

Çünkü ben bir strekkapandım.

Ve öldürücüydüm.

Sırtımda düşüp göğsünü tekmeledim, tüm irademle benden uzaklaşmasını, çuval gibi yığılıp kalmış keca cüssesini ufaklık

vücutundan uzaklaştırmasını diledim. Anasızın çığlık atım ve görüşümü bulamıyıştımın gözyaşı selinin ötesini görmek için çabaladım, haçırıyordum, çılgına dönmüştüm, bu adamın yüzündeki donmuş ifade, lek, ölmüş dudaklarıyla haritah bir sesle kesik kesik nefes alması beni dehşete düşürmüştü.

Kartıldım ve geriye doğru yuvalardım. Arkamdaki asker denizi ikiye yarıdı. Her bir yarıdan geçkinlik ve su katılmamış korku okunuyordu. Jenkins yerde yatıyordu ve kimse onun yanına yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

"Birisine ona yardım etsin!" diye bağırdım. "Birisine ona yardım etmel! Doktora ihtiyacı var - hastaneye - götürülmesi - onun - ah Tanrım - ben ne yaptım-"

"Juliette -"

"DOKUNMA BANA - SAKIN BANA DOKUNAYIM DEME!"

Warner eldivenlerini geri takmıştı ve beni bir arada tutmaya çalışıyordu, saçlarını düzeltmeye, göz yaşlarını silmeye çalışıyordu ve ben onu öldürmek istiyordum.

"Juliette, sakinleşmen gerek-"

"ONA YARDIM EDİN!" diye bağırdım, dizlerimin üzerine çöktüm, gözlerim yerde yatan adama kilitlenmişti. Diğer askerler sonunda usulca yaklaşıyorlardı, adam sanki buluştu olabirmiş gibi dikkatliydiler. "Lütfen - ona yardım etmelisiniz! Lütfen -"

"Kem, Curtis, Soledad - BUNUNLA İLGİLENİN!" diye bağırdı Warner adamlarına, beni kucagina almadan önce.

Her şey karandığında ben hala tekmelet savuruyordum.

ON DÖRT

Tavan bir bulanlıklaıp bir neçleliyordu.

Başım külçe gibiydi, net göremiyordum, kalbim kasılmıştı. Dilimin altında bir yerlerde sıkışıp kalması panigin kendine has kokusunu hissediyor ve bunun nereden geldiğini anımsamaya çabalıyordum. Doğrulmaya çalıştım, neden uzadığımı anlamıyordum.

Brizmin elleri omuzlarımdaydı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" Warner tepemden bana bakıyordu.

Aniden olanlar gözlerimde canlandı ve Jenkins'in yüzü bilincimde yüzüyordu; yamruklarını savarup Warner'a benden uzaklaşması için bağordim ve elinden kurtulmaya çalıştım ama o sadece gülümsedi. Biraz güldü. Ellertmi nazikçe indirdi.

"Eh, en azından uyandı," diye iç çekti. "Bir an için beni endişelendirdin."

Tizleyen kollarını kontrol etmeye çalıştım. "Ellerini çek üzerimden."

Eklivenli ellerini yüzümün önünde salladı. "Tamamen oturduğum. Endişelenme."

"Senden nefret ediyorum."

"Ne tutku ama." Tekrar güldü. O kadar sakindi ki ve çok eğlenmişe benziyordu. Ümitsizliğinden daha yumuşak gözlerle bana bakıyordu.

Yüzümü kaçırDIM.

Ayağa kalktı. Kısa bir nefes aldı. "İşte," dedi, küçük bir masanın üzerindeki tepsiye uzanarak. "Sana yiyecek getirdim."

Kalkıp çevremde bakmak için bu fırsatı değerlendirdim. Kamarın en koyu rengiyle ve altın rengiyle işlenmiş kumaşla kaplı bir yatakta yatıyordum. Yere batan yaz güneşi renginde kalın ve pahalı bir halı seriliydi. İçerisi sıcaktı. Kaldığım odıyla aynı büyüklükteydi, mobilyaların bir hayli standartı: yatak, gömme dolap, yan sehpa, tavandan ışıklar saçan avizeler. Tek fark, bu odada farlaştıran bir kapı ve köşedeki küçük masada sessizce yanan bir mum olmasaydı. Fi tarihinden beri ateş görmemişim. Uzanıp aleve dokunmamak için kendimi zor tuttum.

Yataklara sırtımı verdim ve rahat değilmişim gibi yığıldım. "Neredeyim ben?"

Warner arkasına döndü, elinde, içinde ekmeğe ve peynire olan bir tabak tutuyordu. Diğer elinde de bir bardak su vardı. Sanki odaya ilk kez görüyormuş gibi etrafına baktı. "Burası benim yatak odam."

Eğer başım çatlamıyor olsaydı kaçma isteğine kapılırdım. "Beni kendi odama götür. Burada olmak istemiyorum."

"Ama gel gör ki buradasın işte." Bir iki metre uzakta olan ayak ucunda oturuyordu. Tabagı önüme itti. "Susadın mı?"

Doğru dürüst düşünemediğimden mi yoksa kafam çok karıştığı için mi bilmiyordum ama Warner'ın zıt kişiliklerini uzlaşdıramaya çalışıyordum. Beni, birisine işkence etmeye mecbur ettikten sonra güldü burada durmuş, bana bir bardak su ikram ediyordu. Ellerimi kaldırdım ve daha önce hiç görmemişim

gibi incelemeye başladım. "Anlamıyorum."

Başını yana yarıdı, sanki kendini ciddi bir şekilde yaralamışım gibi beni inceledi. "Sadece susadın mı diye sordum. Bunu anlamak zor olmamalı." Durakladı. "İç bunu."

Bardağı aklım. Bir bardağa, bir ona, bir duvara baktım.

Aklını kaçırmış olmalıydım.

Warner iç çekti. "Emim değilim ama galiba büyüdüm ve ben-
ce bir şeyler yemelisin, gerçi bundan da tamamen emim de-
ğilim." Durakladı. "Buradaki ilk görünüşte çok fazla eler harca-
dın. Benim hatam."

"Bana neden iyi davranıyorsun?"

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi beni daha da çok şaşırttı. "Çün-
kü seni önemsiyorum," dedi basitçe.

"Beni önemsiyor musun?" Vücudumdaki uyupukluk dağılma-
ya başlamıştı. Kan basıncım yükseliyor ve öfke bilincimin ön
tarafına doğru ilerliyordu. "Senin yüzünden Jenkins'i nerede-
ye öldürüyordum?"

"Ama öldürmedim—"

Askerlerin beni dövüyor! Bir mahkum gibi beni burada ah-
koşuyorsunuz! Beni tehdit ediyorsunuz! Zerre kadar özgürlük ver-
miyor, istisna istisna bir de beni denetlediğini mi söylüyorsunuz?
Az kalsın bardağı suratına fırlatacaktım. "Canavarın seni!"

Warner yüzünü çevirdi, böylece profiline bakıyordum. El-
lerini kenetledi. Fikrini değiştirdi. Dudaklarına dokundu. Ben
sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Yılancı."

Bunu düşünüyorsa benziyordu. Sadece bir kez başını öne
salladı. "Evet. Çoğu zaman, evet."

"Burada olmak istemiyorum. Senin deneyim olmak istemi-
yorum. Bekle gideyim."

"Hayır." Ayaga kalktı. "Maalesef bunu yapamam."

"Neden?"

"Yapamam da ondan. Ben-" Parmaklarını çekiştirirdi. Boğazını temizledi. Kısa bir an için bakışları tavana değdi. "Çünkü sana ihtiyacım var."

"Bana insanları öldürmek için ihtiyacım var!"

Hemen cevap vermedi. Muma doğru yürüdü. Eldiveninin tekini çekip çıkarırdı. Çıplak parmaklarıyla alevi gıcıkliyordu. "Biliyorsun, kendi başına da pekala insanları öldürebilirim, Juliette. Bu işte üstüne yoktur."

"İşene."

Omuz silkti. "Benim yaşımdaki biri başka ritüel nasıl bu kadar çok askeri kontrol edebilir? Babam başka neden bütün bir bölgenin sorumluluğunu almama izin versin ki?"

"Baban mı?" Doğruydum, kendime hakim olamayarak aniden meraklandım.

Sorumu daymazdan geldi. "Korkunun mekanikleri yeterince basittir. İnsanlar benden korkuyor, bu yüzden de konuştüğunda beni dinliyorlar." Elini salladı. "Bu günlerde boş tehditlerin pek değeri yok."

Gözetimi sımsıkı yurdum. "Yani insanları göç uğruna öldürüyorsun."

"Senin gibi."

"Nasıl övün edersin-"

Yüksek sesle güldü. "Bu sana kendini daha iyi hissettirecekse kendine yalan söylemekte özgürsün."

"Yalan söylemiyorum ben-"

"Jenkins'e bağlantıyı kesmen niye bu kadar uzun sürdü peki?"

Ağzım donakaldı.

"Neden yanında mücadele etmedim? Niye sana o kadar uzun dokunmasma izin verdim?"

Tutemeye başlayan ellerimi sımsıkı kavradım. "Hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ama sen yine de beni çok iyi tanıdığını iddia ediyorsun."

Dışlerini sıkı, konuşmak için kendime güvenmiyordum.

"En azından ben dürüstüm," diye ekledi.

"Yalançı olduğumu az önce sen de kabul ettin!"

Kağlarını kaldırdı. "En azından yalançı olduğum konusunda dürüstüm."

Bardağı sehpaaya çarparak koydum. Başımı ellerime doğru eğdim. Sakin kalmaya çalışıyordum. Kendimi toparlamak için bir neles aldım. "Ee," dedim kulak ırmalayıcı bir sesle, "madem kusursuz bir katilsin, neden bana ihtiyacım var?"

Yüzünde bir gülümseme belirip kayboldu. "Gürses birinde bu sorunun cevabıyla seni tanıştıranım."

Karşı çıkmaya çalıştıysam da tek eliyle beni durdurdu. Tabaktan bir parça ekmeğe aldı. Burnumun dibine soktu. "Akşam yemeğinde neredeyse hiçbir şey yemedim. Öylesi hiç sağlıklı değil."

Kırdanmadım.

Ekmeği tabağa, tabağı da süyun yanına bıraktı. Bana döndü. Gözlerini oyle bir dikkatle inceliyordu ki bir an için savunmasız kaldım. Söylemek ve haykırmak istediğim oik şey vardı ama her nasılsa ağzımdan dökülmeyi sabırla bekleyen sözcükleri tamamen unutmuşum. Bakışlarını kaçırılmıyordum.

"Bir şeyler ye." Gözlerini üzerimden çekti. "Sonra da uyu. Sabah seni görmeye gelirim."

"Neden kendi odamda uyuyamıyorum?"

Ayağı kalktı. Hiç gerekmediği halde üstünü silkeledi. "Çünkü burada kalmanı istiyorum."

"İyi de neden?"

Bir kahkaha attı. "Amma da çok soru soruyorsun yaha."

"Bana doğru dürüst bir cevap verirsen—"

"İyi gelirler, Juliette."

"Beni bırakacak mısın?" diye sordum, bu kez sessizce, bu kez yavaşca.

"Hayır." Elinde mızıkla köşeye 6 adım attı. "Ayrıca, işleri senin için kolaylaştıracağıma da söz vermiyorum." Sesinde hiç pişmanlık, vicdan azabı, anlayış yoktu. Sanki hava dururmuşundan bahsediyordu.

"Yalan söylüyorsun belki de."

"Evet, belki de." Sanki kendineymiş gibi başına öne salladı. Mırmı söndürdü.

Ve gönden kayboldu.

Uykuya yenik düşmemeye çalışıyordum

Uyanık kalmaya uğraşıyordum

Kafamı toplamaya çalışıyor ama yapamıyordum.

Ağrı yorgunluktan sızıp kaldım.

ON BEŞ

Neden kendini öklümsüyorsun ki? diye sormuştu birta bana ohalde bir keresinde.

Galiba canımı yakmış için sorulmuş bir soruşta bu, ama bu okunluğ ilk kez ciddi ciddi düşündürmüştü bana. Ne diyeceğimi bil-
kememişim. Belki bunu düşünüyordum için dehydüm ama daima, eğer
yeterince iyi bir kız olsayım, her şeyi doğru yaparsam, doğru şeyleri
öylersen ya da hiçbir şey söylemezsem... aramızda babamın fikirleri-
ni değğitireceklerini umar ediyordum. Konuşmaya çalıştığımda artık
heri dinlerlerdi. Bana bir para vereceklerini sanıyordum. Beni artık
sevdiğiceklerini sanıyordum.

Her bu optakta umada beledimiyim.

"Günaydın."

İnkilererek göbelerini hızla açtıra. Uykum asla ağır olmamıştı.

Warner, üstünde yeni bir takım elbise ve kusursuzca bo-
yanmış botlarıyla kendi yatağının ayak ucunda oturmuş, bana
bakıyordu. Onarıla ilgili her şey özenliydi. Kusursuzdu. Ayaz
sabah havasında nefesi serin ve tazeydi. Nefesini yüzümden his-
sedebiliyordum.

Warner'ın da uyumuş olduğu aynı çarşafına dolanmış olduğumu fark etmem biraz zaman aldı. Yüzüme aniden ağır bası ve kendimi kurtarmak için çırpındım. Az kalsın yataktan düşüyordum.

Ona karşılık vermedim.

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

Başımı kaldırıp baktım. Gözleri yeşilim çok tuhaf bir tonuydu: parlak, çok berrak, çok korkutucu bir şekilde deliciydi. Saçı sıkı, adeta altın parçası gibiydi; gövdesi zayıf ve gösterişsizdi ama kavrayış çok kuvvetliydi. İlk kez, sol serçe parmağına açık yeşil bir yüzük takışını fark ettim.

Bakışlarına yakaladım ve ayağa kalktım. Eldivenlerini giydi ve ellerini arkasında kenetledi.

"Odana dönme zamanın geldi."

Gözlerini kapıyı kapadım. Başımı öne salladım. Ayağa kalkıştımda az kalsın düşüyordum. Yatağın kenarına tutundum ve baş dönmemin geçmesini bekledim. Warner'ın iç çektiğini duydum.

"Dün gece sana bıraktığımı yiyecekleri yemedin."

Tatayın ellerle suyu aldım ve ekmeğin birazını yemek için kendimi zorladım. Vücudum açlığa öylesine alışmıştı ki aç olduğumu nasıl anlayacağımı bilmiyordum.

Dengemi sağlayınca Warner beni kapıdan dışarı çıkardı. Elimde hala bir parça peynir tutuyordum.

Dışarı çıkınca az kalsın peyniri elimden düşürüyordum.

Burada benim katında olduğundan çok daha fazla asker vardı. Her birinde 4 farklı çeşit silah vardı, silahlardan bazıları boyundlarına asılıydı, bazıları da bellerindeydi. Hepsi yüzümü gördüklerinde yüzlerinde bir dehşet ifadesi belirirdi. Hissettikleri dehşet yüzlerine o kadar kısa süreli yansımıştı ki fark etmemiş olabilirdim ama yeterince hızlıdı: Ben, yanlarından

geçerken herkes silahını biraz daha sıkı kavriyordu.

Warner halinden memnun görünüyödü.

"Korkuları senin lehine olacak," diye fisdah kulagına.

İnsanlığın bu hali kaplı zeminde bir milyon parçaya ayrıl-
mış yatıyordu. "Onların benden korkmalarını asla istemedim."

"İstemelisin." Durdı. Gözleri bana budala diyordu. "Senden
korkmazlarsa seni avlarlar."

"İnsanlar hep korktukları şeyleri avlarlar."

"En azından şimdi neyle karşı karşıya olduklarını biliyo-
lar." Korkularda yürümeye devam ediyordu ama ayaklarını yere
çakılmışı. Parkındalık buz gibi bir soydu ve sırtından aşağıya
akıyordu.

"Bana – Jenkins'e – yaptığın şeyi bana sen mi yaptın?
Blowk mi?"

Warner 3 adım öceme geçmişti bile ama yüzündeki gülüm-
semeyi görebiliyordum. "Yaptığın her şeyi bilerek yaparım
ben."

"Beni gösteri malzemesi yapmaya çalıştın." Kalbim bileğim-
de, damarlarımda atıyordu.

"Seni korumaya çalışıyordum."

"Kendi askerlerinden mi?" Öfkeyle yanıp tutuşarak, ona ye-
tişmek için koşuyordum. "Bir adamın cam pahastra –"

"İçeri gir." Warner asansöre uzandı. Kapıları benim için
açık tutuyordu.

Peginden içeri girdim.

Doğru tuşlara bastı.

Kapılar kapandı.

Konuşmak için ona döndüm.

Beni köpeye sıkıştırdı.

Bu cam haznenin en ucuna geriledim ve asiden kendimi
gergin hissettim. Elleriyle, kollarımı tutuyordum ve dudakları

ishikeli bir şekilde yüzüne yakındı. Bakışları benimkine ke-
retlenmişti, göleri çıkmak çıkmak; ishikeliydi. Tek bir şey
söyledi: "Evet."

Konuşabilmem biraz zaman aldı. "Evet, ne?"

"Evet, kendi askerlerimden. Evet, bir adamın canı pahası-
na." Dişlerini sıkı. Dişlerinin arasından konuşuyordu. "Benim
dünyamla ilgili anladığın çok az şey var, Juliette."

"Anlamaya çalışıyorum--"

"Hayır, çalışmıyorsun," deyiverdi. Kirpakleri ateş almış birer
akın tel gibiydi. Neredeyse onlara dokunmak istiyordum. "Güç
ve kontrolün, son derece hazırlıklı olduğumu düşündüğünde
bile her an ellerinden kayıp gidebileceğini anlamıyorsun. Bu
iki şeyi elde etmesi kolay değildir. Elinde tutmaksa çok daha
güçtür." Konuşmaya çalıştım ama beni engelledi. "Kendi as-
kerlerimin kaçının benden nefret ettiğini bilmediğimi mi sanı-
yorsun? Düşüşümü görmek istediklerini bilmediğimi mi sanı-
yorsun? Elde etmek için o kadar çabaladığım pozisyona sahip
olmak isteyecek beşkaları olmadığını mu sanıyorsun--"

"Kendini gözünde fazla büyüme--"

Aramadaki son birkaç saniye de kapattı ve sözüklerim
yere düştü. Soluk almıyordum. Bütün vücudumdaki gerginlik
o kadar yoğun ki neredeyse elle tutulabilirdi ve galiba kollarım
donmaya başlamıştı. "Tırsun," dedi bana, sesi benimde değen
sert, alçak, kulak tırmalayıcı bir fısıltı halindeydi. "Bu binadaki
herkes için bir tehdit olduğumun farkında değilsin. Sana zarar
vermek için her sebepleri var. Sana yardım etmeye çalıştığımı
görmüyorsun--"

"Bana zarar vererek!" diye patladım. "Diğerlerine zarar ve-
rerek!"

Kahkahası soğuk ve neşesizdi. Aniden içrenmiş bir halde
benden uzaklaştı. Azansör açıldı ama o dışarı çıkmadı. "Odana

gıt. Yikan. Üstünü değiştir. Gömme dolabında elbiseler var."

"Ben elbise sevmem."

"Bence banu görmeyi de sevmezsin," dedi başını yana eğerek. Bakışlarını takip edince kapının karşısında heysula gibi dikilen bir gölge gördüm. Bir açıklama yapması için ona döndüm ama hiçbir şey söylemedi. Birden kendini toparladı, yüzü tamamen ifadesizdi. Elimi tuttu, parmaklarını sıkıp, "tam olarak bir saat sonra burada olacağım," dedi ve ben kapı çıkmadan mansürün kapılarını kapattı. Bana dokunmaktan hiç korkmayan tek kişinin de bir canavar olması tesadüf mü acaba diye düşünmeye başlamıştım.

Beri yürüdüm ve karanlıta dikilen askere daha yakından, kaçamak bir bakış atmayı göze aldım.

Adam.

Ah Adam.

Tam olarak neler yapabileceğini bilen Adam.

Kalbin, göğsümde patlayan bir su bakıyordu. Akciğerlerim göğüs kafesimde salıncakla sallanıyordu. Sanki dünyadaki bütün yumruklar midemi yumruklamaya karar vermişlerdi. Çok umurunda olmamalıydı ama öyleydi.

Artık benden sonsuza dek nefret edecekti. Bana bakmıyacaklı bile.

Kapıyı açmasına bekledim ama o kapıdamadı.

"Adam?" dedim örkekçe. "Anahar kartına ihtiyacım var."

Güçlüğü yutkunması ve küçük bir soluk almasını izledim ve arada ters bir şeylerin olduğunu sezdim. Ona daha çok yaklaştım ve başını hızlı ve sertçe sallayışı bunu yapmasını söyledi. Ben insanlara dokunmazdım insanlara yaklaşıp-
mazdım ben bir canavardım.

Beri yakınında izlemiyordu. Tabii ki izlemeli. Haddini bilmem lazımdı.

Kapımı çok büyük bir güçle açtı ve birinin ona, görmediğim bir yerinden incitiğini fark ettim. Warner'ın sözlerini hatırladım ve havalı vedasının bir uyarı olduğunu anladım. Vücudumdaki her bir sinir ucunu koparan bir uyarıydı bu.

Adam, benim hatalarım yüzünden cezalandırılacak. İhtisazlılığım yüzünden.

Göz yaşlarını bir kova dolusu pişmanlığa getirmek istiyordum.

Kapıdan içeri girdim ve son bir kez Adam'a bir bakış attım, acısından dolayı zafer kazanmış gibi hissedemiyordum. Yaptığı her şeye rağmen ondan nefret edebilir miydim bilmiyordum. Adam'dan edemezdim. Eskiden üsüdığım oğlandan edemezdim.

"Mor elbise," dedi, sanki soluk almak canını acıyor gibi sesi çalak ve biraz hırıltılıydı. Kendimi ona koymaktan ahkoy-mak için bileklerimi bükmek zorunda kaldım. "Mor elbiseyi giy." Öksürdü. "Julienne."

Kusursuz masken olacaktım.

ON ALTI

Odaya girer girmez gömme dolaba açtım ve izlendiğimi anımsamadan önce mor elbiseyi askudan çekip aldım. Kastemalar Acaba Adam bana kameralardan bahsetti diye de cezalandırılmış mıydı diye merak ettim. Benim yüzümden başka risklere girmiş miydi acaba? Bunu neden yapın ki diye düşündüm.

Erik rengi elbisenin sağlam ve modern kumaşına dokundum ve aynı Adam'ın yaptığı gibi parmaklarımı elbisenin koluna doğru ilerledim. Elimde olmadan Adam'ın bu elbiseyi neden bu kadar sevdiğini merak ettim. Neden bu olmak zorundaydı? Hatta neden elbise giymek zorundaydım?

Ben oyuncak bebek değildim.

Elimi aslı giysilerin altındaki küçük tahta rafa koyunca, yabancı bir doku süründü. Bu sen ve yabancı ama aynı zamanda tanıdık bir şeydi. Gömme dolaba daha da yaklaştım, kapuların arasına gizlendim. Parmaklarımı yüzeyde gezdirdim, bir gineş ışığı dalgası midemi alt üst etti; umutsuz, duygularla ve o kadar kuvvetli, apulca bir sevinçle dolup taştığını hissettim ki yankılanımdan yaşların süzülmemesine şaşım.

Deherim.

Defterimi kurtarmaya. Adam sahip olduğum tek şeyi kor-
tarmaya-

Mor elbiseyi aldım ve banyoya sırtımdan önce kağıt deste-
sini elbisenin katları arasına girdim.

Banyoda hiç kamera yoktu:

Banyoda hiç kamera yoktu:

Banyoda hiç kamera yoktu:

Bana bir şey anlatmaya çalıştığını fark ettim. Daha önce,
banyodayken. Bana bir şey anlatmaya çalışıyordu ama ben o
kadar korkmuştum ki onu korkutup kaçırmıştım.

Onu korkutup kaçırdım.

Kağıtı arkamdan kapattım ve eski tuskalla cililenmiş tarı-
dık sayfaları açarken ellerim titredi. Bütün sayfaların yerinde
olduğundan emin olmak için sayfalara hızla göz gezdirdim ve
gözetim en son yazdıklarına takıldı. En alta bir tuhaflik var-
dı. Benim el yazması yazılmaması yeni bir cümleydi bu.

Bu yeni cümleyi o yazması olmalıydı.

Dışarıdağın gibi değil.

Olduğum yere çöküp kaldım.

Vücudumun her santimi gerginlikten kasılmıştı, duygularla
yüldüydüm, yüreğimdaki baskı büyüyor, kalbim giderek daha
gürültülü, daha hızlı, daha sert çarpıyor ve durgunluğumu
fazlasıyla ıslah ediyordu. Zamanda doruk kaldığımda titremi-
yordum. Daha yavaş soluk alıp vermeye çalışıyor, var olmayan
şeyleri sayıyor, olmayan sayıları uyduruyor, zamanın kork bir
kum saatini olduğunu ve kumların arasından saniyelerin sızdı-
ğını düşünerek kendimi kandırıyordum. İnanmaya cüret edi-
yordum.

Adam'ın bana ulaşmaya çalıştığını ümit etme cesaretini gös-

ıerişiyordum. Bu ihtimali düşüncecek kadar deliydim.

Sayıları küçük defterden yırtım, zihnimde her bir kırık an giderek büyüyen işeriyi bastırarak somaklı sandım ona.

Defteri mor elbisenin cebine sakladım. Adam'ın defteri koyduğu cep olmalıydı bu. Defter bu cepten düşmüş olmalıydı.
Mor elbisenin cebi. Mor elbisenin cebi.—

Unut dediğin bir cep dolusu ihtimaldi.

Ben de onu elimde tutuyordum.

Warner geç kalmadı.

Kapıyı da çalmadı.

Tek kelime etmeden, geligini haber verme zahmetine bile girmeden içeri girdiğinde ayakkabılarımı giyyordum. Gozleri her yanımızda gezindi. Dışlerim kendi kendine kenetlendi.

"Onun canını yakıtın," derken bukdum kendimi.

"Umurunda olmamalı," dedi başını yana yatırarak. Elbisemi işaret etti. "Ama belli ki umurunda."

Dudaklarımı lemuarladım ve ellerimin çok fazla titremiyor olması için dua ettim. Adam'ın nerede olduğunu bilmiyordum. Canının ne kadar çok yandığını bilmiyordum. Warner'in ne yapacağını, elde etmek istediğine ulaşmak için ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordum ama Adam'ın acı içinde olma ihtimali gırtlığıma yapışan soğuk bir el gibiydi. Soluk alamıyordum. Saniki kurdan yutmaya çalışıyordum. Adam bana yardım etmeye çalışıyorsa bu, onun hayatına mal olabilirdi.

Cebine soktuğum kağıt parçasına dokundum.

Soluk aldım.

Warner'in gözleri penceresindeydi.

Soluk aldım.

"Gitme zamanı," dedi.

Soluk aldım.

"Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermedi.

Kapıdan çıktık. Etrafına bakıldım. Koridor terk edilmişti, boya. "Adem herkes nerede?."

"Bu elbiseyi çok sevdim," dedi Warner, belime koluna dolarken. Hızla uzaklaştım ama o beni çekti ve asansöre doğru götürdü. "Üstünde harika durmuş. Bütün sorularından uzaklaşmana yardımcı oluyor."

"Zavallı annen."

Warner az kalsın kendi ayatına takılıp dötüyordu. Gözleri fal taş gibiydi, telaşlıydı. Gideceğimiz yrenden bir kaç metre uzakta ariden duruverdi. Arkasına döndü. "Ne demek istiyorsun sen?"

Yüregim ağzıma geldi.

Yüzündeki ifadede ihtiyatsız bir gerginlik, irkilmesine yol açan bir korku, yüz hatlarında apansız bir endişe vardı.

Ona, şaka yapmaya çalıştığımı söylemedim. Senin kadar sefil, acımasız bir oğulla uğraşmak zorunda olduğun için annen adına üzülüyorum, diyecektim ona. Ama bunların hiçbirisini söylemedim.

Elanı tuttu, gözüne baktı. Şakaklarındaki damarlar kabarıyordu. "Ne demek istiyorsun?" diye ısrar etti.

"Hi-biçbir şey," diye kekeleydim. Sesim çatlak çıkıyordu. "Ben... sadece şakıyım."

Warner sanki ellerim onu yakmış gibi ellerimi bıraktı. Boşluklarını kaçırdı. Asansöre doğru yöneldi ve ona yetişmemi beklemedi.

Bana söylemediği şeyleri merak ediyordum.

Ancak birkaç kat inip tamamadığım bir koridorunda yabancı bir çıkışa doğru ilerlerken nihayet bana baktı. Bana 3 kelime etti.

"Geleceğine hoş geldin."

ON YEDİ

Güneşinde yüzüyordum.

Warner doğrudan dışarı açılan bir kapıyı açık tutuyordu ve ben bu deneyime o kadar hazırlıklıydım ki doğru dürüst gremiyordum. Beni doğru yolda tutmak için dirseğimi tuttu, ben de ona baktım.

"Dışarı çıkıyoruz." Bunu söyledim çünkü yüksek sesle söylemek zorundaydım. Çünkü dış dünya bana çok az sunulan bir ikramdı. Çünkü Warner'ın tekrar kibarı olmaya çalışıp çalışmadığını bilmiyordum. Bakışlarını ondan, beton bir avluya bürsleyen yere, sonra yine ona kaydı. "Dışarıda ne içimiz var?"

"İlgilenmemiz gereken bir iş var." Beni bu yeni evrenin ortasına çekti; ben de ondan uzaklaştım, beni haurlamasını umut ettiğim gökyüzüne dokunmak için uzandım. Bulutlar her zamanki gibi grıydı ama seyrak ve iddiasızlardı. Güneş ise ta ta ta tepedeydi, izlemelerini desekleyen ve sıcaklığımı bize doğru yönelten bir lona dayanmış duruyordu. Parmak uçlarımda kalıp ona dokunmaya çalıştım. Rüzgar kırılıp kollarıma yerleşti ve terimle gülmüseddi. Serin, ipek gibi yumuşak hava soçulumun arasından hafif bir esinti geçirdi. Ba dört köşe avlu benim

halo salotum olubilindi.

Elemenlerle dansa etmek istiyordum.

Warner elimi tuttu. Arkama döndüm.

Gülünüyöcde.

"Bu," dedi, yağmızın akındaki soğuk gri dünyayı işaret ederek, "bu seni mutlu mu ediyor?"

Etrafıma baktım. Avlanın çayı değil de iki bina arasında bir yer olduğunu fark ettim. Çukura doğru yavaşladığımda kırıntı toprağı, çıplak ağaçları ve kilometrelerce uzanan oraya buraya saçılmış yerleşkeleri görebildim. "Soğuk hava o kadar temiz kokuyor ki," dedim ona. "Taze. Yepyeni. Dünyanın en güzel kokusu bu."

Göçlerinde aynı arada hem keyifli, hem tedirgin, hem dğik, hem de şaşkına dönmüş bir ifade vardı. Başımı iki yana salladı. Çeketine hafifçe vurdu ve iç cebine uzandı. Altın kabarcık gülmüşünde parlayan bir silah çıkardı.

Arı bir nefes aldım.

Anlamadığım bir şekilde silahı inceledi, muhtemelen atıp emeye hazır olup olmadığını kontrol ediyordu. Silahu eline aldı, parmağı tetiğin hemen üstündeydi. Döndü ve sonunda yüzümdeki ifadeyi okudu.

Az kalmış gülüyöcde. "Merak etme. Senin için değil."

"Neden silahın var?" Güçlkle yutkundum, kollarımı sertçe göğsüme çektim. "Burada ne işimiz var?"

Warner silahı geri cebine koydu ve çıkıntının karşı ucuna yürüdü. Peşinden gelmem için işaret etti. Uzulca yaklaştım. Bariyerin üstünden baktım.

Binadaki her bir asker ağağıya dizilmigi, onlarla arasında 5 metre bile yoktu.

Göçlerim neredeyse 50 sına seçti, her birisi son derece düzgün, kusursuz biçimde arabkliydi, saymadığım kadar çok as-

ket sıraya geçmiş bekliyordu. Adam'ın da o kalabalığın içinde olup olmadığını merak ettim. Acaba beni görebiliyor muydu?

Acaba peşinde benim hakkımda ne düşünüyorlardı?

Askerler, Warner'la benim bulunduğumuz yerle neredeyse aynı, kare şekilli bir alanda duruyorlardı ama organize olmuş siyah tek bir kuşle halindediler: siyah pantolonlar, siyah tişörtler, incik kemği yüksekliğinde siyah botlar; görünürde tek bir silah yoktu. Her biri sol yumrukların kalplerine bastırılmış biçimde duruyorlardı. Okudukları yerde donup kalmışlardı.

Siyah ve gri

ve

siyah ve gri

ve

siyah ve gri

ve

kasvetliydi.

Anızın acı bir şekilde bir şekilde efbisemin uygunuzlunun farkına vardım. Rüzgar kalabalığı yararak geçerken anızın çok katı, çok soğuk, çok etiyetli oldu. Tırtıyordum ama bunun havanın ısıyla bir ilgisi yoktu. Warner'a bakırdım ama arkamın ucundaki yerini almıştı bile; bunu daha önce birçok kez yaptığı belliydi. Cobinden delikli, küçük dörtgen bir metal çıkardı çıkardı ve dudaklarına bastırdı; konuştuğunda sesi sanki kuvvetlenmiş gibi kalabalığa yayıldı.

"45. Bölük."

Bir rakam. Bir sözcük.

Bütün bir grup kıpırdadı. Sol yumruklar açıldı, yanlarına bırakıldı; sağ yumruklar göğüslerindeki yerde kaldı. Birbirleriyle kusursuz bir uyum içinde çalışan bir tyi yağlanmış bir makine gibiydiler. Bu kadar endişeli olmasaydım herhalde etkilerindim.

"Bu sabah halledecek iki meselemiz var." Warner'ın sesi at-

mosferin içine işliyor. Kesin, net ve tahammül edilemez bir biçimde kendinden emindi sesi. "İlki yanında duruyos."

Birlece gör aniden bana döndü. Geri çekildiğimi hissettim.

"Juliette, buraya gel, lütfen." 2 parmak beni öne çağırarak için 2 yerinden büküldü.

Yavaşça öne çıktım.

Warner kolunu bana doladı. Korkudan sardım. Kalabalık irkildi. Kalbim kontrolden çıkmış bir halde çarpıyordu. Ondan uzaklaşamayacak kadar korkuyordum. Silaha vücuduma çok yakındı.

Askerler, Warner'ın bana dokunmak istemesinden dolayı afallamışlardı.

"Jenkins, öne çıkar mısın, lütfen?"

Parmakların bacağımda devul çalıyordu. Yarımda duramıyordum. Sinir sistemimi çökerten çarpıntılara yatışıramıyordum. Jenkins sıradan öne çıktı; onu hemen gördüm.

İyiydi.

Şükürler olsun.

İyiydi.

"Jenkins daha dün gece Juliette'le tanışma zevkine erişti," diye devam etti. Askerlerin arasındaki gerginlik neredeyse elle tutulabildi. Görünüşe göre hiç kimse bu konuşmanın nereye varacağını bilmiyordu. Yine, görünüşe göre hiç kimse Jenkins'in hikâyesini daha dinlemediydi. Benim hikâyemi. "Eminim hepiniz onu aynı kibarlıkla selamlayacaksınız," diye ekledi Warner, ses çıkarmadan, dudaklarını bükerek gülüyordu. "Kendisi bir süre bizlerle olacak ve çabalarımız için çok büyük bir kazanç olacak. Yeniden Kuruluş onu içtenlikle karşılıyor. Ben onu içtenlikle karşıyorum. Siz de onu içtenlikle karşılamalısınız."

Askerlerin hepsi aynı anda yumruklarını indirdiler.

Tek vücut halinde hareket ediyorlardı, 5 adım geriye, 5 adım öne, 5 adım durdukları yerde sayarak. Sol kollarını havaya kaldırdılar, ellerini yumruk yaptılar.

Ve tek dizlerinin üzerine çöktüler.

Bu tuhaf koreografiye daha yakından bakmak için kenara koytum. Hiç böyle bir şey görmemiştim.

Warner, onların bu şekilde kalmalarını, bu şekilde eğilmelerini, yumruklarını bu şekilde havada tutmalarını sağladı. En az 30 saniye konuşmadı. Sonra konuştu.

"Gözel."

Askerler kalktı ve sağ yumruklarını tekrar göğüslerine koydular.

"İlgilenmemiz gereken ikinci mesele birincisinden çok daha keyifli," diye devam etti Warner, gerçi bunu söylemekten hiç keyif almıyor gibiydi. Gözleri aşağıdaki askerlerin üstünde odaklandı, zırmsız parçacıkları askerlerin vücutları üzerinde yeşil alevler misali dolaşıp. "Delalieu bize bir rapor sunacak."

Sonsuzluk kadar uzun bir süreyi askerlere bakarak ve sözlerini, içlerine sindirmelerini bekleyerek geçirdi. Kendi hayal güçlerinin onları delirtmesini bekliyordu. Aralarındaki suçluların utanıp içinde türemelerini bekliyordu.

Warner çok uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

Çok uzun bir süre hiç kimse kıpırdamadı.

Daha önceki teminatlarına karşın hayatum için endişe etmeye başladım. Acaba suçlu olan ben olabilir miyim diye düşünmeye başladım. Belki de cebindeki silah benim içindi. Nihayet ona dönmeye cesaret ettim. Bana ilk kez baktı ve onu nasıl okumam gerektiğini bilmiyordum.

Yüzünde 10,000 ibtilmal vardı ve bakışları beni delip geçiyordu.

"Delalieu," dedi, hala bana bakarak. "Öne gelebilirsin."

Diğerlerinden biraz daha süslü bir kıyafet giyen zayıf, saçları seyrek bir adam beşinci sıranın çok ortundan öne çıktı. Tamamen dengeli gibi görülmüyordu. Başını biraz eğip kaldırdı. Konuştuğunda sesi tırıyordu. "Efendim."

Warner nihayet göçerimine azat etti ve çok belli belirsiz başını seyrek saçlı adama doğru salladı.

Delalleu anlatmaya başladı: "Er 45B-76423'e karşı bir suçlama var. Fletcher, Seamus."

Bir hizadaki askerlerin hepsi donmuşlardı, rahatlamadan, korkudan, kaygıdan donmuşlardı. Hiçbir şey kâşedemiyordu. Hiçbir şey soluk almıyordu. Rüzgar bile ses çıkarmaya korkuyordu.

"Fletcher." Warner'ın ağzından çıkan tek bir sözcük bütün kalfalar aniden aynı tarafa döndü.

Fletcher sıradan öne çıktı.

İnsan pekalli zencefilli kurabtyelere benzeyordu. Saçları kızıltı. Kuzul çilleri vardı. Dudakları neredeyse yapay bir şekilde kırmızıydı. Yüzü bir maske gibi ifadesizdi.

Daha önce bir yabancı için hiç bu kadar korkmamıştım.

Delalleu tekrar konuştu. "Er Fletcher, kontrolsüz topraklarda isyancı parti üyesi olduğuna inanılan sivillerle arkadaşlık ederken bulundu. Depolama birimlerinden 45. müttefik vatandaşlarına ayrılan yiyecek ve erzakları çaldı. Kritik bilgi sızdırıp sızdırmadığı bilinmemektedir."

Warner bakışlarını zencefilli kurabtye adama yöneltti. "Bu suçlamaları reddediyor musun, asker?"

Fletcher'in burun delikleri gımsıladı. "Hayır, efendim."

Warner başını öne salladı. Kısa bir nefes aldı. Dudaklarını yaladı.

Ve adamı sıradan vurdı.

ON SEKİZ

Hiç kimse yerinden kıpırdamadı.

Fletcher yere çökerken yüzüne sabit bir dehşet ifadesi yerleşmişti. Bütün bunların imkansızlığı beni o kadar çarpmıştı ki rüya görüyor muyum görmüyor muyum, ölüyor muyum ölmüyor muyum, bayılmak iyi bir fikir mi değil mi, karar veremiyordum.

Fletcher'ın bacakları soğuk beton zeminde grip açılar yaparak bükülmüştü. Etrafında kan gölü oluşuyordu ama hala hiç kimse kıpırdamıyordu. Hiç kimse tek kelime etmiyordu. Hiç kimsenin yüzünde bir korku ifadesi okunmuyordu.

Çıgıklarım ağzımdan döküldü mü diye bakmak için dudaklarıma dokunup duruyordum.

Warner silahını tekrar ceketinin cebine soktu. "45. Bölük, gödebilirsiniz."

Her bir asker tek dizinin üstüne çöktü.

Warner amplifikatörü takım elbisesinin içine geri koydu ve yere mablasıp kaldığım yerden beni hızla çekmek zorunda kaldı. Ayaklarının birisine dolandı, dizlerimde derman kalmamıştı, kemiklerime kadar ağrıyordu her yerim. Başım dö-

nıyor, midem bulanıyordu, çıldıracak gibiydim, kendimi dik tutamıyordum. Konağına çalışıp duruyordum ama sözcükler dilime dolanıyordu. Aniden bir terliyordum, bir donuyordum, ve aniden kendimi o kadar kötü hissediyordum ki görüşümü bulandıran benekler görüyordum.

Warner beni kapıdan geçirmeye çalışıyordu. "Cidden daha çok yemelisin," dedi bana.

Gözlerim ardında kadar açık, ağzım ardına kaçık, her yarım ardına kadar açıldı çünkü vücudumun delik deşik olduğunu hissediyordum.

Yüreğim kan ağlıyordu.

Başımı eğip baktım ve elbitemde neden hiç kan olmadığını, bu kalbimdeki acının neden bu kadar gerçek olduğunu anlayamadım.

"Onu öldürdün," diye fısıldamayı bıraktım. "Az önce onu öldürdün-"

"Çok zekisin."

"Ona neden öldürdün ona niye öldüresin ki nasıl böyle bir şey yapabilirsin-"

"Ac gözlerini, Julienne. Zaman uyuma zamanı değil."

Ona gözleğinden yakaladım. İçeri girmeden önce onu durdurdum. Ani bir rüzgar yüzüme çarptı ve aniden duyularımna hakim oldum. Onu serçe ittim, sırtı kapıya çarptı. "Beni tiksindiriyorsun." Kristal soğukluğundaki gözlerine serçe baktım. "Beni tiksindiriyorsun-"

Beni döndürdü, az önce onu yasladığım kapıya beni mahladı. Yüzümü eklikenli elleriyle kavradı, gövdesini gövdesime dikti. Birini öldürmek için kullandığı aynı ellerle.

Kapana kısılmışım.

Donakalmışım.

Biraz da korkmuşum.

Başparmağını çeneme sürttü.

"Hayat kötü bir yer," diye faldada. "Bazen atası eden ilk kişi olmayı öğrenmek zorunda kalırsın."

Warner peşimden odama girdi.

"Uyusan iyi olur herhalde," dedi bana. Damdan zınlıdığımızdan beri ilk kez konuşmuştu. "Odama yemek göndereceğim ama onun dışında rahatsız edilmemeni sağlayacağım."

"Adam nerede? Güven-de mi? Sağlığı yerinde mi? Ona zarar verecek misin?"

Warner önce bir rahatsız oldu, sonra kendini topladı. "Neden umarunda?"

Adam Kent üçüncü sınıftan beri umarunda benim. "Beni izlemesi gerektiyse mi? Burada değil de ondan sordum. Bu, onu da öldüreceğin anlamına mı geliyor?" Kendimi aptal gibi hissediyordum. Kendimi cesur hissediyordum çünkü kendimi aptal gibi hissediyordum. Sözcükler ağızımdan paldır köldür çıkıyordu.

"İnsanları sadece gerektiğinde öldürürüm."

"Ne cömertsin."

"Hem de nasıl."

Acı bir kahkaha attım, gülen sadece bendim.

"Günün geri kalanının senin. İpe asıl yarın koyulacağız. Adam seni bana getirecek." Gözlerime baktı. Gülümsemesini bastırdı. "Du arada, kimseyi öldürmemeye gayret et."

"Sen ve ben," dedim ona, ofke damarlarımda doluyordu. "İkimiz aynı değiliz."

"Dünya gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Benim – benim hastalığı – kendi deliliğinle karşılaştırılabileceğini sanıyorsun –"

"Hastalık mı?" Hızla öne yürüdü, birden heyecanlanmıştı.

Karşısında geri adım atmamaya çalıştım. "Sence bir hastalığın mı var?" diye bağırda. "Bu sana verilmiş bir armağan! Anlama zahmetine bile girmediğin sıra dışı bir yeteneğe sahipsin sen! Potansiyelin!"

"Potansiyelim falan yok benim!"

"Yanıyorsun." Bana dik dik bakıyordu. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. O an benden nefret ettiğini bile söyleyebilirdim. Kendimden nefret ettiğim için benden nefret ediyordu.

"Eh, katil olan sensin ya," dedim. "O yüzden baklısındır."

Patlamaya hazır bir bomba gibi gülümsedi. "Yat da uyu."

"Cehenneme git."

Çenesini oynattı. Kapıya yürüdü. "Gidiyorum zaten."

ON DOKUZ

Karanlık beni boğuyordu.

Rüyalarım kan revan içindeydi, kan tüm cihzime akıyordu ve artık uyuyamıyordum. Bana huzur veren rüyalar da yitip gitmişti ve onları nasıl geri alacağımı bilmiyordum. Beyaz kuşa nasıl bulacağımı bilmiyordum. Tekrar uçup uçmayacağını bilmiyordum. Tek bildiğim artık gözlerimi kapatığımda yâkım dışında hiçbir şey görmediğimdi. Fleischer tekrar tekrar vuruluyor, Jenkins kollarımda ölüyor, Warner, Adam'ı başından vuruyordu ve rüzgar penceremin dışında şarkı söylüyordu ama sesi çok tiz ve akortsundu ve ona durmasını söylemeye dilim varmıyordu.

Glysterime rağmen döşüyordum. Alımdaki yatak, parçalanmış bulutlarla ve yeri yağmır karla doluydu; aşırı yumuşak, aşırı tahannüt. Bana Warner'ın odasında uyduğumu laflarıyla hatırlatıyordu ve buna tahammül edemiyordum. Bu örtülerin altına girmeye korkuyordum.

Elimde olmadan Adam'ın iyi olup olmadığını, geri döşüp döşemeyeceğini, benim her kaatsizlik ettiğimde, Warner'ın ona zarar vermeyi sürdürüp sürdürmeyeceğini merak ediyordum. Ashında bu kadar çok umurumda olmamalıydı bunlar.

Adam'ın delerindeki mesajı, sadece Warner'ın beni deli etme planının bir parçası olabirdi.

Sert zeminde süründüm ve 2 günden beri sımsıkı tuttuğum buruşturulmuş kağıt parçası hala orada mı diye açıp baktım. Kalan son umudum buydu ama gerçek olup olmadığını bile bilmiyordum.

Seçeneklerin tükeniyordu.

"Senin ne için var burada?"

Bir çiftliği güçlekle bastırıp sendeleyerek doğruldum, yuna devrildim ve yanı başında yerde yatmakta olan Adam'a insalamama ranak kaldı. Onu görmemiştim bile.

"Juliette?" Bir santim bile kıpırdamamıştı. Bakışları üzerimde sabitlenmişti; sakin, soğukkanlı bakışlar; gece yarısı nehir suyuyla dolu iki koyaydı göçleri. Bu göçlere ağlamak izliyordum.

Ona geçceği neden söylediğini bilmiyordum. "Yukarıda uyuyamadım."

Bana nedenini sormadı. Kendini yukarı çekti ve inleyerek öksürdü; canını yakıklarını arımsadım. Nasıl bir acı içinde olduğunu merak ettim. Soru sormadım; Adam ise yatağından bir yastıkla battaniyeyi çekip aldı. Yastığı yere koydu. Tek söylediği, "uzan," demek oldu. Buna bana sessizce söyledim.

Birün gün her gün sonraza dek bana bunu söylemesini istiyordum.

Altı üstü 1 tane sözcüktü ve neden utançtan kızardığımı bilmiyordum. Kafamda çalan sirenlere rağmen uzandım ve başımı yastığa koydum. Battaniyeyi üstüme örttü. Buna yapmasına izin verdim. Kollarının geçenin göğesinde bükülüp açılmasını izliyordum, ayın parlaklığı pencereden içeriye şöyle bir göz geçiriyor, bedenini aydınlatıyordu. Aramızda sadece birkaç metre bırakarak yere uzandı. Battaniye istemedi. Yastık

kullarıymıştı. Hala üzerinde tişörtle uyuyordu ve nasıl nefes alacağını bilmediğini fark ettim. O varken muhtemelen asla nefes alamayacağını anladım.

"Artık çığlık atmana gerek yok," diye fısıldadı.

Çiğirinde bir gram hava kalmamıştı.

Adam'ın elini tuttuğu ihtimalini düşünerek parmaklarımı kıvrıdım ve hayatımda hiç olmadığı kadar muşıl muşıl uyudum.

Göçlerim bu dünyadaki kaos tarafından yarılıp açılan 2 pencereydi.

Tenim serin bir esintiyle ürpedi ve doğruldum, uykulu göçlerimi ovuşturdum ve Adam'ın artık yanımda olmadığını fark ettim. Göçlerimi karıştırdım ve yatağa sürünerek geri gidip yastıkla bastanneyi yerine koydum.

Kapıya göz attım ve diğer tarafta beni neyin beklediğini merak ettim.

Pencereye göz attım ve bir daha bir kuşun uçtuğunu görüp göremeyeceğimi merak ettim.

Duvardaki saate göz attım ve tekrar tekrar rakamlara göre yaşamının ne anlama geldiğini merak ettim. Bu binada 6:30'un ne anlama geldiğini merak ettim.

Yüzümü yıkamaya karar verdim. Bu düşünce beni keyiflendirmişti ve biraz utanmışım.

Banyo kapısını açtım ve aynada Adam'ın yansımasını yakaladım. Benim daha detayları fark etme fırsatım olmadan hızlı elleriyle tişörtünü aşağı çekti ama bu kadarı, karanlıkta görmediklerimi görmeme yetti.

Her yeri yara bene içindeydi.

Bacaklarım sanki kırılmıştı. Ona nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum. Keşke ona yardım edebilsenim.

"Üzgünüm," dedi çabucak. "Uyanık olduğuma bilmiyor-

dum." Sanki kör taklidi yapmam için yeterince uzun değilmiş gibi tişörtünü aşağıya çekti.

Başımı neye salladığımı bilmeden öne salladım. Ayakların altındaki fiyansı bakırdım. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Juliette." Sesi ismindeki harfleri o kadar yumuşak bir şekilde kucakladı ki o saniyede 5 defa öldüm. Yüzünde bin bir duygu bir aradaydı. Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm, dedi, o kadar sessizce söylediy ki hayal ettiğime emindim. "Bu.." Dillerini kenetledi ve gergin bir şekilde elini saçlarında geçirdi. "Bütün bu olanlar – bunlar–"

Avucumu ona doğru açtım. Kağıt buruşmuş, bukülümüş bir olasılık yağmıyordu. "Biliyorum."

Yüzünüz her yerine bir krahılama yayıldı ve ansızın göle-ri benim ihtiyacım olan tek güvence oldu. Adam bana ihanet etmemiştir. Hala sekadaşım olması dışında nedenimi hiçbirini nasilini falan bilmiyordum.

Hala tam önsünde duruyordu ve ölmemi izlemiyordu.

Berledim ve kapıyı kapattım.

Konuşmak için ağzına açtım.

"Hayır"

Ağzım bir kartuş açık kaldı.

"Bekle," dedi tek eliytle. Dudakları hareket ediyor ama ses çıkarmıyordu. Banyoda kameralar olmasa da mikrofonlar olabileceğini fark ettim. Adam sağına soluna, önüne arkasına iyice baktı.

Bakmayı bıraktı.

Duş kabini, dört köşeli buzlu camdan oluşuyordu. Ben ne olduğunu anlamadan Adam cam kapıyı açtı. Duşu soruna kadar açtı ve etrafımızdaki boşluğa fişkıran suyun gürültüsü odaya yayılıp diğer tüm sesleri bastırdı. Bahar yüzünden ayna buğulanmaya başlamıştı bile ve tam planını anlamaya başladı-

ğımı düşürürken beni kollarına çekti ve kaldırıp dış kabineye soktu.

Çığıklarım su buharı, bir türlü tutamadığım kesik nefesler.

Sıcak su gıysilerimin içine doluyordu. Şakar şakar saçlarıma yağıştı, boynumdan aşağıya akıyordu ama tek hissettiğim belime dolan elleriydi. Bütün yanlış sebeplerden dolayı bağlamak istiyordum.

Bakışları beni yerime mihliyordu. Isıran kemiklerimi tutuşturuyordu. Sıratından aşağıya su kıvrılarak akıyordu ve parmaklarıyla beni düvara bastırıyordu.

Dudakları dudakları dudakları dudakları dudakları

Gözesim titrememek için mücadele ediyordu

Titreme hakkını bacaklarım kazanmıştı

Tenimin, onun bana dokunmadığı her yeri kasıyordu.

Dudakları kulağıma o kadar yakındı ki söyledim, hiçbir şeydim, her şeydim ve ertiyip gitkiçe ona öyle şiddetli arzuluyordum ki yutkundukça içim yanıyordu.

"Sana dokunabiliyorum," dedi ve neden kalbinde şarkı mırıldanan kuşlar olduğumu merak ediyordum. "Geçen geceye kadar anlamamıştım," diye mırıldandı ve ben, benimkine çok yakın duran bedeni dışında hiçbir şeyin önemini anlayamayacak kadar sarhoştum.

"Juliette—" Vücudunu daha çok bastırdı ve ciğerlerimde dilek üfleyen hindibalardan başka hiçbir şeyt önemsemediğimin farkına vardım. Gözlerini hızla açtım, kısacık bir an için alt dudakımı yaladı ve beynimdeki bir şey hayat buldu.

Kesik kesik nefes aldım. Kesik kesik nefes aldım. Kesik kesik nefes aldım. "Sen ne yapıyorsan—"

"Juliette, işfen —" Sesi endişeli çıkıyordu ve yalnız olduğumuzdan emin değildiğimize arkasına girer atı. "Geçen gece —" Dudaklarını birbirine bastırdı. Çok kısa bir an için gözlerini ka-

patı ve kirpiklerine acadan inciler gibi yapışmış sıcak su damlacık damlacık damlacıklarına hayranlıkla bakakaldım. Parmakları vücudumun iki yanına doğru yavaşça ilerledi; sanki onları tek bir yerde tutmaya uğraşıyordu, sanki her yere her yere her yere dokunmamaya gayret ediyordu ve gözleri 1.60 santimetrelük bedenime içiyordu ve ben öylesine öylesine öylesine

Kendimi kapırmıştım ki.

"Artık nihayet anlıyorum," dedi kulagıma. "Warner'ın - Warner'ın seni neden isediğini biliyorum." Parmakları daha önceden hiç bilmediğim bir şeyle beni öldüren 10 tane elektrik kablosuydu. Durma-hissetmek isediğim bir şeyle:

"O halde neden buradasın?" diye fısıldadım, pes etmiş, kollarında ölüyordum. "Neden..." 1, 2 soluk alma çabası. "Neden bana dokunuyorsun?"

"Çünkü dokunabiliyorum." Neredeyse gülmüyordu ve az kalsın bir çift kanadım olacaktı. "Dokundum bile."

"Ne?" Aniden ayılıp gözlerimi kırıştırdım. "Bu da ne demek?"

"Hücredeki ilk gece," diye içini çekti. Başını eğip aşağıya baktı. "Uykunda bağırıyordun."

Bekledim.

Bekledim.

Sonsuza dek bekledim.

"Yüzüne dokundum." Kulagıma konuşuyordu. "Elimi de kolunun tümine elimi sürdüm..." Geri çekildi ve gözlerini omzumuna dikti, oradan dirseğime inip bileğimde durdu. Kulaklarına inanamıyordum. "Seni nasıl uyandırabileceğimi bilmiyordum. Uyanmıyordun. O yüzden arkama yaslanıp seni izledim. Çığlık atmayı bırakmana bekledim."

"Bu. Mümkün. Değil." Tuzam söyleyebildiğim bu 3 sözcükle. Ama elleri belimi saran kolları dudakları yanığıma yaslan-

miş bir yanağa dönüştü ve bedeniyle bedenim arasında hiç boşluk kalmadı teni tenime değiyordu tenime değiyordu tenime değiyordu ve çığlık atmıyordu ölmüyordu benden kaçmıyordu ve ben ağlıyordum

Boguluyordum

Tiriyordum sarıliyordum parçalanıp gözyaşlarına dönüyordum ve o bana daha önce hiç kimsenin sarılmadığı gibi sarılıyordu.

Sanki beni izliyordu.

"Seni buradan çıkaracağım," dedi, ağız saçlarında hareket ediyor, elleri kollarına tırmanıyordu; arkama yaslandım ve gözlerime baktı; rüya görüyor olmalıydım.

"Neden – neden sen – ben—" Başına iki yana sallıyordum çünkü bu gerçek olamazdı, başımı sallayarak yüzüme yapışıp kalan göz yaşlarına yüzümden atıtm. Bu gerçek olamazdı.

Göçleri yumuşaktı, gülümsemesi dişlerimin başını çözüyordu ve dudaklarının tadını öğrenmeyi istiyordum. Keşke ona dokunacak cesaretim olsaydı. "Gitmek zorundayım," dedi. Sekize kadar giyinip aşağıya inmiş olmalısın."

Geçerinde boguluyordum ve ne diyeceğimi bilmiyordum.

Tijörünü çıkardı ve nereye bakacağını bilemedim.

Cam panele yansımasını yakaladım ve çok yakınımdan bir şey geçince gözlerimi sımsıkı kapattım ve kırpıştım. Parmakları yüzümden bir anlık uzaklıkta ve ben beklenti içinde damlıyorum yanıyorum eriyorum.

"Bakışlarını kaçırmana gerek yok," dedi. Bunu, Jüpiter boyunda ufacak bir tebessümle söylemişti.

Yüz hatlarına, tadına varmak istediğim çarpık gülümsemesine, gözlerindeki, bir milyon resim yapmak için kullanacağım renge baktım. Bakışlarını çene hatından boynuna, oradan da

köprüksük kemigine indi; adeta yonulmuş gibi duran kollarının tepe ve çukurlarını, gövdesinin kusursuzluğunu ezberledim. Göğsündeki kuşa ezberledim.

Göğsündeki kuş.

Bir dövmü.

Başında bir tac varmış gibi altın rengi çizgileri olan beyaz bir kuş. Uçuyordu.

"Adam," söylemeye çalışıyordum ona. "Adam," ağzımdaki baklayı çıkarmaya çalışıyordum. "Adam," birçok kez anılmaya çalıştım ama başaramadım.

Gölelerini bulmaya çalıştım ve onu inceleyişimi izlediğini fark ettim. Yüzümün parçalarında duygu dolu öyle derin çizgiler oluşmuştu ki, acaba ona nasıl görünüyordum diye meraklandım. İki parmağıyla çeneme dokundu, yüzümü azıcık yukarı kaldırdı ve ben sudaki elektrik kablosu gibiydim. "Seninle konuşmanın bir yolunu bulacağım," dedi, beni kendine, yüzümü göğsüne yasladı ve dünya ansızın daha büyük, daha parlak, daha güzel bir yere döndü. Dünya bir anda anlam kazandı, insanlığın olasılığı benim için bir şeyler ifade etti, koca kainat olduğu yerde durdu, ters yöne dönmeye başladı ve ben kuş oldum.

Ben o kuşum, uçup kaçıyorum.

YIRMI

Saat sabahın sekiziyeli ve ben ölü orman ve eski tenake kutu renginde bir elbise giyiyordum.

Vücutuma şimdiye kadar giydiğim her şeyden daha sıkı bir biçimde oturuyordu, kesimi modern ve köşeli, neredeyse geliş-güzelidi; kumaşı sert ve kalındı, ama her nasılsa hava alıyordu. Bacaklarıma bakımsız ve bir çilli bacağımsın olmasına şaşırımdı.

Hayatımda hiç hissetmediğim kadar savunmasız hissediyordum kendime.

17 yıldır tenimin her santimine kapatsmak için eğünıştirm kendime, Warner ise katmanları soyup atmam için beni zorlayordu. Aklıma gelen tek şey bunu kasten yapıyordu. Vücutum etebur bir çiçekti, zehirli bir ev ikisiydi, bir milyon tetiği olan dolu bir silahı ve Warner bu silahı ateşlemeye dünden hazırdı.

Dokun bana ve katlan sonuçlarına. Bu kuralın istisnası yoktu asla.

Adam dışında.

Beni duya suzuk gibi ıslak, sıcak göc yaşlarımm bir sağanağının altında bıraktı. Adam kurulanıp standart üniformasına giyerken balanık candan onu izledim.

Uzaklaştı görmek istemedim, her saniye yanı merak ediyordum: neden neden neden

Neden bana dokunabiliyordun?

Neden bana yardım edecekti?

Beni anmıyordu mıydı?

Tenimden hala buharlar çıkıyordu.

Kemiklerim bu acayip elbisenin sıka kıvrımlarıyla hardajlanmıştı, fermuar beni bir arada tutan tek şeydi. Bu ve daima asla hayal etmeye bile cesaret edemediğim bir şeyin umudu.

Dudaklarım bu sabahın güzelliyle sonsuza dek mühürlü kalacak ama kalbim öylesine güven, merak ve hazırla doluydu ki patlamak üzereydi ve elbiseyi yırtıp yırtmayacağını merak ediyordum.

Umut beni kollarına alıyor, kucaklıyordu, göz yaşlarını siliyor, bana bugün, yarın ve iki gün sonra iyi olacağını söylüyordu ve ben öylesine hezeyan içindeydim ki buna inanmaya gerçekten ceset ediyordum.

Mavi bir odada oturuyordum.

Duvarlar, kasırsuz bir yaz gökyüzünün rengindeki duvar kağıdıyla kaplıydı, yerde 5 santim kalınlığında bir halı vardı, oda, takım yıldızdan kesilip yapılmış 2 kadife koltuk dışında boştu. Her bir farklı ton bir bereyi, güzel bir hatayı andırıyordu, benim yürürümde Adan'a yağuklarını hatırlatıyordu adeta.

Bir başma, zeytinden yapılmış bir elbise içinde, mavi odadaki kadife koltukta oturuyordum. Cebimdeki defterin ağırlığı, sanki dizimde bir bowling topu dengeliyor hissi veriyordu.

"Güzel görüyorsun."

Warner hızla odaya girdi, sanki havada yürüyordu. Yanında kimse yoktu.

Geleceğim istemeden tenis ayakkabılarına kaydı ve duvarlardaki tahta cambaz ayaklarına andınan topukluları giyme-

mekle bir kuralı çiğnedim mi diye düşündüm ama bunların ayaklar için olmadığından emindim. Başımı kaldırıp baktım, tam önüme duruyordu.

"Yeşil sana çok yakışıyor," dedi yüzünde aptal bir gülümsemeyle. "Gözlerinin rengini gerçekten ortaya çıkarıyor."

"Gözlerim ne renk?" diye sordum durvara.

Güldü. "Dalga geçiyorsun."

"Kaç yaşında sen?"

Gülmeyi kesti. "Umarında mı?"

"Merak ettim."

Yanama oturdu. "Seninle konuşurken bana bakmazsan sorularına cevap vermeyeceğim."

"İsteğim dışında insanlara işkence etmemi istiyorsun. Sevdiğimde silahın olmaması istiyorsun. Senin için bir canavar olmama istiyorsun." Durakladım. "Sana bakmak midemi bulandırıyor."

"Düşündüğümden çok daha inatçı çıktın."

"Senin elbiseni giyiyorum. Yemeğini yedim. Buradayım." Başımı kaldırıp ona baktım ve o zaten doğduğu bana bakıyordu. Bakışındaki güç beni bir an için savunmasız yakalamıştı.

"Benim için bunlardan hiçbirini yapmadın," dedi sessizce.

Az kalsın yüksek sesle gülmeye başladım. "Neden yapacağımı?"

Gözleri söz hakkı almak için dudaklarıyla çekişiyordu. Bakışlarımı kaçırdım.

"Bu odada ne işimiz var?"

"Ah." Derin bir nefes aldı. "Kahvaltı. Sonrada sana programını vereceğim."

Kritiğimin kolundaki bir düğmeye bastı ve neredeyse anında asâler olmadıkları belli olan erkek ve kadınlar içeriye servis arabalarıyla tepsipler getirdiler. Yüzleri seri, kasıık ve de sağlıklı olmayacak kadar zayıftı.

Kalbim tam ortadan öfeye yarıldı.

"Genellikle yalnız yerim," diye devam etti Warner, sesi anıların etiri delip geçen bu saçığı gibiydi. "Ama İsmi'nin birbirimizi daha yakından tanımamız gerektiğini düşündüm. Özellikle de birlikte bu kadar çok zaman geçirdiğimiz için."

Uyaklar hizmetçiler askeri-olmayan-İnsanlar çıkılar ve Warner bana tabakta bir şey uzattı.

"Aç değilim."

"Bu bir seçenek değil."

Başımı kaldırıp baktım ve çok ama çok ciddi olduğuna gördüm.

"Kendini açlıktan öldürmene izin yok. Yeterince yemiyesen ve sağlıklı olman gerek. İstihar etmene izin yok. Kendine zarar vermene izin yok. Benim için açtı değerlisin."

"Ben senin öyünceğün değilim," dedim tükürürcesine.

Tabağını tekerlekli servis arabasına koydu ve tabağın parçalarına ayrılmamasına şağırdım. Boğazını temizledi ve ben gerçekten korkmuş olabiliyordum. "İşbirliği yapmayı bu süreç çok daha kolay olurdu," dedi kesin bir dille sözcüklerin üstüne basarak.

Beş Beş Beş Beş Beş kalp atıp.

"Dünya senden öğreniyor," dedi, dudakları keyifle seğiriyordu. "Şimdiye dek tanıdığın herkes senden nefret etti. Senden kaçtı. Seni terk etti. Kendi annen babam senden vaegeçti ve kendi rızalarıyla seni otoritelere teslim ettiler. Seni başlarından atmak için, başkalarının başına dert olman için, bryuntakleri bu öğrenç şeyin aşında çocukları olmadığına kendilerini itna etmek için öylesine hevesliydiler ki."

Yüzüme yüz el vokat atmıştı.

"Ama yine de -" Artık açık açık gültüyordu. "Ben kötü adam ilan etme konusunda ısrar ediyorsun." Göçlerime baktı. "Ben sana yardım etmeye çalışıyorum. Sana kimsenin sunmayacağı bir fırsat veriyorum. Sana dengim olarak davranmaya hazırım."

İsteyebileceğin her şeyi sana vermeye hazırım ve hepsinden önemlisi gücü ellerine verebilirim. Sana yaptıklarımın bedelini ödetebilirim." Biraz öne eğildi. "Dünyayı değiştirebilirim."

Yanıyordu öylesine yanıyordu ki ters dönmüş bir gökkuşuğundan bile daha yavaş söyledikleri.

Ama söylediği her şey doğruya.

"Benden bu kadar çabuk nefret etmeye kalkışma," diye devam etti sözlerine. Bu durum beklediğinden çok daha fazla hoşuna gitmediğini görebilirsin. Şoket ki sabırlı olmaya isekliyim." Sertti. Arkasına yaslandı. "Gerçi akıl olmaz derecede güzel olmanın da bunda etkisi var."

Halinin üstüne kırmızı boya damlatıyordum.

O bir yalancıydı ve korkunç, korkunç, korkunç bir insandı ve haklı olduğundan mı, yoksa çok yandırdığı için mi, yoksa bu dünyada biraz olsun takdir edilmesini arzuladığından mı umurundaydı, bilmiyordum. Daha önce hiç kimse bana böyle şeyler söylememişti.

Sözcükleri içimde aynaya hakma işeği uyardırmıştı.

"Seninle ben umut ettiğin kadar farklı değiliz." Sertti o kadar kibirliydi ki yumruğunuyla yamulmak istedim.

"Seninle ben umut ettiğin kadar benzer de değiliz."

Ağı kulaklarımdaydı, o yüzden nasıl sepi vereceğimden emin değildim. "Bu arada, on dokuzum."

"Pardon?"

"On dokuz yaşımdayım," diye netleştirdi. "Yaşıma göre etkiliyici bir tipim, biliyorum."

Kapğıcı aldım ve tabağımdaki yemeğe batırdım. Artık yemeğin gerçekken ne olduğum bilmiyordum. "Sana hiç saygı duymuyorum."

"Fikrini değiştireceksin," dedi finursuzca. "Şimdi acele et ve yemeğini ye. Çok işimiz var."

YIRMİ BİR

Zaman öldürmek kulağa geldiği kadar zor bir şey değil.

Yüz tane rakama göğsünden vurabiliyor ve ondalık sayıların avucumda kamamalarını izleyebiliyordum. Rakamları sırtten sökebiliyor ve uykuya dalmadan hemen önce alfabeyi o son taha doğru tik tik tik diye gidipini izleyebiliyordum. Sırf nefesimi tutarak saniyeleri boğabiliyordum. Saatlence dakikaları öldürüyordum ve kimsenin umurunda olmuyordu.

Adam'la tek kelime konuşmıyış bir hafta olmuştu.

Ona bir kez döndüm. Ağzımı sadece bir kez açtım ama Warner beni engellediği için bir şey söyleme fırsatı bulamadım. "Askerlerle konuşmana izin yok," dedi. "Bir şey sormak istersen beni bulabilirsin. Buradaymken ilgilerimden gereken tek kişi benim."

Sahiplenici, Warner'ı tanımlamaya yetecek kadar güçlü bir sözcük değildi.

Her yere yanımda geliyordu. Benimle aşırı fazla konuşuyordu. Programım, Warner'la toplantı, Warner'la yemek ve Warner'ı dinlemekten ibaretti. Eğer meğulise odama gönderiliyordum. İyi yoksa o beni buluyordu. Bana yok ettikleri kitap-

lan, yakmaya hazırladıkları sanat eserlerini, yeni bir dünya için fikirlerini ve ben hazır olur olmaz ona ne kadar büyük yardımın dokunacağını anlatıyordu. Bana ne kadar çok istediğimin, onu ne kadar çok istediğimin, bu yeni, ihtiyahsız yaşamı ne kadar çok istediğimin farkına varır varmaz. Potansiyelinden yararlanmak için bekliyordum. Onun saberi için ne kadar minnettar olmam gerektiğini söylüyordu bana. Nezaketi için. Bu geçişin zor olduğuna anlamaya istekli olduğum için.

Adam'la konuşmıyordum. Onunla konuşamıyordum. Odamda uyuyordum ama onu hiç göremiyordum. Vücudumun çok yakınında soluk alıyordu ama dudaklarını beni tarafıma doğru aralamıyordu. Peşimden banyoya gelmiyordu. Defterime gizli mesajlar bırakmıyordu.

Bana söylediği her şeyi hayal edip etmediğini düşünmeye başlamıştım.

Bir şeylerin değişip değişmediğini bilmem gerekiyordu. Kalbimde çiçek açan bu umuda tutduğum için deli olup olmadığını düşünüyordum ve Adam'ın mesajının ne anlama geldiğini bilmem karşında ama bana yabancı gibi davrandığı her gün kendimden şüphe etmeye başladığım başka bir gün daha oluyordu.

Onunla konuşmalıydım ama bunu yapamıyordum.

Çünkü şu anda Warner beni izliyordu.

Kameralar her şeyi izliyordu.

"Kameraları odamdan çıkartmamı istiyorum."

Warner ağzındaki yemeği/siprünüyi/kahvaltısı/saçmalığı çiğnemeyi bıraktı. Arkasına yaslanıp bana bakmadan önce dikkatlice lokmasını yuttu. "Kesinlikle olmaz."

"Bana bir mahkum gibi davranırsan," dedim ona, "ben de ona göre davranırım. İzlenmeyi sevmiyorum."

"Tek başına kalınca sana güven olmaz." Tekrar kaşğını aldı.

"Aldığım her nefes izleniyor. Bütün koridorlarda bir buçuk metre aralıklarla dizilmiş nöbetçiler var. Kendi odama bile kendi başıma giriş yapamıyorum," diye teyan ettim. "Kameralar olmasa da olur."

Dudaklarında tuhaf bir tır neşe dans etti. "Tam olarak dengli değilsin, biliyorsun. Birini öldürme olasığın var."

"Hayır." Parmaklarımı saktım. "Hayır - yapmam - Jenkins'i öldürmedim -"

"Jenkins'ten bahsetmiyorum." Gülümsemesi tenime sızmış asit tekresteydi gibiydi.

Bana bakmayı bırakmıyordu. Bana gülümseyiyordu. Güleyle bana işkence ediyordu.

Yutmağuma sessizce çığlık atan bendim.

"O bir kazaydı." Sözcikler ağzımdan öylesine sessizce, öylesine çabuk dökülmüştü ki geçekten konuşum mu ya da gerçekten hala burada oturuyor muyum, bilmiyordum; belki de aslında yeni baştan yeni baştan yeni baştan 14 yaşındaydım ve çığlık atıyordum, ölüyordum, asla asla asla asla asla umutlanamayacağım anılar havuzuna dalyordum.

Önü markette görmüştüm. Kadın ayaklarını bilek hizasından çaprazlamış, sırt çantası muamelesi yaptığı çocuğunu bir kuyuşla bağlamıştı. Kadın, çocuğunun, kendisini annesinin bileğine bağlayan şeyin kendini kayıtsız kendine acıma çemberinin içinde tutmak için tasarlanmış bir düzeneğe olduğunu anlamayacak kadar salak / küçük / toy olduğunu düşünüyordu. Çocuk sahibi olamayacak, bu sorumlulukları üstlenemeyecek, ihtiyaçları kendininkine uymayan bir çocuk tarafından gömülemeyecek kadar küçük. Kadının yaşamı öyle inanılmaz derecede katlanılmazdı ki, o kadar çok yönlü o kadar büyüleyiciydi ki, kendi kasıklarının ürünü bunu anlayamazdı.

Ona, çocuklar aptal değil, demek istiyordum.

Çocuğın yedinci çağıtı atarak iğrenç olmaya çalışmadığı-
nı, kendisinin, arsız velet/ tam bir arsız veletsin/beni standarı-
yorsun seni küçük arsız velet/arsızlık yaptığını babana söylet-
me bana şeklindeki on dördüncü azarının gereksiz olduğunu
ona söylemek istiyordum. İzlemek istemiyordum ama kendime
engel olamıyordum. Üç yaşındaki oğlan çocuğunun yüzü acı-
dan büzülmüştü, göğsüne annesinin bağladığı zincirleri minik
elleriyle çözmeye çalışıyordu ama annesi o kadar sert çaktı ki
çocuk yere düştü ve annesi ona bunu hak ettiğini söyledi.

Kadına, bunu neden yaptığını sormak istiyordum.

Ona bir soru sormak istiyordum ama sormadım çün-
kü artık insanlarla konuşmıyorduk çünkü bir yabancıya bir
şey söylemek hiçbir şey söylememekten daha tuhaf olarda. Ço-
cuk yere düştü ve debelendi, ta ki elindeki her şeyi, tüm yüz
batlanını da düşünene dek.

Kadının oğluna asla çok üzgün olduğunu söylemedim.

Ellerimin yarım ettiğini sanıyordum

Kalbimin yarım ettiğini sanıyordum

Öyle çok şey düşünmüştüm ki

Asla

asla

asla

asla

"Küçük bir oğlan çocuğumu öldürdün," diye düşünmedim.

Milyon tane anıyla kadife koltuğuma çabılıp kaldım ve çıplak
ellerimin yarattığı dehşet hiç aklımdan çıkmıyordu ve her an
haklı sebepler yüzünden istenmediğim bana hafırlanıyordum.
Ellerim insanları öldürebiliyordu. Ellerim her şeyi yok ediyordu.

Yaşamama izin verilmemeliydi.

"Kameraları," duraksadım, boğazıma tıkanıp kalmış yumruğu yumruya çabaladım, "kameraları alıp götürmeni istiyorum. Al götür onları, yoksa doğru olan şey için seninle savaştık olurum."

"Nihayet!" Warner ayağa kalktı ve kendini tebrik etmek ister gibi ellerini kenetledi. "Ne zaman uyanacağını merak ediyordum ben de. Seni yiyip bitirdiğini bildiğim o ateşi bekliyordum. Nefret dolusun, değil mi? Öfke? Hayal kırıklığı? Bir şey yapmak için can atıyorsun, değil mi? Bristi olmak için?"

"Hayır."

"Tabii ki öyle. Tıpkı benim gibisin."

"Anlayabileceğinden daha çok nefret ediyorum senden."

"Harika bir talim olacağız."

"Biz hiçbir şeyiz. Sen benim için hiçbir şeyiz -"

"Ne istediğini biliyorum." Öse eğildi, sesini alçalttı. "O küçük kalbinin hep arzuladığı şeyi biliyorum. Sana aradığın o kabul edilme duygusunu verebilirim. Destan olabilirim."

Donup kaldım. Duraksadım. Konuşamadım.

"Hakkındaki her şeyi biliyorum, tatlım." Sırtını. "Seni çok uzun zamandır istiyordum. Hazır olman için sensuza dek bekledim. Seni bu kadar kolay bırakmaya niyetim yok."

"Canavar olmak istemiyordum," dedim, belki de ondan çok kendi adına düştürerek.

"Kaderinde yazılı olana karşı koyma." Omuzlarımı tuttu. "Herkesin sana doğru ve yanlışın ne olduğunu söylemesine izin verme artık. Hakkına sahip çık! Galip gelebileceğinden ödüllük ediyorsun. Parkında olduğundan çok daha fazla gücün var ve açıkçası bu" - kafasını iki yana salladı - "beni cezbediyor."

"Ben senin acuben değilim," dryverdim. "Senin için iş yapmıyordum."

Kollarımı daha sıkı tuttu ve elinden kurtulamadım. Yüzü-

me değmesine namak kalmıştı ve nedenini bilmiyordum ama nefes alamıyordum. "Senden korkmuyorum, canım," dedi yumuşak bir şekilde. "Tamamen büyülenmiş durumdayım."

"Ya o kameraları alıp götürürsün ya da ben hepsemi teker teker bulur, kırarım." Yalancıydım. Gözürüm içine baka baka yalan söylüyordum ama kırgındım, umutsuzdum ve dehşet içindeydim. Warner, zayıfları avlayan bir hayvana dönüştüğümü izliyordu. Masumları avlayan bir hayvana.

Ozun için savaşıp istiyorsa önce benimle savaşacaktı.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Eldivenli elleriyle yanığına dokundu ve başını yukarı kaldırdı, kaçmaya çalışınca çenemi sıkıca tuttu. "Kızdağında tadına doyum olmuyor."

"Tadının senin için zehirli olması ne fena." Tepeden tırnağa tikantiden titriyordum.

"Bu detay sayısında oyun çok daha cazip hale geliyor."

"Hastasın sen, çok hastasın -"

Golda ve çenemi bırakarak vücudunun bir dokümanı aldı. Gözleri tembelce vücudunda baştan aşağı gezinince, dalağım deşmek için ani bir isek hissettim. "Kameraları odadan sökersen benim için ne yaparsın?" Gözlerinde kocucul bir bakış vardı.

"Hiçbir şey."

Başını iki yana salladı. "Bu olmadı ama. Sen şartımı kabul edersen ben de önerimi kabul edebilirim."

Dışlerimi sıkıttım. "İstediyin ne?"

Gülümsemesi öncekinden daha da kocamandı. "Bu tehlikeli bir soru."

"Şartın ne?" diye soruma netleştirdim sabırsızca.

"Dokun bana."

"Ne?" Öyle gürültülü yataktaydım ki, ses gürültüme tabii ki ve bütün odada yankılandı.

"Tam olarak neler yapabileceğini görmek istiyorum." Sesi kararlıydı, kaşları yay gibi gerilmişti.

"Bunu yine yapmam!" diye patladım. "Senin yüzünden Jenkins'e yaptıklarını gördüm -"

"Jenkins'in canı cehenneme," deyiverdi. "Bana dokunmanı istiyorum - bunu kendin hissetmek istiyorum -"

"Hayır -" Babama o kadar sert iki yana salladım ki başım döndü. "Hayır. Asla. Delisin sen - yapmam -"

"Yapacaksın."

"YAPMAYACAĞIM -"

"Er ya da geç... çalışmam.. gerekecek," dedi, sesini yumuşatmaya çalışıyordu. "Durumumu bir kenara bıraksan bile, burada bulunmanın bir nedeni var, Juliette. Babamı, Yeniden Kurulmuş çok faydalı olacağını konusunda ikna ettim. Asileri engelleyebileceğin -"

"İşence etme! demek istiyorsun -"

"Evet." Gülümsemedi. "Kusurumu başıyla, işence etmeyi keşsettim. Yakaladığımız herkese işence etmemize yardım edebileceksin." Durakladı. "Acı vermek birinden bilgi almak için insaniyet etkili bir yöntem. Bunu seninle yapmaya gelince." Ellerime göze attı. "Eh, bu hem ucuz, hem hızlı, hem de etkili." Gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı. "Ve seni hayatta tutduğumuz sürece en azından yirmi onuz yıl içe yararsın. Neyse ki pille çalışmıyorsun."

"Sen - sen - " ağzından tükürükler saçarak.

"Bana teşekkür etmen gerekir. Seni timahhanenin o mide bulandırıcı deliğinden kurtardım - seni güçlü bir koruma getirdim. Rahat edilelimen için gereken her şeyi sana verdim." Bakışlarını bana doğralttı. "Şimdi odaklanmanı istiyorum. Diğer herkes gibi yaşamaya umudundan vazgeçmeni istiyorum. Sen normal değilsin. Asla olmadın, asla da olmayacaksınız. Kim

olduğunu kabul et."

"Ben" – yutkundum – "ben – ben – ben bir –"

"Katil değil misin?"

"HAYIR –"

"İşkence aracı değil misin?"

"DUR –"

"Kendine yalam söylüyorsun."

Onu yök etmeye hazırdım.

Başımı kaldırdı ve gülmüsemestni basırdı. "Bütün hayatın boyunca delilik sınırındaydın, değil mi? O kadar çok insan sana deli dedi ki buna gerçekten inanmaya başladım. Haklılar mı diye merak ettin. Bunu düzeltebilir misin diye merak ettin. Sadece biraz daha çaba harcayıp biraz daha iyi, biraz daha zeki, biraz daha güzel olabilseyen – dünyanın serin hakkındaki fikrini değiştireceğini düşündün. Her şey için kendini suçladın."

Nefesimi tuttum.

Ali dudagım ben istemedim tırıyordu. Dişlerimi daha çok sıkılamak için kendimi zor tutuyordum.

Ona hakkı olduğunu söylemek istemiyordum—

"Bütün öfkemi ve gücenmeni basırdın çünkü sevilmek istiyordun," dedi, artık gülmüsemiyordu. "Belki de seni anlıyorum, Juliette. Belki de bana güvenmelisin. Belki de, çok uzun zamandır olmadığın biri olmaya çalıştığın ve ne yaparsan da o piç kurulların asla memnun olmadıkları gerçeğini kabul etmelisin. Asla üzün olmadılar. Asla umursamadılar, öyle değil mi?" Bana baktı ve bir an için neredeyse insana benzedi. Bir an için ona inanmak istedim. Bir an için yerde oturmak ve boğazma takılmış okyanusu ağlayıp dökmek istiyordum."

"Rol yapmayı bırakma zamanın geldi," dedi, çok yumuşak bir şekilde. "Juliette –" Yüzüme eldivenli elleriyle tuttu, o kadar umulmadık bir biçimde nazikti ki. "Artık iyi olmaya gerek yok.

Hepsini yok edebilirsin. Onları alacağı edip bütün bu dünyaya sahip olabilirsin ve –"

Kafama balıç yemiştin sanki.

"Kimseyi yok etmek falan istemiyorum ben," dedim ona. "İnsanlara zarar vermek istemiyorum –"

"Am bunu hak ediyorlar!" Kendini itip benden uzaklaştı, sikişmişti. "Öç almaya nasıl istemezsin? Karp haymaya nasıl istemezsin –"

Yavaşça ayağa kalktım, ofkeden ürüyordum, bacaklarıma beni yanı yolda bırakmayacağına umut ediyordum. "İstemediğim için, ihmal eddiğim ve – ve bir kişiye atıldığım için –" Sesim her sözcükle birlikte biraz daha yükseliyordu, serbest kalan duygular aniden ciğerlerimden ova ova bağıyorlardı. "Bir kalbin yok mu sanıyorsun? Hissetmediğini mi sanıyorsun? Acı verebildiğim için vermem gerektiğini mi düşünüyorsun? Sen de aynı değerleri gibisin. Herkes gibi sen de canavar olduğumu düşünüyorsun. Beni hiç anlamıyorsun –"

"Juliese –"

"Hayır."

Bunu istemiyordum. Onun hayatını istemiyordum.

Kendim dışında hiç kimse için hiçbir şey olmak istemiyordum. Kendi seçimlerimi yapmak istiyordum ve asla bir canavar olmak istemiyordum. Konuşurken sözcüklerim yavaş ve kararlıydı. İnsan hayatına senin verdiğinden çok daha fazla değer veriyordum, Warner."

Konuşmak için ağzını açtı ama durdu. Yüksek sese güldü ve başını ileri yana salladı.

Bana gülümsedi.

"Ne?" diye sordum kendimi tutamayıp.

"Biraz önce ismini söyledin." Ağzı iyice kulaklarına vurmuştu. "Bana daha önce hiç doğrudan hitap etmemiştin. Demek

ki seninle ilerleme kaydediyorum."

"Az önce sana söylediğim şey –"

Sözümü kesti, "Senin ahlaki ikilemlerin beni kaygılandırıyor. Sadece zaman kazanmaya çalışıyorsun çünkü gerçekleri görmek istemiyorsun. Endişelenme," dedi. "Bunu açacaksın. Biraz daha bekleyebilirim."

"Ben gerçekleri görmezden gelmiyorum –"

"Tabii ki öyle yapıyorsun. Sadece bunu daha bilmiyorsun, Juliene ama sen çok kötü bir kızsın," dedi kalbini tutarak. "Tam benim tiptimsin."

Bu konuşma imkansızdı.

"Odamda yaşayan bir asker var." Güçlükle söylüyordum. "Burada olmama istiyorsan kameraları odadan çıkar."

Warner'ın yüzü sadece bir anlığına karardı. "Sahi, nerede senin asker?"

"Nereden bileyim?" Yüzümün kızanması için Tanrı'ya dua ediyordum. "Onu bana tahsis eden sensin."

"Evet." Düşünceli gözüküyordu. "Kıvrınmanı izlemek hoşuma gidiyor. Adam seni hazırsız ediyor," değil mi?"

Adam'ın vücudumdaki ellerini, dudaklarımın çok yakınındaki dudaklarımı ve ilimizi de ıslatan dumanı töten sapsak altında sırtışıklım olmuş teninin kokusunu düşünürüm ve aniden kalbim, göğüs kafesimden fırlatmak için kaburgalarımı döven iki yumruğu döndürür. "Evet." Tanrım. "Evet. Beni çok... hazırsız ediyor."

"Onu neden seçtiğimi biliyor musun?" diye sordu Warner ve üzerimden bir kamyon geçti adeta.

Adam seçilmişti.

Elbette seçilmişti. Hücreme gönderilen herhangi bir asker değildi. Warner hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmazdı. Adam'la benim bir geçmişimizin olduğunu biliyor olmalıydı. Sandığım-

dan çok daha zalim ve hesapçıydı.

"Hayır." Soluk aldım. "Nedenini bilmiyorum." Soluk verdim. Nefes almayı unutamazdım.

"Gonallü oldu," deyiverdi Warner ve bir an için dilim tutuldu. "Çok uzun yıllar önce seninle okula gittiğini söyledi. Muhtemelen onu hatırlamayacağını, şimdi o zamankinden çok daha farklı görüştüğünü söyledi. Bunları çok öna edici bir şekilde ifade etti." Kosa bir süre durakladı. Kapanıklığını duyunca sevindiğini söyledi." Warner nihayet bana bakta.

Kemiklerim sanki birbirine yapışmış bazı köpüktydi, ilkle-rime kadar donuyordum.

"Merak ediyorum," diye devam etti, konuşurken başını yana yatırdı. "Onu hatırlıyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Hayatta olup olmadığından emin değildim. Gerçeği yanlışlardan, varsayımlardan ayır-maya çalışıyordum ama hâlük pöçük cümleler sarmalıyordu boğazımı.

Adam o hücreye girdiğinde beni sanıyordu.

Tam olarak kim olduğuma biliyordu.

Adımı önceden biliyordu.

Ak

Ak

Ak

Bunların hepsi bir tuzaftı.

"Bu bilgi seni... kazandı mı?" diye sordu. Gülümseyen du-daklarımı dikerek sonsuza dek somurtmasını sağlamak istiyor-dum.

Hiçbir şey söylemedim ve her nasılsa bu daha kötü oldu.

Warner gülümsüyordu. "Elbette ki ona neden kapanıklığını söylemedim - aşırı bilginin umarhanedeki deneye zarar ver-meneçü diye düşündüm - ama öğrenciler için daima bir tehdit

duşurduğuna söyledi. Hep senden uzak durmaları için uyurdukları, ama otoriteler nedenini hiç açıklamamışlar. Nasıl bir ucubeye döndüğüne daha yakından bakmak istediğini söyledi."

Kalbim ikiye yarıldı. Gözlerimden alev fışkırtıyordu. Oyle kırılmış oyle kıvrılmış oyle korkmuş oyle aşağılanmış ve güvenmişim ki, içimi mahvolmuş umutların koteroiden çıkmış bir yangın gibi kesp kavuruyordum. Warner'ın omurgasını elimle ezme istiyordum. Yazalmanın, başkalarına bu kadar dayanılmaz bir strap vermenin neye benzediğini bilmesini istiyordum. Benim acımı, Jenkins'in acısına ve Fletcher'in acısına bilmesini ve casusla yaşamaya istiyordum. Çünkü Warner belki de haklıydı.

Belki de bazı insanlar bunu hak ediyorlardı.

"Gömlüğünü çıkar."

Önce caka salmasına rağmen Warner hakikaten yaşırması benziyordu ama hiç vakit kaybetmeden ceketinin düğmelerini açtı, eklivenlerini çıkardı ve tenine sıkı sıkı yapışmış kalın, pamuk gömlüğünü soydu.

Gözleri parlak ve mide bulandıracak kadar hevesliydi; merakını gizlemiyordu.

Warner giysilerini yere attı ve bana neredeyse içtenlikle baktı. İçimde büyüyen nefret bastırmak zorunda kaldım. Kusursuz yüze. Kusursuz bedeni. Donuk mücevherler kadar sert ve güzel gözleri. Beni etkiletiyordu. Dışman da içi kadar kötü görünmesini istiyordum. Kibirini elimden tersiyle yüzümden silmek istiyordum.

Aramızda otuz santimden daha az bir mesafe kalana kadar bana doğru yürüdü. Boyu posu bana kendimi düşürmüş ince bir dal parçası gibi hissediyordum. "Hazine misin?" diye sordu, kibirli ve aptaldı.

Boynunu kırmayı düşündüm.

"Bunu yaparsam odamdaki bütün kameraları çıkaracaksın. Bütün mikrofonları da. Her şeyi."

Daha da yaklaştı. Başını indirdi. Dudaklarına bakıyor, beni tamamen yeni bir şekilde inceliyordu. "Benim saçlerimin pek bir değeri yok, tuzum," diye fısıldadı. "Yoksa unuttun mu?" Birkaç santim ilerledi. Elini belime koydu. Nefesi boynumda tatlı ve ılık. "Ben az bulurum bir yalancıyı."

Gerçek, 100 kiloluk bir sağılayı gibi çarpıtı bana. Bunu yapmamalıydim. Onarla anlaşma yapmamalıydim. İşkenceyi aklıma getirmemeliydim ama Tanrım aklıma yitirmişim. Yumruklarım iki yanında sıkılıydı ve her yerim titriyordu. "Cehenneme kadar yolun var."

Hamur gibi oldum.

Gerileyerek duvara çarptım, yarırsızlık, çaresizlik dolu bir yığın halinde yere çöktüm. Adam'ı düşündüm, kalbim söndü.

Artık burada olamazdım.

Hızla odanın karşısındaki çift kareli kapıya koştum ve Warner beni durdurmadan kanatları açtı. Ama onun yerine beni Adam durdurdu. Hemen dışarıda duruyordu. Bekliyordu. Gittiğim her yerde bana muhafazlık ediyordu.

Her şeyi duydu mu diye merak ettim ve bakışlarımı yere indirdim, yüzüm kıpkırmızı kesildi, kalbim ellerimde parıparçaydı. Elbette ki her şeyi duymuştu. Elbette ki artık benim bir katil olduğumu biliyordu. Bir canavar. Zehirli bir bedene tikilmiş değersiz bir ruh.

Warner bunu bilerek yapmıştı.

Ve ben ikisi arasında duruyordum. Warner'in üzerinde gömleği yoktu. Adam ise silahına bakıyordu.

"Asker." Warner konuştu. "Kızı odasına geri götür ve bütün kameraları devre dışı bırak. İsterse öğle yemeğini yalnız yie-

bilir ama onu aşşam yemegine bekliyorum."

Adam olması gerekenden biraz daha fazla gözlerini kırptırdı. "Baş üstüne, elendim."

"Julienne!"

Donakalmıştım. Sırtım Warner'a döndü ve arkama döndüm.

"Pazarlığın sana düşen kısmını uymanı bekliyorum."

YIRMİ İKİ

Azansızca yürümek 15 yıl sürdü. Yukarı çıkmakla 3 yıl daha. Odama girdiğimde bir milyon yaşımdaydım. Adam hareketsiz, sessiz, tamamen kendine hakim ve hareketleri mekanikti. Gözlerinde, kol ve bacaklarında, vücut hareketlerinde izmini bile bildiğini işaret eden hiçbir şey yoktu.

Odada seri, çevik ve dikkatli bir şekilde dolaşmasını, hareketlerini izlemek amaçlanan küçük aletleri bulmasını ve teker teker devre dışı bırakmasını izliyordum. Birisi kameralarımın neden çalışmadığını sorarsa Adam'ın başı derde girmeyecekti. Bu emir Warner'dan gelmişti. Bu da, durumu yasal kılıyordu.

Bu, biraz mahremiyetimin olmasını mümkün kılıyordu.

Mahremiyete ihtiyacım olacağını sanıyordum.

Ne aptaldım ama.

Adam hatırladığım çocuk değildi.

Üçüncü sınıftaydım.

Eski okulumdan ayrılmam istendikten sonra kasabaya yeni taşınmıştım. Annemle babam sürekli taşınıyorlar, sebep olduğum sorunlardan, mahvettiğim oyun baluşmaların-

dan, asla sahip olmadığım arkadaşlıklardan sürekli kaçıyorlardı. Hiç kimse "sorunum" hakkında konuşmaya istemiyordu ama varlığımı çevreleyen gizem duruma bir şekilde daha da kötü bir hale sokuyordu. İnsanım hayal gücü kendi başına bırakıldığında çoğunlukla felaket getirir. Fısıltılarını sadece bütük pörçük duyuyordum.

"Ucube!"

"Ne yaptığını duydu mu -?"

"Ne ezik ama."

"- eski okulundan anılmış -"

"Palkopat!"

"Bir tür hastalığı varmış -"

Hiç kimse benimle konuşmazdı. Herkes gözünü dikip bana bakardı. Hala ağlayacak kadar küçüktüm. Öğle yemeğimi tel örgünün yanı başında yalnız başıma yerdim ve asla ayrıya bakmazdım. Herkesin bu kadar çok nefret ettiği sunatı hiç görmek istemezdim. Kızlar bana tekme atıp kaçarlardı. Oğlanlar bana taş atarlardı. Hala bir yerlerde yasa izlerim duruyordu.

Dünyanın gelip geçmesini o tel örgülerden izlerdim. Dışındaki ambulans, çocuklarını bırakın anne babalara ve asla bir parçası olmayacağımla senlere bakardım. Bu, hastalıkların çok yaygın hale gelip ölümün olağan bir konuşma konusu olmadan önceydi. Bulutların renginin yanlış olduğunu, bütün hayvanların ölmeye başladığını ya da hastalıklı olduğunu, herkesin hızla açlıktan öleceğini fark etmemizden önceydi. Hala sorunlarımızın çözümü olduğunu düşündüğümüz zamanlardı bunlar. O zamanlar, Adam okula yürüyen çocuktu. Adam, üç sıra ölümdede oturan çocuktu. Giysileri benimkinden daha kötü durumdaydı, öğle yemeği hiç olmazdı. Onu yemek yerken hiç görmemiştim.

Bir sabah okula arabayla geldi.

Biliyordum çünkü arabadan dışarı çıktığını görmüştüm. Babası sarhoşta ve araba kullanıyordu, bir nedenden dolayı bağırıp yumruklarını savuruyordu. Adam kıpırız duruyordu ve sanki bir şey bekliyormuş, kendini kaçınılmaz olan bir şey için hazırlıyormuş gibi yere bakıyordu. Bir baharın, 8 yaşındaki oğluna tokat attığını gördüm. Adam'ın yere düştüğünü izledim ve o, kaburgalarına defalarca tekme yerken, kıpırdanmadan orada durdum.

"Hepsi serin hatan! Senin hatan, seni beş para etmez velet," diye bağırtıyordu babası tekrar tekrar, ta ki ben bir grup hindinin her yerine kusana çek.

Adam ağlıyordu. Babası vazgeçene kadar, arabayla uzaklaşana kadar yene iki büküm kaldı. Ancak ve ancak herkesin göziğinden emin olduktan sonra bedeni huşarıklara boğuldu, yara bere içindeki karnını elleriyle tutarak küçük yüzünü top-rağa gömdü. Kafamı başta yere çeviremiyordum.

O sesi, o manzarayı kafamdan asla atamamıştım.

İşte Adam Kent o zaman ilgimi çözmeye başlamıştı.

"Juliette."

Nekesini içime çektim ve keşke ellerim türemeseydi diye düşündüm. Keşke göklerin olmasaydı.

Bu kez daha yumuşak bir şekilde, "Juliette," dedi tekrar. Bedenim bir karıştırıcının içindeydi ve lapaya dönüştüğüm. Kemiklerim onun sıcaklığı için yanıyor yanıyor yanıyor, tutuşuyordu.

Ama dönmeyecektim.

"Kim öldüğümü başından beri biliyordun," diye fısıldadım.

Hiçbir şey söylemedi ve ben aniden umutsuzca göçlerini görmek istedim. Aniden göçlerini görmeye ihtiyaç duydum. Her şeye rağmen dönüp ona baktım ve ellerine baktığını gör-

düm. "Tüm söylediği, "üzgünüm," demek oldu.

Duvaya yaslandım ve dudaklarımı sımsıkı kapattım. Her şey bir gösteriden ibaretti. Yatağını çalması. Adımı sorması. Bana silemle ilgili sorular sorması. Warner için tel yapıyordu. Askerler için. Her kim izliyorsa onun için. Artık neye inanmam gerektiğini bile bilmiyordum.

Buna söylemem lazımdı. Bunu içimden atmalydım. Yaralarımı açmam ve onun için yeni baştan kanatmam gerekiyordu. "Küçük oğlanla ilgili hikâye var ya." Sesim düşündüğümünden çok daha fazla tiriyordu. "Onu yaptım."

Uzunca bir süre sessiz kaldı. "Önceden hiç anlamamıştım. Yani bunu ilk duyduğumda. Tam şu ana kadar neler olduğuna fark etmemiştim."

"Ne?" Göçlerime bu kadar kırıştırsak bileceğimi hiç bilmiyordum.

"Bana hiç mantıklı gelmiyordu," dedi ve her sözcük karnima bir sekme indiriyordu. Başını yukarı kaldırıp baktı ve hiç istemeyeceğim kadar ıstırap içinde gibiydi. "Olayı duyduğumda. Hepimiz duymuştuk. Bütün okul -"

"Kazaydı," dedim, darmadağın olmamayı başaramayarak. "O - o - o düğü - ben de ona yardım etmeye çalıştım - ben sadece - ben - düşündüm ki -"

"Biliyorum."

"Ne?" Öyle bir içimi çektim ki bütün adayı bir nefeste yutuverdim.

"Sana inanıyorum," dedi bana.

"Ne... neden?" Gözlerimi kırıştırp göz yaşlarıma engel oluyordum, ellerim tiriyordu, kalbim gergin bir umutla doluydu.

Ah dudakları ısındı. Yüzünü çevirdi. Duvaya yürüdü. Sözcükler ağzından hızla dökelmeden önce ağızını defalarca açıp kapattı. "Çünkü seni tanıyordum, Julia - ben - Tanırım - Ben

sadece –" Elye ağzını kapattı, parmaklarını boynuna indirdi. Alnını ovuşturdu, göçlerini kapattı, dudaklarını birbirine bastırdı. Zorla aradı onları. "O gün seninle konuşacaktım." Yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. Tuhaf bir şekilde gılda. Elini saçında geçirdi. Sırını bana döndü. "Nihayet seninle konuşacaktım. Nihayet seninle konuşacaktım ve ben –" Başını sertçe iki yana salladı ve acı dolu bir kahkaha daha atmaya çalıştı. "Tanırım, beni hatırlamıyorsun."

Yüzerce, binlerce saniye geçti ve ölümlüm bitmek bilmedi.

Gölmek, ağlamak, çılgın olmak ve koymak istiyordum fakat hangisini önce yapacağıma karar veremiyordum.

İtiraf ettim.

"Tabii ki seni hatırlıyorum." Sesim boğuk bir hissetti halinde çıkıyordu. Göçlerimi sımsıkı kapattım. Seni her gün ebediyen hayatının her bir kaşık kederiyle dolu arında hatırlıyorum: "Bana insan gibi bakan tek kişi sendim."

Benimle hiç konuşmamıştı. Bana tek bir kelime bile söylememişti ama tel örgüne yakın oturmayı cesaret eden tek kişi oydu. Beni savunan, benim için kavgaya eden, kafama taş atan birisinin suratına yumruğu indiren tek kişiydi o. Nasıl teşekkür ederim diyeceğimi bile bilmiyordum.

O gündüye dek sahip olduğum en arkadaşına yakın geçirdi.

Göçlerimi açtım, tam önümdedir duruyordu. Kalbim camın altında çiçek açan bir zambak tarlası gibiydi, düşen yağmur damlacıklarının pırtısıyla hayat buluyordu. Adam'ın çenesi, gözleri yumrukları kolları kadar gergindi.

"Hep biliyor muydun yanı?" diye fısıldadı bu 3 sözcüğü ve yeni baştan, çektiğim seni yıktı, dudaklarımla mührünü açtı ve kalbimi çaldı. Yüzümden süzülen göz yaşlarını zar zar hissedebiliyordum.

"Adam." Gölmeye çalışıyordum ama boğuk bir huşkarık bo-

gözünde dağınlendii. "Göçlerini dünyanın her yerinde tanırım ben."

İyice büyü.

Bu kez kendine hakim olma diye bir şey yoktu.

Bu kez kollarında, davaca dayanmıştım. Yaprak gibi titriyordum ve o öylesine nazik ve dikkatliydi ki; sanki porselelden yapılmışım da kırılmak istiyormuşum gibi dokunuyordu bana.

Ellerini vücudumda gezdiriyordu gözlerini yüzümda gezdiriyordu kalbiyle tut üstüne tut atıyordu ve ben zihnime maraton koşuyordum.

Her şey alev alevdi. Yanaklarım ellerim mide boşluğum yanıyor ve ben duygu dalgalarında ve taze yağmur fırtınasında boğuluyordum; tek hissettiğim bedenime yaslanan bedenimin gücüydü ve bu anı asla asla asla asla unutmak istemiyordum. Onu terime damgalamak ve sonsuza dek saklamak istiyordum.

Ellerini aldı ve avuçlarını yüzüne bastırdı ve bundan önce hiç insan olduğunu hissetmenin güzelliğini bilmediğini anıyordum. Gözlerim pır pır edip kapandığında hala ağladığımı biliyordum.

İsmimi fısıldadı.

Benden daha hızlı nefes alıyordu ve aniden dudaklarını boynumda buldum. Güçlkle soluyordum, ölüyordum, kollarını tutuyordum ve bana dokunuyordu bana dokunuyordu bana dokunuyordu. Yıldırım gibi, şimşek gibiydim ve ne zaman uyanacağımı merak ediyordum.

Dudakları bir kez, iki kez, yüz kez ensemi tattı ve ben mutluktan ölmek mümkün mü diye düşünüyordum. Gözlerime baktı ve yüzümü elininin arasına aldı. Bu davacıların arasında utançtan, zevkten, acıdan ve imkansızlıktan dolayı yüzüm kıpkırmızı kesilmişti.

"Seni öpmek için o kadar uzun zamandır bekliyorum ki." Seni kulagına kısık, dengersiz ve boğuk gıtyordu.

Beklentiyle, umutla donup kalmış, beni öpcek diye endişeleniyordum, öpmeyecek diye endişeleniyordum. Dudaklarına baktım ve birbirimizden uzaklaşana kadar ne kadar yakın olduğumuzu fark etmedim.

Odada 3 belirgin elektronik, tiz ses yankılandı ve Adam sanki bir an için nerede olduğunu anlayamadığı gibi arkadaki bir yere baktı. Güçlerini koruyordu ve doğru tuşlara basmak için dahili telefona doğru koştu. Hala nefes nefese olduğunu fark ettim.

Yaprak gibi ürütyordum.

"İsim ve numara," diye sordu dahili telefondaki ses.

"Kent, Adam. 45B-86609."

Bir duraklama oldu.

"Asker, odadaki kameraların devre dışı bırakıldığından haberim var mı?"

"Evet, efendim. Cihazları kaldırmak için açık emir aldım."

"Bu emri kim verdi?"

"Warner, efendim."

Daha uzun bir duraklama oldu.

"Soruşturup doğrulayacağız. Güvenlik aygıtlarına izinsiz müdahale etmenin yanında görevinden alınmana yol açabilir, asker. Umarım farkındasındır."

"Evet, efendim."

Hat kapandı.

Adam çöküp duvara yaslandı ve beni kollarına çekti. Saçlarının kokusunu içine çekti. Başımın yanını öptü ve hayatımda hiç bu kadar insaniyat bir şey hissetmemiştim. Artık insan bile değildim. Bundan çok daha fazlasıydım. Güneşle ay birbirine karşımış, dünya tepetaklak olmuştu. Kollarında tam ola-

mak kim olmak istersen onu olabilmişim gibi hissediyordum.

Yarınabileceğim dehşeti bana unutturuyordu.

"Julienne," diye fısıldadı kulağıma. "Buradan kaçmamız gerek."

YİRMI ÜÇ

Yeniden 14 yaşındaydım ve küçük bir sınıfta onun emesine bakıyordum. On dört yaşındaydım, yıllardır da Adam Ken'e ağıktım. Fazladan dikkatli, fazladan sessiz, fazladan içbirliğine hazırdım çünkü yire taşınmak istemiyordum. Şimdiye kadar tanıdığım tek dost yüre bırakmak istemiyordum. Her gün biraz daha büyümesini, her gün biraz daha uzamasını, biraz daha güçlenmesini, tavrının biraz daha sertleşmesini, her gün biraz daha sesizleşmesini izledim. Sonunda babası tarafından dövülemeyecek kadar büyüdü ama hiç kimse annesine ne olduğunu hiç bilmiyordu. Öğrenciler ondan uzak duruyorlar, taciz ediyorlardı, ta ki o kağıt koyana, dünyanın baskısı onun direnişini kırana dek.

Ama göleri hep ayrı kaldı.

Bana bakışında göleri hep ayrıydı. Nazikti. Şefkətliydi. Anlamak için yapıp duruyordu. Ama asla soru sormazdı. Bir şey söylemem için beni asla zorlamazdı. Sadece herkeste korkutop kaçıracak kadar yakınımda olduğundan emin olurdu.

Belki de o kadar kötü değilim diye düşünürdüm. Belki de.

Belki de bende bir şeyler görmüştür diye düşünürdüm. Bel-

ki de herkesin söylediği kadar iğrenç değilimdir diye düşünürdüm. Yıllardır kimseye dokunmamıştım. İnsanlara yaklaşımayı cesareti edemezdim. Bu riski göze alamazdım.

Ta ki günün birinde göze alana ve her şeyi mahvedene dek.

Markette sadece küçük bir oğlan çocuğunun ayağa kalkmasına yardım ederek onu öldürdüm. Küçük ellerini tutarak onu öldürdüm. Neden çılgın atışımı anlamadım. Birne ilk defa o kadar uzun süre dokunuyordum ve bana neker olduğunu anlamıyordum. Birkaç kez kacara biterlerine dokunduğumda hemen geri çekilmişim. Kimseye dokunmamam gerektiğini hastalar hatırlamaz geri çekilirdim. Dudaklarımdan çıkan ilk çığlığı duyar duymaz.

Bu küçük oğlan çocuğu farklıydı.

Ona yardım etmek istemişim. Aniden annesine karşı, oğlunun bağışlarını duymazdan geldiği için öfelenmişim. Bir ebeveyn olarak sevgisizliği beni çok sarstığı ve ağır derecede bana kendi annemi hatırlatmıştı. Ona sadece yardım etmek istemişim. Birinin dinlediğini - birinin onu önemseydiğini bilmesini istemişim. Ona dokunmanın neden bu kadar tuhaf ve canlandırıcı bir his verdiğini anlamamışım. Onun hayatını tükendiğini bilmiyordum ve kollarımda neden hamur gibi olup sessizleştiğini anlayamamışım. Belki de içime dolmuş güç ve olumlu duygular korkutucu hastalığımın deva bulduğu anlamına geliyor, diye düşündüm. Bir soru aptalca şey düşünüp her şeyi mahvetmişim.

Yardım ettiğimi sanıyordum.

Hayatımın sonraki 3 yılını hastanelerde, hukuuk bürolarında, idarehaverlerinde geçirmiş, haplara ve elektroşok terapilerine katılmışım. Hiçbiri para etmemişti. Hiçbirinin faydası olmamıştı. Beni öldürmenin dışında tek çözüm, bir akıl hastanesine kapatmaktır. Toplamı Juliette delbetinden korumanın tek yolu buydu.

Hücreme adım atıldığında Adam Kent'i görmeyeli 3 yıl olmuştum.

Farklı görünüyödü. Daha sert, daha uzun, daha dayanıklıydı ve dövmeleleri vardı. Kaslı, olgun, sessiz ve çevikti. Sarıka yumuşak ya da yavaş ya da rahvet içinde olma hâkânı yökümüş gibiydi. Kazan, kurvenen ve verimlilikten başka bir şey olmayı göze alamazdı. Yüz hatları yumuşak ve kusursuzdu, yılların zor yaşam koşulları, eğitimi ve hayata kalma çabasıyla biçimlendirilmişti.

Artık küçük bir oğlan çocuğa değildi o. Korkmuyordu. Oradaydı.

Ama çok da farklı değildi. Hala şimdye kadar gördüğüm en sıra dışı mavi gözlere sahipti. Koyu, derin ve tatlı doluydu gözleri. Dünyayı böylesine güzel bir mercekten görmenin nasıl bir şey olduğunu hep merak ederdim. Göz rengine göre dünyayı farklı görüp görmediğinizi merak ederdim. Acaba o zaman dünya da seni farklı görüyor muydu?

Hücrede ortaya çıktığında o olgunu anlamalıydım.

Bir yanım anlamıştı da. Ama geçmişimin hatıralarını bastırma ya o kadar uğraşıyordum ki bunun mümkün olabileceğine inanmayı reddetmiştim. Çünkü bir yanım hatırlamak istemiyordu. Bir yanım unut edemeyecek kadar çok korkuyordu. Bir yanım onun Adam olup olmaması neyi değiştirtir, bilmiyordu.

Nasıl gözüktüğümü sık sık merak ederdim.

Önceki halimin delinmiş bir gölgesi miydim acaba? 3 yıldır aynaya bakmamışım. Göreceklerinden bu kadar korkuyordum işte.

Birisi kapıyı çaldı.

Kendi korkumla odanın karışına fırladım. Adam kapıyı açmadan gözlerime baktı ve ben odanın uzak bir köşesine ge-

kilmeye karar verdim.

Kulaklarımı dört açtım ve boğuk, kısık sesler ve birinin boğazını temizlediğini duydum. Ne yapacağımı bilmiyordum.

"Bir dakikaya 150'de ölürüm," dedi Adam biraz daha yüksek sesle. Konuşmayı bitirmeye çalıştığını fark ettim.

"Hadi, dostum, sadece onu görmek istiyorum -"

"O lanet olası bir palyaçı değil, Kenji. Hadi çık git şimdi."

"Bekle - bari şunu söyle: Gözleriyle bir şeyler tutuşturuyor mu?" Kenji kahkaha attı ve ben yatağın arkasındaki yere çökerek iki bukküm oldum. İç dogru kıvrıldım ve konuşmanın gerisini içimemeğe çalıştım.

Başarılı olmadım.

Adam iç çekti. Onu, alnını ovuştururken gözümde canlandırabiliyordum. "Çık dışarı."

Kenji kahkahasını bastırmaya uğraşıyordu. "Lanet olsun, birden bise hassas oluverdin, öyle mi? Kızım biriyle takılmak seni değiştiriyor, dostum -"

Adam duyamadığım bir şey söyledi.

Kapı hızla kapandı.

Saklandığım yerden gülmeye başladım. Adam utanmışa benziyordu.

Yanaklarım pembeleşti. Ayacağımın altındaki ince ince dokunmuş halının karmaşık ipliklerini incelemeye başladım. Kumaş duvar kağıdına dokundum ve konuşmasını bekledim. Küçük döngüen bir pencereden dışarı bakmak için ayağa kalktım ve harap bir şehrin kasvetli konusunu gördüm. Alnıma cama dayadım.

Uzakta metal köpler birlikte kümelenemişlerdi: Soğuktan korunacak bir yer bulmaya çalışan, farklı gruplar halinde sarmalanmış, sivilleri barındıran yerleşkelendi bunlar. Küçük bir çocuğun elini tutan bir anne. Tepelerinde dikilen askerler hey-

kel gibi sessizler, silahlarını atıp etmeye hazır bir şekilde doğrulmuşlardı. Yerlerde yığıla çöp küveleri, pamıdayan sehli-keli gümbüz ve çelik artıkları vardı. Yalnız ağaçlar rüzgarla sağa sola sallanıyordular.

Adam ellerini belime koydu.

Dudakları, kulağında ve hiçbir şey söylemiyordu ama ben, onun vücudundan damlayan bir avuç delusa kızgın tereyağı olana dek eridim. Bu dakikanın her anını yemek istiyordum.

Göçerimin penceresinin dışındaki gerçeğe kapanmasına izin verdim. Sadece bir süre için.

Adam derin bir nefes aldı ve beni daha da yakınına çekti. Vücudum omuzsuzluğun şeklini almıştı; ellerini belime doladı ve yanığına başıma dayadı. "Nasıl mısın."

Gölmeye çalıştım ama görünüşe göre bunun nasıl yapıldığını unuttuğum. "Bu sözcüklerimi asla duyacağımı düşünmemdim."

Adam beni kendisine çevirdi ve yüz yüze geldik, aniden ona hem haklıyım, hem haklıyordum, bir milyon alev beni yaklıyordu ve ben bir milyonuma daha yutuyordum. Bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Ruhumu, dipsiz mavi göçlerinde yıkamak istiyordum.

Alın, alınma yastıkına kadar eğildi ve dudaklarımız hala yeterince yakın değildi. "Nasıl?" diye fısıldadı ve ben kalbinin her bir güzel atışını öpmek istedim.

Nasıl? bu 1 sözcüklü soruyu bana kimse hiç sormamıştı. "Buradan çıkmak istiyorum." Tek düşünebildiğim buydu.

Beni göğsüne bastırdı ve ben böylece bağıt bir hamkeneki güce, gölgerne ve mucizeye hayret ettim. 180 santimetre boyunda 1 göç küpü gibiydi.

Dünyanın bütün kelebekleri mideme göç etmişti.
"Yalıtınız."

Yüzüne görmek için geri çekildim.

"Gizne komosunda ciddi misin?" diye sordu bana. Parmaklarını yanığıma sürdü. Başboş bir saç tutamını kulağımın arkasına soktu. "Risklerin farkında mısın?"

Derin bir nefes aldım. Tek gerçek riskin ölüm olduğuna biliyordum. "Evet."

Başını öne salladı. Baloşlarını yere indirdi, sesini alçalıta. "Birlikler bir saldırı için silah altına almıyorlar. Daha önce sessiz olan gruplardan bir sürü protesto geldi ve bizim işimiz direnişi yok etmek. Galiba bu saldırının son seferleri olmasına istiyorlar," diye ekledi sessizce. "Çok önemli şeyler oluyor ve henüz bunun ne olduğundan emin değilim. Ama bu, her neyse birlikler hazır olduğunda biz de gümeye hazır olmalıyız."

Olduğum yerde donup kaldım. "Ne demek istiyorsun?"

"Birlikler harekete geçmeye hazır olduklarında sen ve ben kaçmaya hazır olmalıyız. Bize ortadan yok olmak için gereken zamanı verecek olan tek yol bu. Herkes saldırıyla çok fazla meşgul olacak – bu da yok olduğumuzu fark etmeden ya da bizi aramak için yeterli insanı bulmadan önce bize zaman kazandıracak."

"Ama – yani – sen de benimle mi geliyorsun?.. Bunu benim için yapmayı istiyor musun?"

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Dudakları seğiriyordu, sanki gülmemeye çalışıyordu. Benim göçlerimi incelerken gözleri yumuşadı. "Senin için yapmayacağım pek az şey var."

Derin bir nefes alıp göçlerimi kapattım, parmaklarımıla göğsüne dokundum ve tenimde sürülen kuşu hayal ettim. Sonra da, ona beni en çok korkutan soruya sordum. "Neden?"

"Bu da ne demek?" Geri çekildi.

"Neden, Adam? Neden umurunda? Neden bana yardım etmek istiyorsun? Anlamıyorum – hayatımı neden tehlikeye at-

mayı istediğini anlamıyorum –”

Ama derken kollarına belime doladı ve beni o kadar yakına çekti ki dudakları kulağımdaydı. İnanımı önce bir kez, sonra iki kez söyledi ve ben bu kadar çabuk tutuşabildiğimi hiç bilmedim. Terime değen ağzında bir gülümseme vardı. “Bilmiyordun musun?”

Nasıl konuşacağımı bilseydim hiçbir şey bilmiyordum diyecektim ona.

Biraz güldü ve geri çekildi. Elimi tutup incelemeye başladı. “Hani hazırlıyor musun, dördüncü sınıftayken,” dedi “Molly Carter okul gezisi için adını çok geç yadını mıştı? Bütün yerler dolmuştu ve o otobüsün dışında kalmıştı, gitmek istediği için ağlıyordu hani?”

Cevap vermemi beklemedi.

“Senin otobüsten indiğini hazırlıyorum. Ona yerini vermiştin ve sana teşekkür bile etmemişti. Biz uzaklaşırken senin kaldırımında durmanı izlemiştim.”

Artık nefes almıyordum.

“Beşinci sınıfa hazırlıyor musun? O hafta Dana'nın anne babası az kalsın boşanıyordu hani? Her gün okula yanında öğle yemeği olmadan gelmişti. Sen de ona seninkini vermeyi teklif etmiştin.” Durakladı. “O hafta biter bitmez eskisi gibi, sen yokmuşsun gibi davranmaya devam etti.”

Hala nefes almıyordum.

“Yedinci sınıftayken Shelly Morrison matematik sınavında senden kopya çekerken yakalanmıştı. Durmadan çığlık çığığa eğer dersien kalırsa babesinin onu okütireceğini söylüyordu. Öğretmene, senin, onun kağıdından kopya çektiğini söyledin. Sınardan sıfır almıştın, bir hafta uzaklaştırma cezası da cobası.” Başımı kaldırdı; ama bana bakmadı. “Ondan sonra en azından bir ay boyunca okulunda bereket vardı. Her zaman onların

neden olduğunu merak ettim."

Kalrim çok hızlı atıyordu. Tehlikeli bir hızında hızlıydı. Parmaklarımı, titremesinler diye sıkıyordum. Dişlerimi sıkıtm ve yüzümü ifadesizleştirdim ama ne kadar uğraşsam da kalp atışlarımı yavaşlatamıyordum.

"Milyonlarca defa," dedi, sesi şu anda çok kısık. "Milyonlarca kez senin böyle şeyler yaptığını gördüm. Ama zorla ağzından alınmadıkça asla tek kelime etmezdin." Tekrar güldü, bu kez sert ve ağır bir kahkahaydı bu. Utrekt olarak omuzumun üstündeki bir noktaya bakıyordu. "Hiç kimseden hiçbir şey öğrenmezdin." Sonunda gözlerine baktı. "Ama hiç kimse sana bir şansı vermedi."

Güçlüğüle yutkundum, yüzümü çevirmeye çalıştım ama o yskaladı.

Seni ne çok düşündüm, hiç bilmiyorsun. Şeyi kaç defa hayal ettim" - sığ bir nefes aldı - "sana bu kadar yakın olmayı kaç defa hayal ettim." Elini saçlarında geçirecekti ki vazgeçti. Aşağı baktı. Yukarı baktı. "Tanrım, Juliette, senin peşinden her yere giderim ben. Bu dünyada kalan tek iyi şey sensin."

Gözyaşlarına boğulmamak için kendime yalvanyordum ve bunun işe yarayıp yaramadığını bilmiyordum. Kirilmiş, tekrar yapılandırılmış bir şeydim, yüzüm kızarmıştı ve onunla göz göz gelmeye neredeyse hiç gücüm yoktu.

Parmaklarıyla çenemi tuttu ve yukarı kaldırdı.

"En fazla üç haftamız var," dedi. "Ayaklanmaları daha fazla kontrol altında tutabileceklerini sanıyorum."

Başımı öne salladım. Gözlerimi kırıştırdım. Başımı göğsüne yasladım ve ağlamıyormuşum gibi yaptım.

3 hafta.

YIRMİ DÖRT

2 hafta geçmişti.

2 haftalık ebtise, duş ve odanın katısına fırlatıp atmak istediğim yiyecek. 2 hafta boyunca Warner'in gülmüsedti, belime dokundu, beni sırtından tutup götürdü ve yanında yürürken en iyi halimle orada olmama seğlaç. Onun ödülü olduğumu sanıyordu. Onun giği silahıydım.

Elkerini betona çarpıp kırmamak için kendimi zor tuttum.

Onun yerine, 2 hafta boyunca onunla iğirdiği yaptım çünkü 1 hafta içinde buradan gitmiş olacaktık.

Oyle unat ediyordum.

Ama derken, başka her şeyden çok, Warner'dan sandığım kadar çok nefret etmediğimi anladım.

Onun adına üzülüyordum.

Benimle vakit geçirmek ona tuhaf bir teselli oluyor, onu ve çarpık düşüncelerini, acımasız yetiştirilme tarzına, ortada olmayan ama aynı zamanda talepkar babasını anlayabildiğimi sanıyordu.

Ama annesi hakkında tek kelime etmiyordu.

Adam, Warner'in annesi hakkında kimseinin bir şey bil-

mediğini söylemişti. Hakkında hiç konuşulmüyormuş ve isim olduğunu kimsecikler bilmiyormuş. Warner'ın sadece, merhametsiz bir şekilde büyüülmesinin ve soğuk ve hesaplı bir güç arzusunun bir sonucu olduğunu söylemişti. Warner, mutlu çocuklardan, mutlu ebeveynlerden ve onların mutlu hayallerinden nefret edermiş.

Gelir Warner, anladığımı sanıyordu. Onu anladığımı. Hem anlıyordum, hem anlamıyordum. Çünkü zıya değildik. Ben daha iyi olmak istiyordum.

Adam ve ben, gece dışında birlikte pek az zaman geçiriyorduk. O zaman bile çok vakitimiz olmayordu. Warner beni her gün daha yakından izliyordu; kameraları devre dışı bırakmak sadece onu daha şüpheli yapıyordu. Odama hep pakli kullör daldırıyor, beni birada gereksiz turlara çıkarıyordu. Sadece planları, daha çok plan yapma planları ve birlikte dünyayı nasıl fethedeceğimizi hakkında konuşuyordu. Umurumda değilmiş gibi davranıyordum.

Belki de bendim durumu kötüleştirten.

"Warner'ın kameraları devre dışı bırakmayı kabul etmesine inanamıyorum," dedi Adam bana bir gece.

"Kaçığın teki o. Mantıklı değil. Asla anlayamayacağım bir şekilde hasta."

Adam iç çektii. "Kalayı seninle bozmuş durumda."

"Ne?" Başına şaşkınlıkla öyle bir kaldırdım ki boynum kırılacak sandım.

"Saf senin hakkında konuşuyor." Adam bir an için sessiz kaldı, dişlerini çok sıkıyordu. "Sen buraya gelmeden önce bile seninle ilgili hikayeler duyardım. Bu yüzden bu işe dahil oldum - bu yüzden gülip seni almaya gözülli oldum. Warner

seninle ilgili bilgi toplamak için aylarını harcadı: adrester, tıbbi kayıtlar, kişisel geçmişler, aile ilişkileri, doğum sertifikaları, kan testleri. Bütün oldu onun yeni projesi hakkında konuşuyordu; herkes, Warner'ın bir markete küçük bir oğlan çocuğunu öldüren kızı aradığını biliyordu. İsmi Juliette olan kız."

Nelendini tuttum.

Biliyordum. Warner'a projeye yardım edebilir miyim diye sordum – seninde okula gitdiğimi, küçük oğlan çocuğunu dayadığımı, seni şahsen gördüğümü söyledim ona." Kabakahalarla gökđü. "Warner heyecanlanmıştı. Bunun deneyi daha ilginç kılacağını söyledi," diye ekledi, tiksintiyle. "Seni hastalıklı bir proje olarak sahiplendiğini biliyordum." Duraksadı. Bakışlarını kaçırdı. Elini saçlarında gezdirdi. "Bir şey yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Yardım etmeye çalışabilirim diye düşündüm. Ama şimdi daha da kötüleşti. Warner, senin yapabileceğlerin ya da onun amaçları için senin ne kadar değerli olduğun ve senin burada olmanın çok heyecan verici olması hakkında konuşmaktan vazgeçmeyecek. Herkes fark etmeye başlıyor. Warner mehakemsiz biridir – kimsenin güzünü yapma bekmez. Gücü, insanları yok etmenin verdiği heyecanı sever. Ama çökmeye başlıyor, Juliette. Sana sahip olmayı... ona katılması öyle delicesine istiyor ki. Bütün tehditlerine karşın, seni zorlamak istemiyor. Bunu istememi istiyor. Bir bakıma onu seçmeni istiyor." Ağağıya baktı, kısa bir nefes aldı. "Warner çaptan düşüyor. Ne zaman suratını görsem aptalca bir şey yapmama ramak kalıyor. Cenmesini dağıtmayı istiyorum."

Evet. Warner çaptan düşüyordu.

Paranoyaktı, geçti bunun için iyi nedeni vardı. Ama bir de buna karşı hem sabırlı hem sabırsızdı. Sörekli heyecanlı ve gergindi. Ayaklı bir oksimoronsdu.

Kameralarını devre dışı bırakırsa da, bazı geceler kaçma-

mama garantilemek için Adam'ın kapının dışında uyumasını emrediyordu. Öğle yemeğini tek başına yiyebileceğimi söylüyordu ama sonunda hep beni yanına çağırıyordu. Adam'la birlikte geçireceğimiz birkaç saat elimizden alınıyordu ancak Adam'ın odamda uyumasına izin verildiği nadir geceleri kollarımda geçirmeyi başarıyordum.

Şu anda koltuğumda yerde uyuyorduk, üzerimizi örten battaniyeye rağmen ısınmak için birbirimize sarılmıştık. Bana her dokunduğunda çok değişik bir biçimde kemiklerimi tutuşturan ateş ve enerji patlaması gibiydi. Elimde tutabilmeyi istediğim türden bir duyguydu bu.

Adam bana yeni gelişmeleri, diğer askerlerin kendi aralarında neler fısıldadıklarını anlattı. Ülkenin arta kalanında birçok karargah olduğunu söyledi. Warner'ın babası başkanlıydı, bütün bu bölgenin sorumluluğunu oğluna bırakmıştı. Warner'ın, babasından nefret ettiğini ama göçü sevdiğini söyledi. Yok etmeyi seviyordu. Yokumu seviyordu. Adam saçlarını okşadı, bana hikayeler anlattı, sanki ortadan kaybolacağımdan korkuyormuşçasına beni iyice kendine çekti. Ben uykuya dalıncaya, onun kulağıma fısıldadığı rahatlatıcı sözcükler dışında hiçbir sığınacak yerin, kurtuluşun, rahatın olmadığı bir dünyaya kaçma hayalleriyle boğuluncaya dek, insanların ve mekanların anlattı. Bu günlerde uyku dört gözle beklediğim tek şeydi. Eskiden neden çığlık atığımı zar zar hatırlıyordum.

Her şey aşırı rahat bir hale geliyordu ve ben panik olmaya başlayordum.

"Giy şunları," dedi Warner bana.

Mavi odada katırmakı etmek rutin hale gelmişti. Yemeğimi yiyordum ve yiyeceklerin nereden geldiğini, içilerin yapıldıkları için paralarının ödenip-ödenmediğini, bu binanın bu kadar

çok hayatı nasıl devam ettirebildiğini, böyle çok su pompalandığını ya da bu kadar fazla elektrik harcandığını sormuyordum. Uygun zamanı bekliyordum. Warner'la ıztırlığı yapıyordum.

Warner tekrar benden ona dokunmamı istememişti, ben de bunu öğrenmemişim.

"Ne için bunlar?" Ellerindeki küçük kumaş parçalarını süzdüm ve mideimde rahatsız edici bir his oldu.

Yavaş ve sinerce gülmüsedü. "Yeterek testi için." Bileğimi tuttu ve gyysı yığırımı elime koydu. "Arkamı döneceğim, sadece bu seferlik ama."

Ondan tiksinemeyecek kadar çok gergindim.

Minicik askılı tişört ve ondan daha da küçük şort olduğu ortaya çıkan kıyafetleri giyerken ellerim titriyordu. Neredeyse çıplaktım. Bunun ne anlama geldiğini düşündükçe neredeyse korkudan kıvranıyordum. Boğazımı azıcık semizledim ve Warner arkasına döndü.

Konuşması epey zaman aldı; gözleri vücudumu baştan aşağı katetmekle meşguldü. Halkın yerinden söküp benimle çıkmek istiyordum. Gülmüsedü ve bana elini uzattı.

Granitten, kireç taşından ve harelil camdandımı sanki. Kırdımadım.

Elini indirdi. Başını kaldırdı. "Beni takip et."

Warner kapıyı açtı. Adam dışarıda duruyordu. Duygularını gözlemekte öylesine ustalaşmıştı ki yüz hatlarında şöyle bir belirip geçen şok ifadesini göçtükde fark ettim. Alnını konuşurması, şakaklarındaki gerginlik dışında hiçbir şey onu ele vermiyordu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu. Hatta nasıl görüldüğüne bakmak için boynunu çevirdi. Gözlerini kırptığında, "Efendim?"

"Yerinde kal, asker. Buradan sonrasını ben devşalıyorum."

Adam yanıt vermedi yanıt vermedi yanıt vermedi - "Evet,

efendim," dedi, sesi aniden çatallaşmıştı.

Dönüp koridorda yürümeye başladığımda bakışlarımı üzerinde hissettim.

Warner beni yeni bir yere götürüyordu. Hiç görmediğim koridorlardan geçiyorduk. İlerledikçe daha karanlık ve kasvetli oluyorlardı. Aşağı doğru ilerlediğimizi fark ettim.

Zemin kata iniyorduk.

1, 2, 4 metal kapıdan geçtik. Her yerde asker vardı, gözleri her yerdeydi, bana hem korkuyla hem de düşünmemeyi yeğlediğim başka bir duyguyla bakıyorlardı. Bu birada çok az kadın olduğunu fark etmişim.

Dokunulamaz biri olduğum için şükredeceğim bir yer olsa burası olurdu.

Beni yüzerce yalnız adamın aç bakışlarından koruyan tek şey buydu. Adam'ın benimle kalmasının da tek nedeni buydu – çünkü Warner, Adam'ın diğerlerinden farksız, kartondan bir figür olduğunu sanıyordu. Adam'ın emir ve taleplerle hareket eden yağlanmış bir makine olduğunu sanıyordu. Adam'ın, bana geçmişimi hatırlatıp sanıyor ve bunu, beni huzursuz etmek için kullanıyordu. Adam'ın bana parmağını sürbileceğini asla hayal bile edemezdi.

Kimse edemezdi. Tanıştığım herkes tamamen taş kesiliyordu.

Beradaki karanlık, kör bıçakla delinmiş aralıklardan ışık hüzmeleri süzülen kara bir tuval gibiydi. Bana aşırı derecede eski hücremi anımsatıyordu. Söz geçirilmez bir korkuyla tüylerim ürperiyordu.

Her yanım silahlarla sarılmıştı.

"Gir içeri," dedi Warner. Hafifçe küf kokan boş bir odaya vardım. Birisi döğmeye bastı ve floresan lambalar titreterek yandı ve ortaya soluk sarı duvarlar ve kurumuş çim rengi bir

halı çıktı. Kapa arkamdan herla kapandı.

Odadaki örümcek ağları ve devasa bir ayna dışında hiçbir şey yoktu. Ayna duvarın yansını kaplıyordu. İçgüdüsel olarak Warner ve yardakçılarının beni izlediklerini biliyordum. Sadece bunun nedenini bilmiyordum.

Her yerde sular vardı.

Hiçbir yerde yanıklar yoktu.

Durduğum yer, mekanik takıntılar/tokurlular/çırtularla sallanıyordu. Yer gümbürleyerek adeta canlısı. Üstündeki türeme kaosun habercisiydi. Metal çiviler ansızın her yerdeydiler, odanın dört bir yanına serpeştirilmiş, her yüzeyi farklı yüksekliklerde delik deşik ediyorlardı. Birkaç saniyede bir günden kaybolup anı bir dehşet dalgasıyla yeniden ortaya çıkıyor, işne gibi herayı yapıyorlardı.

Bir işence odasında olduğumu fark ettim.

Durmaya yüz tutmuş kalbinden daha yaşlı hopazöler uçuşu ve hızıyla canlandılar. Yanlış bitiş çizgisine doğru dört nala keşan, başka birinin karanması için nefes nefese kalan bir yarış atıydım ben.

"Hazır musun?" Warner'ın mikrofondan gelen sesi odada yankılandı.

"Ne için hazır olmam gerekiyor?" diye bağırdım boşluğa, birinin beni duyabildiğinden emindim. Sakındım-Sakındım-Sakındım. Dorakalmışım.

"Bir anlaşma yapmıştık, hatırladın mı?" diye yanıttı oda.

"Ne -"

"Kameralarını devre dışı bıraktırdım. Şimdi anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirme zamanı."

"Sana dokunmayacağım" diye bağırdım, olduğum yerde döndüm, her an bayılabiliyorum diye dehşet içinde ve endişeliydim.

"Sorum degil," dedi Warner. "Yerime baskasini gonderiyorum."

Kapı gıcırdayarak açıldı ve içeriye, üstünde bebek bezinden başka bir şey olmayan 1-2 yaşlarında bir bebek paytak paytak yürüyerek girdi. Gözleri bağlıydı ve haçkıarak ağlıyor, korkudan titriyordu.

Tek igrade birinin varlığını hiçliğe dönüştürecekti.

"Onu kurtarmazsan," diye yankılandı Warner'ın sözleri odada, "biz de kurtarmayacağız."

Bu çocuk.

Dehşet içinde öne doğru sendeleyerek yürüyen bu çocuğu bu çocuğu bu çocuğu seven bir annesi bir babası birisi olmaydı. Metal bir dikiş tarafından her an şaşkesebilirdi.

Onu kurtarmak basttı: Onu almalı, emin bir yer bulup deney bitene kadar ona kollarında tutmalıydım.

Sadece bir tek sorun vardı.

Ona dokunursam ölebilirdi.

YIRMI BEŞ

Warner, seçeneğim olmadığını biliyordu. Beni zorla, yeteneklerimin sonucunu görebileceği bir başka duruma sokmaya çalışıyordu ve tam olarak istediğini elde etmek için masum bir çocuğa işkence etmekte bir sakınca görmüyordu.

Şu anda hiç seçeneğim yoktu.

Bu küçük oğlan çocuğa yanlış yone doğru yürümeden panisini denemeliydim.

Tuzakları yapabildiğim kadarıyla çabucak ezberledim ve çocuğa mümkün olduğunca yaklaşıp ona kadar eğildim/taçrandım/çivilerden kalpayı kurtuldum.

Derin ve kesik kesik bir nefes aldım ve önümde duran oğlan çocuğumun titreyen bacaklarına odaklandım. Doğru kararı vermiş olmak için Tanrı'ya dua ediyordum. Tam tişörtümü ikimizin arasına bariyer yapmak için çıkarmak titreydim ki yerin hafifçe titreyişini fark ettim. Dehşetin habercisi olan bir titreyişti bu. Çiviler barajı yapıp geçmeden önce az, harekete geçmek içinse daha bile az zamanım vardı.

Onu hızla çekip kollarıma aldım.

Çığlıklar beni yapıp geçiyordu, sanki saniyede bir kurban-

la vurularak öldürülüyordum. Kollarımı, göğsümü tırmalıyor, vücuduma elinden geldigince seri tekmeler savuruyor, ıstırıp dolu çığlıklar atıyordu, ta ki acıdan kıpırdaysanız hale gele-ne dek. Kucagında gevşedi. Patlamışta oluyordum, gülerim, kemâlerim, damarlarım, hepsi yerlerinden fırlıyor, sorumlu olduğum dehşetin huzursuzluğu bana işlenince etmek için üstüme yürüyüverdi.

Onun vücudundan benimkine acı ve güç kanayarak akıyor-du, uzuvlarının içinden geçiyor, bir dalga gibi bana tosluyordu. Öyle ki, az daha onu yere dışarıcıcağım. Umarmaya çabalamak için 3 yıl harcadığım kabusu yeniden yaşamak gibiydi bu:

"Tek kelimeyle inanılmaz," diye iç çekti Warner mikrofon-dan ve hakkı olduğumu fark ettim. 2 yönlü bir aynadan izliyor olmalıydı. "Muhşepemisin, canım. Çok etkilendim."

Şu anda Warner'a odaklanamayacak kadar umutsuz du-rumdaydım. Bu hastalıklı oyunun ne kadar devam edeceğini bilmiyordum ve tenimi bu küçük çocuğun vücuduna daha az değdirmeliydim.

Bu minicik kıyaketim şu anda çok önemliydi.

Onu, bezinden tutacak şekilde yeniden kollarıma aldım. Onu avucumla tutuyordum. Ona ciddi bir zarar vermeyecek kadar uzun süre dokunamadığıma inanmayı öyle çok istiyordum ki.

Bir kez hiçkandı; vücudu titreyerek hayata döndü.

Muhşelikten ağlayabilişim.

Ama derken çığlıklar yeniden başladı, artık ıstıraptan değil korkudan atılan çığlıklardı bunlar. Umutsuzca benden kaçma-ya çalışıyordu ve elimden kayıyordu, bileğim sozlanmaktan ne-redeyse kırılacaktı. Göz bağını çıkartmaya cesaret edemiyordum. Burayı ve yüzümü görmesine izin vermiyordum. Ölmeyi yeğledim.

Dışlarını o kadar hızlı kenetledim ki kırılacaklarından korktum. Onu yere koyarsam koşmaya başlayacaktı. Koşmaya başlarsa da iş bitecekti. Onu tutmaya devam etmeliydim.

Eski, mekanik bir harita içimi ferahlatı. Çivilerin hepsi göden kaybolana kadar teker teker tekrar yerin içine gömüldüler. Oda tekrar o kadar süratli bir şekilde tehlikesiz hale geldi ki tehlikeyi hayal etmiş olabileceğimden korktum. Çocuğu geri yere koydum ve bileğimden fıkkıran acıyı basturmak için dudagımı ısırdım.

Çocuk koşmaya başladı ve kazara çıplak bacaklarına tesladı.

Çıplak atıp yere düştü, kendi içine kıvrıldı, hıçkırıklara boğuldu, ta ki ben kendimi yok etmeyi, kendimi bu dünyadan def etmeyi düşünene dek. Gözyaşların yüzümden aşağı hızla süzülüyordu ve ona uzanıp yardım etmektense, onu sıkıca kucaklamaktan, güzel yanaklarını öpüp ona, onunla sonsuza dek ilgileneceğimi, birlikte kaçacağımızı, onunla oyunlar oynayacağımı, geceleri ona hikayeler okuyacağımı söylemekten başka daha fazla istediğim bir şey yoktu ve bunları yapamayacağımı biliyordum. Asla yapamayacağımı biliyordum. Bunların asla mümkün olmayacağını biliyordum.

Derken aniden dünya bulamıyordu.

Oyle kudretli bir ölkenin, kinin ve duygu yoğunluğunun pençesine düştüm ki ayaklarım neredeyse yerden kesildi. Kör bir nefret ve tiksintiyle için için kayınıyordum. Bir sonraki anda ayaklarımın nasıl hareket attığını bile anlamıyordum. Ellerimi anlamıyordum, ne yaptıklarını ya da neden parmaklarım açık halde cama doğru fırlama kararı aldıklarını anlamıyordum. Tek bildiğim, Warner'ın boynunun iki elimin arasında kırıldığını hissetmeyi istediğimdi. Biraz önce bir çocuğa yaşattığı aynı dehşeti yaşamamı istiyordum. Ölmesini izlemek istiyor-

dum. Merhamet dileyenmesini izlemek istiyordum.

Beton duvarlardan ok gibi fırlayarak geçtim.

Cami 10 parmağımla kırdım.

Elimde bir aruç dolusu çakıltap, Warner'ın yakasından bir aruç kumaş ve başıma doğrultulmuş da 50 farklı silah vardı. Hava buram buram çimento ve sülfür kokuyordu, cam paramparça olmuş kalplerin uşakları dolu senfonistyle yere düşüyordu.

Warner'ı hızla açanmış taşa fırlattım.

"Sakin onu vurayım demeyin," dedi Warner hırslı bir sesle muhafızlara. Tenine henüz dokunmamıştım ama biraz daha bastırırsam göğüs kafesini kırıp kalbine saplayabileceğine dair garip bir şüphe vardı içimde.

"Seri öldürmem gerek." Sesim alınan derin bir nefes, verilen tek bir soluktu.

"Sen -" Yutkunmaya çalışıyordu. "Sen biraz önce - biraz önce çıplak ellerinle beton duvarları kırıp geçtin."

Gözlerimi kırıştırdım. Arkama bakmaya cesaretim yoktu. Ama arkama bakmadan da yalan söylüyor olamayacağımı biliyordum. Öyle yapmış olmalıydım. Aklımdan hiç bir tane olasılık geçiyordu.

Bir an için dikkatim dağıldı.

Silahlar

çıt

çıt

çıt dedi.

Her an gergindi.

"Herhangi birinize ona zarar verirsiniz sizi bizzat ben vururum," diye bağıştı Warner.

"Ama elendim -"

"GERİ ÇEKİL, ASKER -"

Öldüm geçmişi. Anı ve ölenemez hiddetim geçmişi. Zih-

nam bu şaşkınlığa yensik düşmüştü bile. Kafam karışmıştı. Ne yaptığımı bilmiyordum. Belli ki, yapabileceklerimden habersizdim çünkü her şeyi yok edebileceğimi önceden bilmiyordum ve aniden kendi iki elim beni o kadar o kadar o kadar dehşete düşürmüştü ki. Geriye doğru sendeledim, aklımdan ve Warner'ın beni aç ve hevesli bir şekilde izlediği çarpıtı görüntüme; zümrüt yeşili göçleri çocuksu bir merakla parlıyordu. Heyecandan neredeyse tütüyordum.

Bogaçımın bir yılan vardı ve ben onu yutamıyordum. Warner'la göz göz geldim. "Eğer beni bir daha böyle bir duruma sokarsan seni öldürürüm ve bundan büyük keyif alırım."

YIRMİ ALTI

Adam beni dışun zemininde tortop olmuş bir şekilde buldu.

O kadar uzun zamandır ağlıyordum ki sıcak suyun benim gözyaşlarımdan ibaret olduğundan emindim. Gıysilerim vücuduma yapışmış, ıslanmış ve içe yaranmaz hale gelmişlerdi. Utarımden akıp gümelelerini istiyordum. Cehalette boğulmak istiyordum. Aptal, sağır, dilsiz ve tamamen beyinsiz olmak istiyordum. Kendi kol ve bacaklarımı kestirmek istiyordum. Öldürülebilen bu deriden, yok edilebilen bu ellerden ve nasıl anlayabileceğimi bile bilmediğimi bu bedenden kurtulmak istiyordum.

Her şey paramparça oluyordu.

"Juliette..." Ellerini cama bastırda. Onu zor dayıuyordum.

Ben cevap vermeyince dışun kapısını açtı. Isyankar yağmur damllalan Adam'ın üzerine şakar şakar yağuyordu; dizlerinin üstünde seranmak zemine çökmeden önce tekmeleyerek botlarını çıkardı. Kollarına dokunmak için utardı ve dokunmasının verdiği his ölmeye istegimi daha da güçlendirdi. İç çekti, sadece başını kaldırmaya yetecek kadar beni yukarı kaldırdı. Yürürümö ellerinin arasına alda ve ben bakışlarımı kaçırana kadar gözleriyle beni inceledi.

"Neler olduğunu biliyorum," dedi nazikçe.

Boğazım pullarla kaplı bir keremkele gibiydi. "Birinin beni öldürmesi gerek," dedim karga gibi bir sesle; ağzımdan çıkan her sözcük çatlıyordu.

Adam kollarını bana doladı ve yukarı çıktı; bacaklarımdan üzerinde sallanıyordum ve ikimiz de ayaktaydık. Duşa girdi ve arkasından duş kapısını kapattı.

Kesik bir nefes aldım.

Beni tutup duvara yasladı ve ben sırtımdan beyaz tişörtünden başta, yüzümden aşağı süzülen sudan başta, bir parçası olmak için öldüğüm bir dünyayla dolu gözlerimden başka hiçbir şey görmüyordum.

"Senin suçun değildi bu," diye fısıldadı.

"Öldüğüm şey yüzünden," dedim boğuk bir sesle.

"Hayır. Warner senin hakkındaymış oluyor," dedi Adam. "Senin olmadığın biri olmaya istiyor ve onun seni yenmesine izin veremezsin. Kafana girmesine izin verme. Bir cevap verdiğimi düşünmeni istiyor. Ona katılmaktan başka çarenin olmadığını düşünmeni istiyor. Asla normal bir hayat süremeyeceğini düşünmeni istiyor –"

"Ama benim normal bir hayatım olmayacak." Hiçkırılmamak için kendimi zor tutuyordum. "Asla – benim a-asla –"

Adam başını iki yana sallıyordu. "Olacak. Buradan çıkacağız. Başına bunların gelmesine izin vermeyeceğim."

"N-nasıl... benim gibi birini önemseyebilirsiniz?" Güç bela nefes alıyordum, gregindim ve taş kesilmiştim ama her nasılsa hakaşlarım dudaklarımdaydı, şeklini inceliyor, ağzımın tepesi ve çukurlarından yuvcularan su damlalarını sırtıyordum.

"Çünkü ama ağzım."

Yükunarak ağzıma kadar gelen midemi yerine yolladım. Geceğim yüzümü okumak üzere yukarı baktılar ama yaşam ve

şimşeklerle, sıcakla ve soğukla uğuldayan bir elektrik yağımına dönmüştüm ve kalbim deli gibi atıyordu. Kollarında tızerken dudaklarım durduk yere aralandı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kemiklerim yok oldu.

Burna, burnuma dokunuyordu, dudakları bir solukluk mesafesindeydi, gözleriyle beni yiyip bitirmeye başlamıştı bile ve ben kolsuz bacaksız bir göçük gibiydim. Kokusunu her yerde alabiliyordum; bana dayanmış vücudunun her noktasını hissedebiliyordum. Elleri belimdeydi, kollarına tutanıyordum, bacakları benimkilerle yaslanıyordu, göğsünün göcü beni eziyordu, vücudu arzudan tuğlalarla örülmüşü. Sözcüklerinin tadı dudaklarımdaydı.

"Gerçekten mi?" inatınarak isledim, daha önce hiç yapılmamış bir şeye inanmak için bilinçli bir çabaydı bu. Tepeden turnağa kıpırtıyı kestirdim, dile getirilemeyen ne varsa onunla doluydum.

Bana o kadar duygu dolu bakıyordu ki az kalsın çalayıp ikiye ayrılacaktım.

"Tanrım, Juliette -"

Ve beni öpüyordu.

Bir kez, iki kez, ta ki tadına varıncaya, asla yitmeceğini anlayıncaya kadar. Strüman her yerinde, kollarımdaydı ve aniden beni daha sert, daha derin, daha önce hiç bilmediğim ateşli bir telaşla öpmeye başladı. Nefes almak için ana veriyor ve dudaklarını boynuma, koptuğuk kemigime, oradan da çeneme ve yanaklarıma gömüyordu; ben ise nefes almak için çabalıyordum ve o, beni iki eyleyle yok ediyordu. Söyle, ve mümkün olduğuna hiç bilmediğim bir anın güzelliği ve seveceğiyle idarlanmışım.

Geri çekilip alçak sesle inledi ve ben tişörtümü çıkarıyordum istiyordum.

Kuşu görmeliydim. Ona kuşu anlatmalıydim.

Parmaklarımla ıslak giysilerinin ucunu çekiyordum ve önce göçleri kocaman açıldı, sonra da tıförtü kendisi çıkardı. Ellerimi tuttu, kollarımı başımın üzerine kaldırdı, beni düvara çiviledi ve rüya gördüğümünden emin oluncaya dek beni öptü; dudaklarımı dudaklarıyla ıçıyordu, tadı yağmur ve tatlî miske benziyordu ve ben postlamak üzereydim.

Dizlerin birbirine çarpıyordu ve kalbim öylesine hızlı atıyordu ki hala neden çalıştığını anlamıyordum. Öptükleriyle, acıyı, incinmişliği, kendinden nefret ederek geçirdiğim yılları, güvenstizlikleri, hep gereksiz olduğunu düşündüğüm geleceğe dair yerle bir olmuş umutları alıp götürüyordu. Beni ateşe veriyor, Warner'ın oyunlarının çektiği işkenceyi, beni her gün zehirleyen ıstırapı yokup yok ediyordu. Bedenlerimizin yoğunluğu bu cam duvarları parçalayabiliirdi.

Az kalsın öyle de oluyordu.

Bir an için sadece birbirimize baktık, güçlükle nefes alıyorduk, ta ki ben kızarana, o kendini toparlamak için göçlerini kapatıp bötök pörçük bir nefes alana dek ve ellerimi göğsüne koydum. Teninde süzülen kaşın silüetini parmağınla takip etmeye, parmaklarımı kartında gezdirmeye cesaret ettim.

"Sen benim kuşumsun," dedim ona. "Sen benim kuşumsun ve usaklara uçup gitmene yardım edeceğim."

Fen duştan çıktığımda Adam gitmişti.

Giysilerinin suyunu sıkı, kuruldandı ve giysilerimi değiştirmem için beni yalnız bıraktı. Mahremiyeti artık umursadığımdan emin değildim. 2 parmağınla dudaklarıma dokundum ve her yerde onun tadını aldım.

Ama odaya girdiğimde hiçbir yerde yoktu. Aşağı kata rapor vermesi gerekiyordu.

Delapbudaki giysilere baktım.

Hep, cepi bir elbise seçiyordum çünkü defterimi başka nereye koyacağımı bilmiyordum. Suçlayıcı hiçbir bilgi içermiyordu ve Adam'ın el yazmasının olduğu tek kağıt parçasını yok etmiş, tuvalete atıp sifonu çekmişim ama defteri yakınımda tutmayı seviyordum. Kağıda karanlanmış birkaç sözcükten çok daha fazlasını ifade ediyordu. Benim isyanımın küçük bir simgesi idi.

Defteri ceplerden birine soktum ve nihayet kendimle yüzleşmeye hazır olduğuma karar verdim. Derin bir nefes aldım, ıslak saç tutamlarını gövdesim önünden çektim ve sessizce banyoya yürüdüm. Duştan çıkan buhar aynayı buğulandırmıştı. Buguyla silip küçük bir daire açmak için ürkek bir el uzattım. Sadece yeterince büyük bir tane.

Korkmuş bir yüz aynadan bana bakıyordu.

Yanaklarıma dokundum ve yansıtıcı yüzeyi, bana aynı zamanda hem yabancı hem tanıdık olan kızın yansımasını inceledim. Yüzüm hatırladığımdan daha ince ve daha soğundu, elmacık kemiklerim daha çıkıktı, kaşlarımın altında rengi mavimsi yeşil arası olan 2 kocaman göze vardı. Tenim sıcaktan ve Adam adındaki bir şeyden kızarmıştı. Dudaklarım açığı pembeydi. Dişlerim alışılmadık şekilde düzgündü. Parmagımı burnumda, oradan da çenemde geçiriyordum ki göze ucuyla bir hareket gördüm.

"Öyle güzelsin ki," dedi bana.

Bir anda renkten renge girdim. Başımı eğip aynadan uzaklaşıyordum ki beni yakalayıp kollarına aldı. "Kendi yüzümü unutacaktım," diye fısıldadı.

"Sadece kim olduğumu unuttum," dedi.

"Bunu biliyorum bile."

"Evet, biliyorsun." Başımı yukarı kaldırdı. "Ben biliyorum."

Çenesindeki, gözlerindeki, vücudundaki güce baktım. Kim

olduğum komşusundaki düşüncesinden nasıl hiç şüphelenmediğini anlamaya çalışıyordum ve bu konuda bana verdiği güvenin, beni kendi deliliğimin havuzuna dalmaktan alıkoymak için ne kadar fark ettiğim. O bana hep inmişti. Hatta sessiz sessiz benim için mücadele etmişti. Daima.

O benim tek dostumdur.

Elini tuttum ve dudaklarına götürdüm. "Sana daima verdim," dedim ona.

Yüzünde güneş doğdu, orada durup ışık saçtı; neredeyse gülüyor, neredeyse gözlerini bakamıyordu. Kasları gevşedi, omuzları yeni bir tür mucizenin ajrıyla rahatladı ve soluk alıp verdi. Yanaklarına dokundu, dudaklarına dokundu, çenemin ucuna dokundu ve ben gözlerimi kırıpçıktım. Beni öpüyordu, beni kollarına ve havaya çekiyordu ve her nasılsa yaklaşıyordu. Birbirimize dolanmışık ve duygular ve her bir şefkatli hareket beni sarhoş ediyordu. Parmakları huza omuzumda gezindi, aşağıya inip silüetimi takip etti, kalçalarında durdu. Beni daha yakına çekti, kımını hissedince, boğazından aşağıya optükler yolluyor, elbisemin serri kumaşıyla boğuşuyordu. Elleri çok hafif titriyordu, gözlerinden duygular taşıyor, kalbi acı ve şefkatle gün gün atıyordu ve ben hayatımın geri kalanında burada, kollarında, gözlerinde yaşamak istiyordum.

Ellerimi üstümden altına sokunca inimesi bana ihtiyaç duyan beni arzulayan beni elde etmek için yarıp tutuşan öyle bir öpüşmeye dönmüş ki bundan büyük işkence olamazdı. Ağırlığı ağırlığının içine, öseline binmişti ve vücudumdaki her bir sinir ucu için his-dokü sonsuz nokta vardı ve sağ eli ensemeydi ve sol eli beni kendine çekiyor dudakları gülümlediğinden aşağı iniyordu ve artık neden gülmek olmak zorunda olduğuma akıl sür ediremiyordum ve her an göz yaşlarına boğulma ihtimali olan göz görülmüş güneşli bir kömürünümün varlığı-

dim. Sevinç sevinç sevinç çarpıyordu göğsüme.

Nefes almaman ne anlama geldiğini hatırlamıyordum.

Ben asla

hissetmenin ne anlama geldiğini

hiç

hiç

hiç

bilmemiştim.

Bir alarm sesi duvarlara bulgöz gibi vuruyordu.

Oda bipleli ve borsa sesi çıkartarak hayata döndü. Adam ka-
kaktı oldu, geri çekildi; yüzü düğü.

"KOD 7 durumu. Bütün askerler derhal avluda toplansın.
Bu bir KOD 7 durumu. Bütün askerler derhal avluda toplansın.
Bu bir KOD 7 durumu. Bütün askerler derhal avluda."

Adam ayağa kalktı, beni de yukarı çekti. Bir ses hala binaya
bağlı bir mikrofon sistemiyle bağırarak emirler yağdırıyordu.
"Bir ihlal olmuş," dedi Adam, sesi kesik kesik ve nefes nefes-
seymi, gözleri bertinle kapı arasında gidip geliyordu. "Tanım.
Seni burada bırakmam -"

"Git," dedim ona. "Günahkârımdasın - bana bir şey olmaz."

Koridorlarda ayak sesleri yankılanıyordu ve askerler birbir-
lerine o kadar yüksek sesle bağırıyorlardı ki seslerini duvarlar-
dan duyabiliyordum. Adam hala görevdaydı. Rol yapıyorak zo-
rundaydı. Biz buradan gidinceye kadar işimizi bormamalıydık.
Bunu biliyordum.

Beni yukarına çekti. "Bu şaka değil, Juliette - neler oldığı-
na biliyorum - her şey olabilir -"

Metal bir tık sesi duyuldu. Mekanik bir açma sesi. Kapı ka-
yarak açıldı ve Adam'la birbirimizden 3 metre uzaga zıpladık.

Warner tam içeri girerken Adam hızla çıkışa yönelmişti. İkişi de dönüp kaldılar.

"Alarmin en az bir dakikadır çaldığından gayet eminim, asker."

"Evet efendim. Kızla ilgili ne yapmam gerektiğinden emin olamadım." Aniden kendini toplayınca, mükemmel bir heykel gibiydi. Senki sırtından altına gelmiş bir düşünceymişim gibi bana doğru kafasını salladı ama ben omuzlarının biraz fazla gergin olduğunu biliyordum. Biraz fazla hızlı nefes alıyordu.

"Şansına, bu durumla ilgilenmek için ben buradayım. Birlik komutanına rapor verebilirsin."

"Efendim." Adam başını öne salladı, tek topuğunun üstünde dündü ve kapıdan dışarı fırladı. Warner'ın, onun duraksamasını fark etmediğini umut ediyordum.

Warner dönüp bana baktı, yüzündeki gülümseme o kadar sakin ve lakaytı ki binada gerçekten bir karmaga olup olmadığını sorgulamaya başladım. Yüzümü ve saçlarımı inceliyordu. Arkamdaki buruşmuş çarşafına baktı ve ben sanki bir örümcek yurmuş gibiydim. "Şekerleme mi yaptın?"

"Dün gece uyuymadım."

"Elbisen sökölmiş."

"Ne için var burada?" Bana bakmayı kesmesini istiyordum, varlığımın detaylarına içmeyi bırakmasını istiyordum.

"Elbiseyi sevmeyen her zaman farklı bir tane seçebilirsin, biliyorsun. Onları senin için kendi ellerimle seçtim."

"Sorun yok. Elbise güzel." Sebepsiz yere duvar saatine göz atırdım. Öğleden sonra 4:30 olmuştu bile. "Neler olduğunu neden bana söylüyorsun?"

Bana aşırı yaklaşıyordu. Çok fazla yakınımıda duruytu, bana bakıyordu ve ben nefes alamıyordum. "Gerçekten değişim lazım senin."

"Ben değişmek falan istemiyorum". Neden bu kadar gergin olduğuma bilmiyordum. Beni neden bu kadar gerdığını bilmiyordum. Aramızdaki mesafenin neden bu kadar ayırı çabuk kapandığını bilmiyordum.

Elbisenin düğük bel kısmına yakın yandaki söktüğe parmağımı taktı ve ben çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. "Bu hiç yakışmamış"

"Sorum yok -"

Söktüğü o kadar hızlı çekti ki kumaşı yırttı ve bacağımanın yan tarafında bir yırtmaç oluştu. "Böylesi biraz daha iyi."

"Ne yapıyorsun -"

Elleri yılan gibi belimden yukarı tırmanıp kollarımı iki yanıma sabitledi, kendimi savunmam gerektiğini biliyordum ama donakalmışım; çığlık atmak istiyordum ama sesim çıkmıyor çıkmıyor çıkıyordu. Çaresizlik dolu kesik bir soluktum.

"Bir şey soracağım," dedi. Ben o beş para etmez giysinin içinde onu tekmelemeye çalışırken beni duvara sıkıştırdı; vücudunun ağırlığı bana baskı yapıyordu ve kıpırdıyamadım. Vücudunun her santimi kaplayan giysiler aramızda koruyucu bir katman oluşturuyordu. "Bir şey soracağımı söylemişim, Juliette."

Ellerini cebime o kadar çabuk soktu ki bir an ne yaptığını anlayamadım bile. Duvara dayalı ve nefes nefese bir halde titriyor ve kafamı toplamaya çalışıyordum.

"Merak ettim," dedi. "Ne his?"

Defterimi 2 parmağımın arasında tutuyordum.

Aman Tanrım.

Bu elbise defterimin şeklini saklayamayacak kadar darda ve ben elbiseyi aynada kontrol edemeyecek kadar yürüme bakmakla meşguldüm. Bu benim hatamdı-benim hatamdı-benim hatamdı-benim hatamdı. Buna inanamıyordum. Bu benim ha-

landı. Daha akıllı davranmalıydım.

Hiçbir şey demedim.

Başını kaldırdı. "Sana defter falan verdiğimi hatırlamıyorum. Sana herhangi bir eşya için izin verdiğimi kesinlikle hatırlamıyorum."

"Yanımda getirdim." Sesim duyulmaz oldu.

"İşte şimdi yalan söylüyorsun."

"Benden ne istiyorsun?" Panikle mişim.

"Aptalca bir soru bu, Juliette."

Pürüzsüz metalin yumuşak bir şekilde kayarak açıldığını duyduğum. Birisi kapıyı açmıştı.

Çıt.

"Çek ellerini kızın üstünden, yoksa kafana kurşunu yersin."

YIRMİ YEDİ

Warner'ın göçleri çok yavaşça kapandı. Çok yavaşça benden uzaklaştı. Dudakları seğirdi ve yüzünde tehlikeli bir gülümseme belirdi. "Kerem."

Adam'ın elleri kararlıydı, silahın namlusuna Warner'ın kafasının arkasına bastırıyordu. "Buradan çıkmamız için yolu bize açacaksın."

Warner güldü. Gözlerini açtı ve iç cebinden bir silah çıkarıp direkt olarak silihime nişan aldı. "Onu hersem şimdi öldürürüm."

"O kadar aptal değilsin, Warner," dedi Adam.

"Bir milim bile kaptırsa onu vururum. Sonra da seni parçalara ayırırım."

Adam hemen kıpırdadı, silahının kabzasını Warner'ın kafasına vurdu. Warner'ın silahı tutukluk yaptı ve Adam, Warner'ın kolunu yakalayıp bileğini bükte, ta ki silahı tutan eli gevşeyene kadar. Silahı Warner'ın elinden aldım ve kabcağı yüzüne vurdum. Kendi reflekslerim beni hayrete düşürmüştü. Daha önce hiç silah tutmamıştım ama herhalde bir şeyin bir ilki vardır.

Silahı Warner'ın göçlerine doğrulttum. "Beni hafife alma."

"Vay canına." Adam şaşkınlığını gizleme zahmetine girmedi.

Warner öksürerek güldü, kendini toparladı ve burnundaki kanı silerken gülmeye çalıştı. "Seni asla hafife almam," dedi bana. "Hiç almadım."

Adam bir an için başını iki yana salladı, sonra da ağız kulaklarına vardı. Silahı Warner'ın kafasına daha sıkı bastırırken bana gülümsüyordu. "Hadi çıkıp gidelim buradan."

Gardioba saklanmış iki silindir çantası alıp bir tanesini Adam'a attım. Bir haftadır hazır durumdaydık zaten. Beklediğimizden daha önce kaçma girişiminde bulunmayı istiyorsa itirazım yoktu.

Warner, ona merhamet gösterdiğimiz için şanslıydı.

Ama biz de bina boşaldığı için şanslıydık. Warner'ın bel bağlayacağı kimse yoktu.

Warner boğazını temizledi. Komuşurken doğrudan bana bakiyordu. "Seni temin ederim, asker, zaferin kısa süreli olacak. Beni şimdiki ödüre bari çünkü seni bulduğumda vücudundaki her kemigi un ufak etmekten büyük bir zevk alacağım. Bundan yakayı kurtarabileceğini düşünüyorsan aptalsın."

"Ben senin askerim değilim." Adam'ın yüzü taş kesilmişti. "Asla da olmadım. Kendi lanetlerinin detaylarını kendini oy-
lestire kapırmıştın ki tam burnunun dibindeki tehlikeyi fark edemedin."

"Seni daha öldüremeyiz," diye ekledim. "Bizi buradan çıkartman gerek."

"Çok büyük bir hata yapıyorsun, Juliette," dedi bana. Ses yumuşadı. "Bütün bir geleceği fırlatıp atıyorsun." İç çekti. "Ona güvenebileceğini nereden biliyorsun?"

Adam'a göz attım. Adam, beni daima savunan oğlandı, hatta bundan hiç çıkan yokken bile. Bu düşünceyi aklımdan atmamak için başımı iki yana salladım. Kendime, Warner'ın bir yolancı

olduğunu hatırlattım. Çılgın bir akıl hastasıydı. Psikopat bir kadikti. Asla bana yardım etmeye çalışmazdı o.

Galiba.

"Çok geç olmadan gidelim," dedim Adam'a. "Askerler gelene kadar bizi uyalamaya çalışıyor."

"Seni ummuyorum bile!" diye patladı Warner. Sesindeki ani ve kontrol edilemez yoğunluk beni ürkütürdü. "Sadece kendine buradan bir çıkış yolu arıyor ve seni kullanıyor!" Öne yürüdü. "Seni sevebilirdim, Juliette - sana kralkçe gibi davranabiliirdim -"

Adam onu hızla boynundurduğu alıp silâhı şakıyına doğrulttu. "Belli ki burada olanları anlamıyorsun," dedi çok dikkatlice.

"O zaman eğit beni, asker," dedi harılharıl bir sesle. Gözlerinde alevler dans ediyordu; tehlikeliydi. "Neysi anlayamadığımı söyle bana."

"Adam." Başımı iki yana salladım.

Adam gözlerime baktı. Başını öne salladı. Warner'a döndü. "Elini çabuk tut," dedi, onun boynunu biraz daha sıkarak. "Bizi kenes buradan çıkart."

"Onun bu kapıdan çıkması için cesedimi çiğnemeniz lazımdır." Warner çenesini hareket ettirdi ve yere kan tükürdü. "Seni zevk için öldürürdüm," dedi Adam'a. "Ama Juliette'i yanında sonsuza dek istiyorum."

"Ben senin değilim ki beni isteyesin." Çok güçlekle nefes alıyordum. Buradan gitmek için can atıyordum. Konuşmayı kesmedeği için ona kızırıyordum ama her ne kadar suratına dağıtmak istesem de bilinci yerinde olmasa işimizde yarımamızı.

"Beni sevebilirsin, biliyorsun." Tahaf bir şekilde gülümsüyordu. "Belikte dardurulamaz olabilirdik. Dünyayı değiştirdik. Seni mutlu edebilirdim," dedi bana.

Adam, Warner'ın boynunu kurabileceğimize gibi gözüküyordu. Yüzü öylesine gergin, öylesine öfkeliydi ki. Onu daha önce

hiç böyle görmemiştim. "Ona verecek hiçbir şeyin yok, basta piç."

Warner bir saniye için gözlerini silüce kapattı. "Juliette. Aceleci davranma. Fevri karar verme. Benimle kal. Sana karşı sabırlı olacağım. Uyum sağlaman için sana zaman tanıyacağım. Seninle ilgileneceğim—"

"Delisin sen." Ellerim titriyordu ama silüce kaskınp yine suratına doğrulttum. Onu aklımdan atmalydım. Bana yaptıklarımı hatırlamalydım. "Senin için casusları dönmeyemi istiyorsun —"

"Potansiyeline uygun yaşamama istiyorcun!"

"Bırak beni," dedim sessizce. "Senin yaratgın olmak istemiyorum. İnsanlara zarar vermek istemiyorum."

"Dünya sana zarar verdi ama," diye karşı çıktı. Dünya seni buraya koydu. Onlar yüzünden buradasın sen! Buradan gidersen seni kabul edeceklerini mi sanıyorsun? Kaçıp normal bir hayat sürebileceğini mi sanıyorsun? Kimsenin umurunda olmayacaksın. Kimse yanına yaklaşmayacak — er zamanki gibi dışlanmış biri olacaksın! Hiçbir şey değişmedi! Senin yerin benim yanımda!"

"Onun yeri benim yanımda." Adam'ın sesi çelgi kesçibilirdi.

Warner ırkıldı. İlk defa bana göre apaçık ortada olan şeyi anlamaya benzıyordu. Gözleri fal taşı gibiydi; dehşet içinde, inanamıyarak ve yeni bir tür ıstırapla bana bakıyordu. "Hayır." Kısa, delice bir kahkaha attı. "Juliette. Lütfen. Lütfen. Onun, kafanı romantik düşüncelerle doldurduğumu söyleme bana. Lütfen onu sadece açıklamalarına kandığını söyleme bana —"

Adam diziyile Warner'ın beline vurdu. Warner hırla nefes alarak boğuk bir çığırıyla yere serıldı. Adam onun adamakülli hakkından gelmişti. Marbu olmam gerekiyordu sanki.

Ama ağır gergindim. Hala inanmama aşınmaına saptınp kalmıştım. Kendi kararlarımın güvenemeyecek kadar güveniz-

dim. Kendimi toplamalıydim.

"Adam -"

"Seni seviyorum," dedi bana, göçleri tam da hatırladığım gibi içtendi, sözcükleri olmaları gerektiği gibi önemliydi. "Kafamı karıştırmasına izin verme -"

"Onu seviyor musun?" Warner nesnen tükürerek. "Onu -"

"Adam." Oda bir netleşip bir bulanıklaşıyordu. Pencereye bakıyordum. Bakışlarımı tekrar Adam'a çevirdim.

"Göçleri hayvitten kocaman açıldı. 'Aşağı uflama' mı istiyorsun?"

Başımı öne salladım.

"Ama on beşinci katayız -"

"Warner işbirliği yapmazsa başka ne seçeneğimiz var?" Warner'a baktım. Başımı kaldırdım. "Kod Yedi falan yok, değil mi?"

Warner'ın dudakları seğirdi. Hiçbir şey söylemedi.

"Bunu neden yapasın ki?" diye sordum ona. "Neden sahte alarm çaldın?"

"Neden aniden bu kadar büyüdüğün askere sormuyorsun?" deyiverdi Warner, tiksintiyle. "Neden kendine, gerçek ve hayali bir tehdidi daha birbirinden ayıramayan birine hayatını nasıl teslim ettiğini sormuyorsun?"

Adam sessizce sövdü.

Göz göze geldik ve bana silahı attı.

Başını iki yana salladı. Tekrar sövdü. Yumruğunu sıkıp bıraktı. "Sadece bir tatbikatı bu."

Warner güldü.

Adam bir kâğıya, bir duvar saatine, bir yüzüme baktı. "Fazla zamanımız yok."

Sol elimde Warner'ın silahını, sağ elimde de Adam'ın silahını tutuyordum ve ikisini de Warner'ın altına doğraltmıştım;

bana doğru fırlattığı delici bakişlarını görmeden gelmek için elimden geleni yapıyordum. Adam, bozaktı elini ceplerinde bir şey aramak için kullandı. Cebinden plastik kablo çıkardı ve Warner'ı telaralayıp sırtına düştürdüktan hemen sonra kol ve bacaklarını birbirine bağladı. Warner'ın botları ve eldivenleri yere atılmıştı. Adam tek botuyla Warner'ın midesine basmaya devam ediyordu.

"O pencereden atladığımız anda bir milyon alarm çalmaya başlar," dedi bana. "Koşmamız gerekcek, bu yüzden bacaklarımızı kurma riskine giremeyiz. Alıyomayız."

"Ne yapacağız o zaman?"

Elini saçlarında geçirdi ve alt dudagını ısırdı; delirtici bir arılgına tek inediğim onu tutmak. Güçlükle yeniden dikkatimi topladım.

"İpin var," dedi. "Aşağıya öyle inmek zorundayız ve hızlı davranmamız gerek."

Pençeyle benzeren bir çengelle tuturulmuş bir kablo rulosunu çantasından çıkararak içe koyuldu. Ona bir milyon kez bunun neden gerekeceğini, kaçış çantasına neden koyduğunu sormuştum. O da bana, fazla ipin zararı yok, faydası var, demişti. Şimdi neredeyse gülmek istiyordum.

Bana döndü. "Önce ben ineyim de diğer tarafta seni yakalayabileyim -"

Warner yüksek sesle, apın yüksek sesle güldü. "Onu yakalayamazsan, apul." Plastik prangalarında eğilip bükülüyordu. "Neredeyse çıplak. Seni öldürür, kendisi de düşüp ölür!"

Bakişlarını Warner'la Adam arasında gidip geldi. Artık Warner'ın saçmalıklarına ayıracak vakitim yoktu. Acele bir karar verdim. "Yap şunu. Tam arkanda olacağım."

Warner deliye dönmüş ve afallamış görünüyordu. "Ne yapıyoruz?"

Onu duymazdan geldim.

"Tekle -"

Onu duymazdan geldim.

"Juliette."

Onu duymazdan geldim.

"Juliette!" Sesi daha gergin ve yüksekti, öfke, dehşet, inkar ve ihanetle bezenmişti. Yap boşa benzeyen zihninde larkandıla yeni bir parçaydı. "Sana dokunabiliyor mu?"

Adam yumruğuma çarptıa sarıyordu.

"Lanet olsun, Juliette, bana cevap ver!" Warner Warner yerde kıvranıyordu, mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir şekilde dengesini yitirmişti. Çığır gibiydi, gözlerinde şaşkınlık ve dehşet vardı. "Sana dokunulabilir mi?"

Neden duvarların ansızın tavanda olduğunu anlayamıyordum. Her şey yan dönmüştü.

"Juliette -"

Adam sırtı tek bir vuruyla, sağlam bir yumrukla camı kırıldı ve anında bütün oda daha önce duyduğum hiçbir alarm benzemeyen, hisleri sesiyle yankılandı. Yer ayagımın altında gümbürdüyordu, ayak sesleri koridorları inletiyordu ve bulanmamıza ramak kaldığını biliyordum.

Adam ipi pencereden atı ve çantasını sırtına astı. "Çantamı at bakal" diye bağırdı; onu zar zar duyabiliyordum. Silindiri çantamı ona attım; çantayı yokaladı ve hemen sonra pencereden kayıp gitti. Yanına gitmek için koştum.

Warner bacağına tutmaya çalıştı.

Başansız girişimi yüzünden neredeyse takılıp döküyordum ama çok fazla zaman kaybetmeden sendeleyerek pencereye gümeyi başardım. Dönerip kapıya gte attım ve kalbimin yerinden çıkacakmış gibi çarpışını hissettim. Koşan ve bağırın askerlerin sesi her saniye daha yüksek, daha yakından ve daha net

duyuluyordu.

"Acele et!" diye sesleniyordu Adam bana.

"Juliett, hafız -"

Warner tekrar bacağıma atıldı ve öyle yüksek sesle bağırdım ki kulaklarıma sağır eden siren sesine rağmen neredeyse duyabiliyordum. Ona bakmayacağım-Ona bakmayacağım-Ona bakmayacağım.

Tek bacağıma pencereden sarkıtım ve ipe tutundum. Çıplak bacakların burnu çetin bir sınav haline getirecekti. İki bacağımda dışarıdaydı. Ellerim yerindeydi. Adam aşağıdan bana sesleniyordu ve ne kadar aşağıda olduğumu bilmiyordum. Warner bağıarak adımı sesleniyordu ve ben bütün çabalarıma rağmen başımı kaldırıp ona baktım.

Göçleri camı delip geçen iki yeşil nokta gibiydi. Beni delip geçiyordu.

Derin bir nefes aldım ve olmayacağına ümit ettim.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça ipten aşağıya inmeye başladım.

Derin bir nefes aldım ve Warner'in az önce olan şeyi fark etmediğine ümit ettim.

Az önce bacağıma dokunduğumun farkına varmadığına ümit ettim.

Özellik hiçbir şey olmaması.

YIRMI SEKİZ

Yanıyordam.

İp, bacaklarıma sirtünüp çok acı veren azepli bir kütleye dönüştürüyordu ve duman çıkarması beni şaşırtıyordu. Acıya göğüs gerdim çünkü başka seçeneğim yoktu. Binanın o topku isterisi duyularımı erip geçiyordu, dört bir yanıma sehliler yağıyordu. Adam aşağıdan bana hağırtıyo, aklamamı söylüyoe, beni yakalayacağına söz veriyoe. Düşmekten korktuğumu itiraf etmeye çok utanıyordam.

Kendi kararına verme şansım olmadı.

Askerler, esküden benim odam olan yere akın ediyorlardı bile; hağırtıyorlardı ve şaşkırdılar, muhtemelen Warner'i böyle-sine güçsüz bir pozisyonunda bulmak onları şoke etmişti. Aslında onun hakkından gelmek fazlasıyla kolay olmuştı. Bu beni endişelendiriyordu.

Bu bana bir şeyleri yanlış yapacağımızı düşündürüyordu.

Birkaç asker kırık camdan başlarım çıkardı ve ben telaşla, yalpalayarak ipten aşağı inmeye davrandım ama çengelli açmak için harekese geçmişlerdi bile. Kendimi serbest düşüşün mide bulandırıcı hissine hazırlamıştım ki beni aşağıya düşürmeye

çalışmışlıklarını terk ettim. Beni tekrar içeriye çekmeye çalışıyorlardı.

Warner onlara ne yapacaklarını söylüyor olmalıydı.

Aşağıdaki Adam'a hakım ve nihayet çağlarına kulak verdim. Göçlerimi sınımsız kapattım ve kendimi bıraktım.

Tam açığı kollanma düğüm.

Örüntüde uzayıp gidem boş ve çorak alandan başka bir şey yoktu. Kırık asfalt, eğri bögürü kaldırım, toprak yollar, çıplak ağaçlar, ölmekte olan bitkiler, ayaklarımızın altında çürüyen otlar yapraklarda boğulan elementlere terk edilmiş, sararmış bir şehirdi burası.sivil yerleşkeleni alçaktı, belirsiz bir düzen gözletilmeksizin kümelennmişlerdi ve Adam onlardan mümkün olduğunca uzak kalmamızı sağlıyordu. Mikrofonlar zaten aleyhimize çalışıyordu. Genç, pürüzsüz bir kadın sesi, siren seslerini bastırdı.

"Sokakta çıma yasası ilan edilmiştir. Herkes derhal evlerine dönsün. Kaçak asiler var. Silahlar ve ateş çömeye hazırlar. Sokakta çıma yasası ilan edilmiştir. Herkes derhal evlerine dönsün. Kaçak asiler var. Silahlar ve ateş et -"

Bögürlerime kramp giriyordu, tenim sınımsız gerilmişti, boğazım kupkuruydu, deli gibi su istiyordum.Ne kadar uzayıp koştuğumuzu bilmiyordum.Tek bildiğim kaldırım döven botların sesleri, yer altındaki garajlardan fırlayan araçların lastiklerinin haykırışı ve arkamızdan çığlık atan alarm sesleriydi.

Arkama bakınca çığlık çığlığa koşan ve kendilerine sığınacak yer arayan insanlar gördüm, içeride sığınıp sığınmadığımızı bakmak için evlere pakir kültür dalan askerlerden eğilerek kaçıyorlardı. Adam beni medeniyetten çekip uzaklaştırdı ve on yıl öncemim terk edilmiş sokaklarına doğru yöneldi: Eski dükkanlar ve lokantalar, dar ara sokaklar ve bombos çocuk parkları olan sokaklardı bunlar. Geçmiş yaşamımıza ait

denetlenmemiş yerleşim alanlarına kesinlikle girilemiyordu. Burası yasadık bölgedi. Her şey kapanmıştı. Her şey kilitli, postan yapılmış, cansızdı. Kimsenin buraya girmesine izni yoktu. Askerlerin bile.

Biz de görünmemek için sokaklarda hızla koşuyorduk.

Güneş batıyor, dünyanın köşesine doğru iniyordu. Birazdan gece bastıracaktı ve ben nerede olduğumuzu bilmiyordum. Aynı günde bu kadar çok şeyin bu kadar hızlı bir şekilde olmasını hiç ummamıştım. Tek umut etmem gereken hayatta kalmaktı ama nereye gidiyor olabileceğimizi konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Adam'a nereye gittiğimizi sormak hiç aklıma gelmemişti.

Bir milyon farklı yöne gidiyorduk. Aniden bir yere dönüyor, sadece birkaç metre ilerleyip sonra da zıt yöne doğru gidiyorduk. Tahminimce Adam mümkün olduğunca pesimistliklerin kafasını karıştırmaya ve/ya da düşüncelerini dağıtmaya çalışıyordu. Elinden ona ayak yudurmaya çalışıyordum.

Ama çuvalladım.

Adam eğitilmiş bir askeri. Tam olarak bu tür durumlar için yetiştirilmişti. Nasıl kaçılacağına, fark edilmeyeceğini ve herhangi bir yerde nasıl sessizce hareket edileceğini yapmamış çıkırdıklım bir kadındım. Cigaretlerin oksijen soluma çabasıyla yanıyor, karbondioksit verme çabasıyla da hırıldıyordu.

Aniden o kadar ümitsizce kesik kesik soluğum ki Adam beni bir ara sokaka çekmek zorunda kaldı. Her zamankinden daha sık soluyordu ama gevşek bedenimin zayıflığıyla tıkanıp kalmayı artık tam zamanlı bir mesleğe dönüştürmüştüm.

Adam yürütme ellerinin arasına aldı ve benimle göz göz gelmeye çalıştı. "Benim gibi nefes almamı istiyorum, oldu mu?"
Biraz daha hırıldıyorum.

"Odaklan, Juliette." Gözleri öylesine kararlıydı ki. Sonsuz

bir sabır vardı. Korkusuz görüktüyordu ve soğukkanlılığına gıpta ediyordum. "Kalbini sakinleştir," dedi. "Tam olarak benim yaptığım gibi nefes al."

3 küçük soluk aldı, birkaç saniye tuttu ve uzun bir solukta nefesini geri verdi. Onun gibi yapmaya çalıştım. Fek başarabildiğim söylenemedi.

"Tamam. Benim gibi nefes almanı –" Durdu. Kısa bir an için gözlerini terk edilmiş sokağın her yerinde gezdirdi. Gitmek zorunda olduğumuzu biliyordum.

Silah sesleri atmosferi adeta paratıpıra etti. Silah seslerinin ne bu kadar görüklü olduğunu ne de bu sesin vücudumdaki işler durumundaki her bir kemiği nasıl un ufak ettiğini hiç lark etmemiştim. Kanam buz kesti ve hemen öldürmeye çalışıklarının ben olmadığımı anladım. Adam'ı öldürmeye çalışıyorlardı.

Ansızın yeni bir korku boğazıma sarıldı. Ona zarar veremelerine izin veremedim.

Benim yüzümden zarar görmemeliydi.

Ama Adam'ın, benim nefes alıp toparlanmamı bekleyecek zamana yoktu. Beni kollarına aldı, bir başka sokağı daha çarpazlamasına kat etti.

Ve koşuyorduk.

Ve ben soluk alıyordum.

Ve Adam, "Kollarına boynuma dolat" diye bağırdı. Sıkı sıkı yapıştığım tişörtümü bıraktım ve kollarımı ona dolarken utanacak kadar aptaldım. Beni düzeltti, böylece daha yükseğe çıkırm ve göğsüne daha çok yaklaştım. Beni, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi taşıyordu.

Gözlerimi kapattım ve yanığına boynuma dayadım.

Arkamdan bir yerden silah sesleri geliyordu ama ben bile seslerden hem çok uzakta hem de yanlış yönde olduklarını kestirebiliyordum. Kısa bir süre için onlara üstünlük sağlamış

gibiydik. Arabaları bile bizi bulamıyordu çünkü Adam bütün ana yollardan uzak duruyordu. Sanki Adam'da şehrin haritası vardı. Sanki ne yapacağını tam olarak biliyordu – sanki bunu çok uzun zamandır planlıyordu.

Tam olarak 594 kez soluk alıp verdikten sonra Adam beni tel örgülerin önüne bıraktı. Oksijen almak için çabaladığımı fark ettim ama benim gibi neles nefese değildi. Soluklarını düzenlemeyi biliyordu. Nabzını yavaşlatmayı, kalbini yorucurmayı, organları üzerindeki kontrolünü sürdürmeyi biliyordu. Nasıl hayatta kalacağını biliyordu. Bunu bana da öğreteceğini umuyordum.

"Juliese," dedi nefeslerin tutukluğa bir andan sonra. "Bu tel örgüden atlayabilir misin?"

İşe yaramaz bir şey olmamak için öyle can atıyordum ki hızla koştum, metal bariyerin üzerinden atladım. Fakat dik-katladım. Aclarken elbisem yırtıldı ve bacaklarım çizildi. Keskin acı yüzünden yüzümü buruşturdum; ben görünmü yeniden açana kadar Adam yanı başıma dikilmişti bile.

Başını eğip bacaklarıma ve iç çekmelere baktı. Neredeyse gülüyordu. Bu lime lime elbise içinde perişan ve vahşi halime nasıl görüldüğümü merak ediyordum. Warner yaptığı yarık kalça kemigime kadar gelmişti. Çılgın bir hayvana benziyordum herhalde.

Adam'ın umurunda değil gibiydi bu.

O da yaşlandı. Şimdi hızlı adımlarla yürüyorduk, sokaklarda deli gibi koşmıyorduk. Güvenlik gibi bir şeye yaklaşmış olmamız gerektiğini düşündüysem de bunları şimdi mi sor-sam sonraya mı saklasam emin değildim. Adam sessiz düşüncelerime cevap verdi.

"Burada icim süremeyecekler," dedi ve bütün askerlerin üzerlerinde bir tür takip etme aracı olduğu kulama dantik etti.

Neden bende bir tane olmadığımı merak ettim.

Kaçmak bu kadar kolay olmamalıydı.

"İz sürücülerimiz elle tutulur şeyler değildir," diye açıkladı. Sola döndü başka bir ara sokaka girdik. Güneş ufuk çizgisinin altına iniyordu. Nerede olduğumuzu merak ediyordum. Burada hiç insan olmadığına göre Yeniden Kuruluş yerleşkelerinden epey bir uzakta olmalıydık. "Kanınıza enjekte edilen özel bir serum bu," diye devam etti, "ve bedenimizin doğal süreçleriyle çalışıyor. Örneğin, ölsem buna bile. Savaşa ölen askerlerin izini kaybetmemek için mükemmel bir yoldur bu." Göz ucuyla bana baktı. Çarpık bir şekilde gülmüştü ve ben bu gülmüsmeyi öpmek istedim.

"Fekî iz sürücüyü nasıl şaşırtın?"

Ağzı kulaklarına vardı. Eliyle etrafı gösterdi. "Burası var ya? Eskiden nükleer santral için kullanılırdı. Günün birinde triblak etti."

Gözlerin fal taşı gibi açıldı. "Ne zaman oldu bu?"

"Yaklaşık beş yıl önce. Hemen örtbas ettiler. Medyadan ve insanlardan sakladılar. Burada gerçekte ne olduğunu hiç kimse bilmiyor. Ama saf radyasyon bile öldürmek için yeterli." Durdu. "Hatta öldürdü bile." Durdu. "Buradan bir milyon kez geçtim ve radyasyondan etkilenmedim. Warner toprak örnekleri toplamam için buraya gönderirdi beni. Patlamamın etkilerini incelemek istiyordu." Elini saçlarında geçirdi. "Galiba toksisiteyi bir tar zehire dönüştürmeyi umuyordu."

"Buraya ilk geliştimde Warner öldüğümü sanmıştı. İz sürücü bütün ana işlem sistemlerimize bağlıdır. – ne zaman bir asker kaybolursa alarm çalar. Beni göndermenin riskli olduğunu biliyordu, bu yüzden öldüğümü duyduğunda çok şaşıracağını sanıyordum. Geri döndüğümü görünce daha çok şaşırması." Sanki ölümü özensiz bir ayrıntıymış gibi omuz silkti. "Buradaki

kimyasallarda, iz sürücünün molekül yapısını etkisiz hale getiren bir şey var. Yani temel olarak - şu anda herkes benim olduğuma inanıyor."

"Warner burada olabileceğinden şüphelenmez mi?"

"Belki." Solgun gün ışığına göklerine baktı. Gölgelelerimiz uzun ve kıpırtısızdı. "Vurulmuş da olabilirim. Her iki durumda da bu bize biraz zaman kazandırır."

Elimi tuttu ve bana gülümsedi, tam o anda bir şey kafama dank etti.

"Feki ben!" diye sordum. "Bu radyasyon beni öldürmez mi?" Hissettiğim gerginliğin sesime yansımadığını umuyordum. Hayatımda hiç bu kadar hayata olmayı istememiştim. Her şeyi böylesine çabuk yitirmeyi istemiyordum.

"Ah - hayır." Başını iki yana salladı. "Akıdarsın, sana söylemeyi unuttum - Warner'in o örnekleri toplamama iseme nedenlerinden biri ne, biliyor musun? Çünkü senin de radyasyona bağlılığın var. Warner seni inceliyor. Bu bilgiyi hastane kayıtlarında bulduğunu söyledi. Sana test yapıldığını -"

"Ama hiç kimse -"

"- muhtemelen bilgin dahilinde olmamıştır ve test sonunda radyasyonun pozitif çıkmasına rağmen biyolojik açıdan tamamen hasarsızdın. Sende doğuştan gelen bir kusur yoktu."

Doğuştan gelen bir kusurun yoktu.

Bu gülem öyle bariz bir şekilde yanılttı ki gülmeye başladım. Şaşkınlığımı dindiremeye çabaladım. "Bende ters bir şey yok mu? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Adam bana o kadar uzun bakış ki yüzüm kızarmaya başladı. Çenemi yukarı kaldırdı, böylece göz göz geldik. Mavi mavi mavi, içimi ayıyordu. Sesi boğuk ve kararlıydı. "Seni hiç gülerken duyduğumu sanmıyorum."

Söylediği öylesine azap verici şekilde doğrudu ki gerçeği

söylemek dışında başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Göllümsemem düz bir çizgiye dönüştü. "Yaşıyorsan gülersin." Omuz sızdım, umursamaz görülmeye çalışıyordum. "Daha önce hiç gerçek anlamda yaşamamışım."

Göçerini biraz olsun kıpırdatmıyordum. Kendi içimden, derinliklerinden gelen güçlü bir çekişle beni tek parça halinde tutuyordum. Neredeyse kalbinin teminde atışını hissedebiliyordum. Neredeyse dudaklarımdan ciğerlerimde soluk alıp verdiğini hissedebiliyordum. Neredeyse tadı dilimdeydi.

Tutuk bir nefes aldı, beni yokarıma çekti. Başımın üstünü öptü.

"Hadi eve gidelim," diye fısıldadı.

YİRİMİ DOKUZ

Ev.

Ev.

Adam ne demek istemişti?

Bunu sormak için dudaklarımı aralamıştım ama sinsi gülümsemesi aldığı tek cevap oldu. Utanıyordum, heyecanlı, endişeli ve hevesliydim. Midedim, kalp atışlarımla ahenk içinde çalan davullarla doluydu. Elektrik yüklü sınırlarım neredeyse uçukluyordu.

Her bir adım, umarhaneden, Warner'dan, o hep bildiğim gereksiz yere var olmadan bir adım daha uzaklaştırıyordu beni. Her bir adım benim atığım adımda çünkü ben öyle istiyordum. Hayatımda ilk kez ileriye yürüyordum çünkü ben böyle istiyordum, çünkü unuttu, sevgi ve güzelliğin coşkusuyla hissediyordum, çünkü yaparsanız nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum. Yukarı saçayış rügarına kapılabilir ve sonsuza dek orada yaşayabilirdim.

Kanat takılmış gibi hissediyordum kendimi.

Adam beni, yabani otlarla ve dikenli, iğrenç, muhtemelen zehirli, çalın gibi dokunaklarla kaplanmış bu vahşi kılık sla-

nın eteklerindeki tenk edilmiş bir kulübeye götürdü. Adam'ın kalmaması için belirlediği yer burası mı diye merak ediyordum. Karanlık kulübeye girdim ve gözlerimi kıstım. Gözüm bir silüet çarptı.

İçeride bir araba vardı.

Göçlerini kırıştırdım.

Bu sadece bir araba değildi. Bir tanktı.

Adam kendi istekliliğini neredeyse kontrol edemiyordu. Tepkimi görmek için yüzüne baktı ve şaşkınlığını görmek onu memnun etmiş gibiydi. Sözcükler ağzından dekolovendi. Warner'ı buraya getirdiğim tanklardan birini bozmayı becerdiğim konusunda ikna ettim. Bu şeyler elektrikle çalışmak üzere tasarlanmışlardır - bu yüzden ona, ana ünitenin kimyasal telerle temas yüzünden kavrulduğuna söyledim. Atmosferdeki bir şey yüzünden bozuldu, dedim. Ondan sonra buraya gelip örnek toplamam için bir araba ayarladı ve tankı olduğu yerde bırakmamız gerektiğini söyledi." Neredeyse gülümsüyordu. "Warner beni buraya babasının isteklerine karşı gelerek göndermişti ve 500 bin dolarlık bir tankı bozduğuna kimsenin öğrenmesini istemiyordu. Resmî raporda, tankın asillerce kaçırıldığı yazıyor."

"Başka birisi daha buraya gelip tankın burada durduğuna görmüş olmaz mı?"

Adam yolu kapısını açtı. "Siviller buradan epey uzak duruyor ve başka asker de buraya gelmedi. Hiç kimse radyasyon alma riskine girmek istemiyor." Başını kaldırdı. "Warner'ın seni bana emanet etmesinin nedenlerinden biri de bu. Görevin uğruna ölmeye istekli olmamı hoşuna gitmişti."

"Haddimi aşacağın hiç aklıma gelmemiştir," diye murıldandım, durumunu kavratarak.

Adam başını iki yana salladı. "Hayır. Bir de, iz sürme seri-

ma olayından sonra burada çılgınca şeyler olduğundan şüphe etmesi için hiçbir nedeni yoktu. Otur da kontrol etmek ister diye tankın elektrik ünitesini ben devre dışı bıraktım." Başıyla devaaa taştı işaret etti. "Bir gün işe yarayacağını hissetmişim. Hazırlıklı olmak daima iyidir."

Hazırlıklıydı. Daima hazırlıklıydı. Tabanları yağlamak için. Kaçmak için.

Bunun nedenini merak ettim.

"Buraya gelsem," dedi, sesi fark edilir şekilde daha nazikti. Lee ışıkta bana uzandı ve ellerinin çplak kalçalarına sürünmesi maflu bir tesadüfünçü gibi yaptım. Tankta binsemse yardım ederken elbisemdeki yarıklarla mücadele etmesi inanılmaz bir his vermiyormuş gibi yaptım. Güneşin son parçasının da ufkun altına inerken bana nasıl baktığını göremiyormuş gibi yaptım.

"Bacaklarınla ilgilenmem gerek," dedi, fısıltısı tenimdeydi, kanım elektrikleşti. Bir an için ne demek istediğini anlamadım bile. Umurumda bile değildi. Düşüncelerim öylesine mantıksızdı ki kendimi şaşırtıyordum. Daha önce birine dokunma özgürlüğüm hiç olmamıştı. Kesinlikle hiç kimse ellerimi üzerinde tutmuştu. Adam tamamen yeni bir deneyimdi.

Tek düşünmek istediğim ona dokunmaktı.

"Kesikler çok da kötü değil," diye devam etti, parmak uçları baldırlarında geziniyordu. Neleşimi tuttum. "Ama ne olur ne olmaz, temizleyelim. Bazen, kasap bıçağıyla kesilmek, rasgele bir demir parçasının çizmesinden daha güvenlidir. İltihaplanmasını istemeyiz."

Başımı kaldırıp baktı. Elleri şu anda dizimdeydi.

Başına öne sallıyordum ve nedenini bilmiyordum. Acaba dışım da içim kadar titriyor mu diye merak ediyordum. İçerisinin, yüzümün nasıl kıpırdamazı olduğuna, beni çıldırtmadan

dizime dokunmasının mümkün olmadığını görmeyince kadar karanlık olduğuna umuyordum. Bir şey söylemem gerekiyordu. "Galiba artık gitmemiz gerekiyor, değil mi?"

"Evet." Derin bir nefes aldı ve kendimi toplama gibi görüktü. "Evet. Gitmemiz gerek." Akşamın karanlığına baktı. "Onlar hala hayata olduğuna fark etmeden önce biraz zamanımız var. Bu zamanı da kendi yararımıza kullanmalıyız."

"Ama buradan ayrılınca... iz sürücü yine devreye gireyecek mi? Ölmediğini anlamayacaklar mı?"

"Hayır." Sürücü koltuğuna zıpladı ve el yordamıyla kontağı aradı. Anahtar yoktu, sadece bir düğme vardı. Kullanma izni için Adam'ın başparmak izini tanıyor mu diye düşündüm. Motordan çıkan küçük bir boğulma sesinden sonra makine kökreyerek hayata döndü. "Her geriye döndüğümde Warner'ın serumu incelemesi gerekiyordu. Serum bir kez gitti mi, gitmiştir." Kocaman gülmüştü. "Artık buradan cidden çıkıp gidebilirsiniz."

"İyi de nereye gidiyoruz?" diye sordum nihayet.

Cevap vermeden önce vitesi taktı.

"Evime."

OTUZ

"Senin evin mi var?" Görgü kurallarını düşünemeyecek kadar şoke olduğum.

Adam güldü ve kırık alandan çıktı. Tank şarjıncı derecede hızlı, beklenmedik şekilde çevik ve fark edilmesi güçtü. Motor sessizleşti, sesi dinlendirici bir uğultuya dönmüştü ve acaba tanklarını bu yüzden mi benzinden elektrığe geçirdiler diye düşündüm. Bu şekilde çok daha az fark edilirdi. "Tam olarak değil," diye cevap verdi Adam. "Ama öyle sayılır işte. Evet."

Hem sormak istiyordum, hem istemiyordum, hem sormam gerekiyordu hem de hiç istemiyordum. Sormak zorundaydım. Kendimi hazırladım. "Baban -"

"Bir süre önce öldü." Adam artık gülümsemiyordu. Sesi sadece benim nasıl anlamlandırmam gerektiğini bildiğim bir şeyle gerilmişti. Acıyla. Üzüntüyle. Öfkeyle.

"Ya."

Sessizce yol alıyorduk, ikimiz de kendi düşüncelerimizde gümülmüştük. Annesine ne olduğunu sormaya cesaret edemiyordum. Sadece öylesine ağaçlık bir babası varken nasıl bu kadar iyi biri olduğunu merak ediyordum. Bir de, bu kadar nefret

ediyorsa ne diye orduya katıldığını merak ediyordum. Şu anda bunları soramayacak kadar çekingendim. Duygusal sınırlarına tecavüz etmek istemiyordum.

Tarifi biliyordu ya, bende bir milyon tane vardı.

Nerelenden geçtiğimizi görmek için göçlerimi kısarak pencereden dışarı baktım ama artık kanlıcağım o hüznü, uza-yıp giden araziden başka bir şey seçemedim. Bulduğumuz yerde hiç sivil yoktu: Yeniden Kurubuş mahallerinden ve sivil yerleşkelerinden aşırı uzaktaydık. 30 metreden daha yakındaki başka bir tankın bölgeyi dolayışını fark ettim ama bizi gördüğünü sanmıyordum. Adam, tankı muhameleci dikkati olabil-digince az çekmek için farları yakmadan sürüyordu. Yöneri nasıl bulduğuna anlamıyordum. Ay, yolumuzu aydınlatan tek lambaydı.

Etraf tüyler ürpertici biçimde sessizdi.

Bir an için düşüncelerimin Warner'a sürüklenmesine izin verdim; acaba şu anda neler oluyordu? Kaç kişi beni arıyordu? Beni geri alana kadar ne kadar ileri gidecekti? Adam'ı ölü istiy-yordu. Beni ise canlı istiyordu. Yarında kapatta kısılana kadar durmayacaktı.

Ona dokunabildiğimi asla asla asla bilemeyecekti.

Vücuduma ulaşabilse ne yapacağını sadece hayal edebiliyordum.

Hızlı, keskin, titreşim bir nefes aldım ve olanları Adam'a anlatabilmeyi düşündüm. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Göçlerimi sim-sizle kapattım ve duruma yanlış değerlendirmiş olabileceğimi düşündüm. O anda her şey karmaşa içindeydi. Dikkatim dağılıyordu. Belki de hayal görmüştüm. Evet.

Belki de hayal görmüştüm.

Adam'ın bana dokunabilmesi yeterince tuhafı. Bu dünyada dokunmuşlarımıza bağışıklığı olan iki kişinin bulunma ihtima-

li mümkün gözükmüyordu. Aslında, bunu düşündükçe bana yapmış olabileceğine daha çok ikna oluyordum. Bacağıma herhangi bir şey sürülmesi olabiliirdi. Belki casu kurtmak için kullandıktan sonra Adam'ın arkasında bıraktığı çarpık parçasıydı. Belki yataktan düşmüş bir yastıktı. Belki Warner'ın yerde duran bir kenara atılmış eldivenleriydi. Evet.

Bana dokunabilmiş olması mümkün değildi çünkü dokunmuş olsaydı acı içinde bağırırdı.

Tipki başka herkes gibi.

Adam sessizce elimi tuttu, ben de parmaklarını iki elimle sıkıca tuttum, aniden kendimi, bana boğuşukluğu olduğuna konusunda yeniden temin etme isteğine kapıldım. Anımsız varlığının her damlasını içire, daha önce hiç bilmediğim her bir anın zevkine varma isteğine kapıldım. Birden bire bu olayın bir son kullanma tarihi olduğu konusunda endişe duyduğum. Gece yarısını vuran bir saat. Kabaktan bir at arabası.

Onu kaybetme ihtimali

Onu kaybetme ihtimali

Onu kaybetme ihtimali aklıma getirmek istemediğim 100 yıllık yalnızlık demekti. Kollarımın onun sıcaklığından mahrum kalmasını istemiyordum. Dudakları, Tanrı'nın dudakları, boynumdaki ağrı, bedemime sarılmış bedeni, bu dünyadaki varlığımın boşuna olmadığını doğrularcasına bana sinesi sevilmesi.

Gerçeklerin farkına varma, ay büyüklüğünde bir sarıcağı. Bana varmaktan vazgeçmiyordu.

"Juliette?"

Boğazımdaki kurşuna yutuyorum. "Evet?"

"Neden ağlıyorsun?" Sesi, neredeyse elimi ellerimden çektiği kadar yumuşaktı. Yüzümden süzülen yaşlara dokundu ve ben o kadar utanıyordum ki neredeyse ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Bana dokunabiliyorsun," dedim ilk defa, ilk defa bunu sesi dile getirdim. Sözcüklerim fizikîye dönüştü. "Bana dokunabiliyorsun. Beni umursuyorsun ve ben nedenini bilmiyorum. Bana iyi davranıyorsun ve buna mecbur değilsin. Kendi annem bile beni yeterince sev - s-sev -" Sesim kesildi ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Sımsıkı mübâhaledim. Kendimi sessiz olmaya zorladım.

Bir kayadım ben. Heykeldim. Zamanda donup kalmış bir harekettim. Buz hiçbir şey hissetmezdi.

Adam cevap vermedi, tek bir kelime etmedi, ta ki tankı kenara çekip eski bir yeraltı otoparkına girene kadar. İnsanların yaşadığı bir tür yere geldiğimizizin farkındaydım ama yeraltı zifiri karanlıktı.

Neredeyse hiçbir şey göremiyordum ve bir kez daha Adam'ın bu işi nasıl başardığını merak ettim. Gözlerim, önündeki gösterge tablosunda aydınlatılmış ekrana takıldı ve tankın gece görüş sistemi olduğunu fark ettim. Elbette.

Adam motora kapattı. İç çektiğini duydum. Silitimini güç bela seçebiliyordum ki, elimi baldırında hissettim, diğer eli de yüzümü bulmak için vücudumdan yukarı tırmamıyordu. Sıcaklık erimis lav gibi hacaklarına yayıldı. El ve ayak parmaklarım karıncalanarak hayata döndüler ve vücudumu zangır zangır sarsmak için fırsat kollayan o ürpertiye söz geçirdim.

"Juliene," diye fısıldadı ve ne kadar yakınımında olduğumu fark ettim. Neden buharlapp hiçliğe karışmadığımdan emin değildim. "Bütün dünyaya karşı hep sen ve bendik," dedi. "Hep öyle oldu. Bununla ilgili bir şey yapmanın bu kadar uzun sürmesi benim hatamdı."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Bu senin hatan değil -"

"Öyle. Sana uzun zaman önce açık olmuştum. Ama hareket geçecek cesaretim olmadı hiç."

"Çünkü seni öldürebilirdim."

Sesizce güldü. "Çünkü seni hak ettiğimi düşünmüyordum."

Dövülerek şekillendirilmiş bir taşkonuk parçasıydım. "Ne?"

Burnuma benimkine dokundunda. Boynuma yaslandı. Bir tutam saçımı parmaklarına doladı ve ben soluk alamıyordum alamıyordum alamıyordum. "O kadar.. iyisin ki," diye fısıldadı.

"Ama ellerim -"

"Kimseye zarar verecek bir şey yapmadı."

Tam karşı çıkacaktım ki kendini düzeltti. "Bilerek olmadı." Arkasına yaslandı. Boynunun yanını ovuşturduğunu zar zor görebiliyordum. "Asla kendini savunmazdın," dedi biraz sonra. "Nedenini hep merak ederdim. Asla bağırmazdın, sınırlanmazdın, ya da bitirlerine bir şey söylemeye çalışmazdın," dedi ve ben ikimizin de yeni baştan üçüncü dördüncü beşinci altıncı yedinci sekizinci dokuzuncu sınıfta olduğumuzu biliyordum. "Ama lanet olsun, bir milyon kitap falan okumuşsundur." Bunu söylerken gülümsediğini biliyordum. Durakladı. "Kimsekin canını sıkımadın ama her gün ayıklı hedef olurdun. Kendini savunabilirdin. İsteseydin herkese zarar verebilirdin."

"Kimseye zarar vermek istemiyorum." Sesim fısıltıdan bile az çıkıyordu. 8 yaşındaki Adam'ın görüntüsünü aklımdan çıkarıyordum. İncinmişti. Terk edilmişti. Gözyaşları toprağa dekültiyordu.

İnsanlar güç uğruna neler yapıyorlardı.

"Bu yüzden asla Warner'ın inediği şeyi olmayacaksın."

Karanlıkta bir noktaya bakıyordum, ihtimaller zihnimde tikenecce ediyordu. "Nasil emin olabiliyorsun?"

Dudakları benimkilerle öylesine yakındı ki. "Çünkü ala dünyayı umursuyorsun."

Kesik bir nefes aldım ve o beni öpmeye başladı; derin, geç-

li ve frenlenmemiş bir öpücüktü bu. Kollarım sırtama dolmuş, ben tamamen yatay pozisyona gelene kadar vücuduma eğil ve bu unsurunda değildi. Başım koluktaydı, bedeni tepemde dikiliyordu, elleriyle yarık parık giyimim altından kalçalarımı sıkca kavradı ve arza dolu bir milyon alev beni öyle yakıyordu ki güçlele soluk alabiliyordum. Adam sıcak bir banyo, kesik bir nefes, bedenimde öyküler yazan 5 parmağa saklıydım 5 yaz günü gibiydi. Ona çarpan utanç verici bir sinir yığınydım, varlığını içinden geçen bir elektrik akımı tarafından kontrol ediliyordum. Kokara duyularına saktırıyordu. Konağında

göleri

elleri

göğü

dadakları

kulaklarıydı. "Aklıma gelmişken, birazdayız." Canımı korumak için konuşurken aldığından daha sık nefes alıyordu. Kalbinin kaburgalarında ateşin hissediyordum. Sözcükleri kesik bir fişiydi. "Belki de içeri girseydiz. Otas daha güvenli." Ama kapıdamad.

Neden bahsettiğini az kalsın anlamıyordum. Beni görmediğini hatırlayana kadar emme basma tutumba gibi başıma öne salladım. Konağın hatırlayana çalışmam ama bakıldıklarında gördüğü parmaklarına emme kuramıyacak kadar kaplıydım. Mutlak karanlıta olmanın, beni cıvıca bir baş dönmeleriyle sarhoş eden şeyin ne olduğunu göstermemiş değişik bir yanı vardı. Sadece, "Evet," demeyi başardım.

Beni tekrar oturur pozisyona getirdi, altına benimkine yasladı. "Üzgünüz," dedi. "Kendime hakim olmak benim için o kadar güç ki." Sesi tehlikeli bir şekilde kesildi; sözcükleri tenimde çiniydi.

Ellerini üstümden altına sokmam ve Adam kaskını olup

yükünde. Parmaklarını yorulmuş kadar matematiki rücut bularında gezdiririm. Sadece kastan ibareti. "Kendine bakın olmak zorunda değilsin," dedim ona.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kendi kalbinden ayrı edemiyordum. Anamındaki hava 5.000 derece sıcaklığıydı. Parmakları kağa kemiğimin herzen altındaki grunside, beni ateşle edipli gösteren ufakık kumaş parçasıyla oynuyordu. "Julene."

"Adam?"

Şaşkınlıkla başımı buza kaldırdım. Korku. Endişe. Adam durdu, ömründe dönükteydi. Nefes aldığından erin değildim. Etrafına baktım ama adam seslenen sesle çilecek bir yur bulunmadım; parıltıya başladığına ki Adam kapıyı buza açtı ve dışarı fırladı. Derken o ses tekrar duyuldu.

"Adam... sen misin?"

Bu bir oğlandı.

"James?"

Çarpmanın boğuk gürültüsü, çarpışan 2 vücut, tehlikeli demeyen kadar matru 2 ses.

"Gerçekten sen olduğuna inanmıyorum! Yani, sen olduğuna düşündüm çünkü bir şey duyduğuma düşündüm ve ilk önce bir şey değildir dedim ama sonra erin olmak için kontrol etmem gerektiğine karar verdim çünkü ya sen uyları ve -" Durakladı. "Bekle - ne için var burada?"

"Eve geldim." Adam biraz güldü.

"Gerçekten mi?" diye çıpladı James. "Tomalı mı döndün?"

"Evet." Adam k' çelme. "Seni görmek güzel."

"Seni özlüdüm," dedi James, aniden sesizleşerek.

Derin bir nefes. "Ben de, evet. Ben de."

"Hey, bir şey yedin mi? Benry biraz önce akşam yemeği paketini bıldı ve seninle paylaşabilir."

"James?"

James durakladı. "Evet?"

"Tanıymana istediğim biri var."

Avuçlarım terlemişti. Yüzüm ağzımdaydı. Adam'ın tanka geri yürüdüğünü duydum ama bir düşmeye basana kadar başımı içeri uzatmışım fark etmedim. Soluk bir acil durum ışığı kabini aydınlattı. Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım ve yaklaşık 1,5 metre uzakta duran genç bir oğlan gördüm; yuvacık yüzünü çevreleyen kirli sarı saçları ve ağır tanıdık mavi göleri vardı. Konsantre olmuş bir şekilde dudaklarını birbirine bastırmağa. Bana bakıyordu.

Adam kapıyı açıyordu. Aşağı inmeme yardım etti, yüzüdeki gultürsemeyi zor zor kontrol edebiliyordu ve kendi gerginliğim beni şapırtıyordu. Neden böylesine gergin olduğumu bilmiyordum ama Tanırım, gergindim. Bu oğlanın Adam için önemli olduğu belliydi. Nedenini bilmiyordum ama bu anın da önemli olduğunu hissediyordum. O kadar endişeliydim ki her şeyi mahvedecektim. Elbiseimin yırtık kıvrımlarına düzeltmeye çalıştım, kumaşın içine işlemiş kırışıklıkları gidermeye uğraştım. Parmaklarımı saçlarımda gelişiğüzeli geçirdim. Boşunaydı.

Zavallı çocuk put kesilecekti.

Adam beni öne doğru götürdü. James benden sadece birkaç santim kısaydı ama yürümeden genç, saf ve dünyanın acımasız gerçeklerinin çoğundan nasibini almamış olduğu belliydi. Masumiyetinin güzelliğinin tadını çıkarmak istiyordum.

"James? Bu, Juliette." Adam bana baktı.

"Juliette, bu benim erkek kardeşim, James."

OTUZ BİR

Erkek kardeşi.

Gerginliğimden silkinip kurtulmaya çalıştım. Yüzümü inceleyen, vücudumu güç bela örten zavalılı kumaş parçalarını inceleyen oğlana gülümsemeye çalıştım. Adam'ın kardeşi olduğuna nasıl bilmezdim? Buna nasıl hiç bilemeyebilirdim?

James, Adam'a döndü. "Juliette bu mu?"

Orada bir saçmalık külçesi gibi duruyordum. Kibarlığı falan unuttuğum. "Sen beni tanıyor musun?"

James benim tarafıma döndü. "Evet. Adam senden çok bahsediyor."

Utancıtan kıpkırmızı keşildim ama Adam'a bakmadan edemedim. Adam görünüşü yerde bir noktaya dikmişti. Boğazını temizledi.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum," demeyi becerdim.

James başını kaldırdı. "Ee, hep böyle mi giyinürsün sen?"

Hafiften ölmek istedim.

"Hey, evlat," diye sözünü kesi Adam. "Juliette bir süre bizimle kalacak. Neden gidip yerde iç çamaşırı falan var mı diye"

kontrol etmiyosun, ha?"

James dehşete düşmüş gibiydi. Başta bir şey söylemeden felayıp karamlığa kararı.

Epey bir süre sessizlik oldu. Uzaktan damlama sesi gibi bir şey duyuyordum.

Derin bir nefes aldım. Ak dudajımı ısırđım. Doğru sözcükleri bulmaya çahıyordum. Yapamadım. "Kardeşin oğuzunu bilmiyordum."

Adam tereddüt etti. "Olmasan.. bir sakıncası var mı? Hepimiz aynı yeri paylaşacağız ve ben -"

Midem dizinin üstüne çöktü. "Tabii ki, sakıncası yok! Ben sadece - yani - onun için - sakıncası olmadığından emin misin? Yani benim burada olmamın?"

"Hiçbir yerde iç çamaşırı falan yok," diye haber verdi James, uşağı yürüyüp ortaya çıkınca. Nerreye kaybolduğunu, erin nerede olduğunu merak ediyordum. Bana baktı. "Demek bizimle kalacaksınız?"

Adam araya girdi. "Evet. Biraz bizimle kalacak."

James önce bana, sonra Adam'a, sonra tekrar bana baktı. Elini uzattı. "Sorumda seninle tanışmak çok güzel."

Bengim kireç gibi oldu. Kalbim kulaklarımda atıyordu. Dizlerim kırılmak üzereydi. Bana uzattığı küçük elinden güçlerimi alamıyordum.

"James," dedi Adam biraz ters bir şekilde.

James gülmeye başladı. "Sadece şakaydı." Elini indirdi.

"Ne?" Güç bela nefes alabiliyordum. Başım dönüyordu, çakırdım.

"Eskiçeleniz," dedi James, hala kıkırdayarak. "Sana dokunmayacağım. Adam bütün o sihirli güçlerini anlatı." Güçlerini devirdi.

"Adam - o - ne - söyledi?"

"Hey, içeri girsek iyi olur." Adam boğazını biraz gürültü bir şekilde temizledi. "Şu çantalarımızı hemen alalım -" Tanika doğru ağır ağır koştu. Ben ise hala James'e bakıyordum. Merakını gizlemiyordu.

"Kaç yaşıdasın?" diye sordu bana.

"On yedi."

Başını öne salladı. "Adam öyle demişti."

Saçlarını diken diken oldu. "Adam benim hakkımda başka ne dedi?"

"Senin de anne babamın olmadığını söyledi. Sen de bizim gibiymişsin."

Yüreğim, sıcak bir yaz günü pervasızca eriyen bir kalp tereyağı gibiydi. Sesim yumuşadı. "Sen kaç yaşıdasın?"

"Gelecek yıl on bir olacağım."

Kocaman gülmüsedim. "Yani on yaşıdasın?"

Kollarını kavuştu. Kaşlarını çatı. "İki yıl sonra on iki olacağım."

Bu çocuğu şimdiden sevmiştim galiba.

Kabin ışığı söndü ve bir an için zifiri karanlığa gömüldük. Hafif bir tık sesi geldi ve soluk, dairesel bir parıltı ortalığı aydınlattı. Adam'ın el feneri vardı.

"Hey, James! Neden bize yolu göstermiyorsun?"

"Baş üstüne, efendim!" Adam'ın ayaklarının önünde kayarak durdu, bize şarhlı bir selam verdi ve o kadar hızlı koşmaya başladı ki peşinden gitmenin imkanı yoktu. Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olmadım.

Yürümeye başlayınca Adam elimi tuttu. "İyi misin?"

Parmaklarına sıkıdım. "On yaşıdaki kardeşine benim sibilik gücümü mü anlattın?"

Geldi. "Ona çok şey anlattım."

"Adam?"

"Evet?"

"Warner'ın bakacağı ilk yer evin olmaz mı? Tehlikeli değil mi bu?"

"Öyle olundu. Ama resmi kayıtlara göre benim evim yok."

"Peki kardeşin?"

"Warner'ın ilk hedefi olundu. Ona göz kulak olabileceğim bir yerde olması daha güvenli. Warner, kardeşim olduğunu biliyor, ama yerini bilmiyor ve bunu öğrenene kadar - ki öğrenenecektir - hacırlanmalıyız."

"Savaşmak için mi?"

"Mücadele etmek için. Evet." Bu yabancı yerdeki loş ışığında bile onu bir arada tutan kararlılığı görebiliyordum. Canım sıkılı söylemek istiyordu.

Gözetimini kapattım. "Tanrıya."

"Neden bu kadar geciktiniz?" diye bağırdı James uzaktan.

Biz de yola koyulduk.

Otopark, karanlığa gömülmüş, eski, terk edilmiş bir ofis binasının altındaydı. Yangın çıkışından yukarı çıkınca doğrudan zemin kata çıkılıyordu.

James o kadar heyecanlıydı ki basamaklardan bir aşağı bir yukarı atıyor, birkaç adım çıkıp koşarak geri iniyor, yeterince hızlı gelmediğimizden şikayet ediyordu. Adım onu arkasından yakaladı ve ayaklarını yenden kesti. Güldü. "Boyununa kuracağım."

James sadece yarım ağzala karşı çıktı. Ağabeyi yemiden yanrında oluğu için aşmı matlıydu.

Belli belirsiz bir duygu keskin biçimde yüreğime saplanıp canımı yakmıştı. Adımı koyamadığım acı tatlı bir şekilde yaralıyordu beni. Aynı anda kendimi hem sıcak hem de donuk hissediyordum.

Adam devasa çelik kapının yanındaki mini klavyeye şifre kodladı. Hafif bir tık ve bip sesi duyuldu ve Adam kapı kolunu çevirdi.

İçerde gördüklerim beni çapkına uğratmıştı.

OTUZ İKİ

Burası dört dörtlük bir salondur, geniş ve konforludur. Kalın bir kilim, yumuşak koltuklar, duvarın karpasına konulmuş bir divan vardır. Yeşil, kırmızı ve turuncu tonları hakimdir, geniş odayı hafifçe aydınlatan, sıcak ışıklı lambalar vardır. Şimdiye kadar gördüklerim içinde en çok eve benzeyen yer burasıydı. Çocukluğumun soğuk, yalnız anılarıyla kıyas bile kabul etmezdi. Kendimi öylesine güvende hissettim ki bu duygu beni aniden korkuttu.

"Hepuna gitti mi?" Adam bana kocaman gülmüşüyordu, yüzündeki ifadenin onu eğlendirdiğine şüphe yoktu. Mağara gibi açılan ağızımı kapatmayı başardım.

"Çok güzel," dedim, yüksek sesle mi yoksa içimden mi söyledim, emin değildim.

"Adam yaptı," dedi James, gururla, göğrünü genişinden biraz fazla şişirerek. "Benim için yaptı."

"Ben yapmadım," diye itiraz etti Adam, kukırdoyarak. "Ben sadece... burayı biraz temizledim."

"Burada kendi başına mı yaşıyorsun?" diye sordum James'e. Ellerini cebine soktu ve başını öne salladı. "Benry, benimle

çok kalıyor ama çoğunlukla burada yalnızım. Şanslıyım ama."

Adam çantalarımızı divana bıraktı. Elini saçında geçirdi ve sırtındaki kaskının bir araya toplanıp sımsıkı kasıldığını gördüm. Soluğuma verdikçe grilimin de bedeninden çıkıp gidiğini izledim.

Nedenini biliyordum ama yine de sordum. "Neden şanslısın?"

"Çünkü ziyaretçim var. Diğer çocukların hiçbirinin ziyaretçisi olmuyor."

"Burada başka çocuklar da mı var?" Hissettiğim dehşeti belli etmediğimi umuyordum.

James başını öne o kadar hızlı sallıyordu ki, başını sallayan oyuncaklar gibiydi. "Ya evet. Bütün bu sokak. Bütün çocuklar burada. Ama kendi odası olan tek çocuk benim." Etrafı işaret etti. "Burası tamamen benim çünkü Adam burayı benim için yaptı. Ama diğer herkes paylaşmak zorunda. Okulumuz var, yani bir nevi öyle. Benny de yiyecek paketlerimi getiriyor. Adam, diğer çocuklarla oynayabileceğimi ama onları içeri getiremeyeceğimi söylüyor." Omuz silkti. "Sorun değil."

Söylediği şeyin ada zehir gibi mide boşluğuma yayıldı.

Burası ölümlü çocuklara aydediş bir sokaktı.

Acaba anne babaları nasıl ölmüştü? Buna çok uzun süre merak etmedim.

Odanın envanterini yaptım ve küçük bir buzdolabıyla, üzerine oturmuş küçük bir mikrodalga fırın fark ettim; ikisi de köşeye yerleştirilmişti. Depo olarak bir kenara konmuş çekmeceli bir dolap da gördüm. Adam getirebildiği kadar çok şey getirmişti – her çeşit konserve yiyecek ve dayanıklı eşyalar. İkimiz de tuvalet malzemelerimizi ve birçok giysi getirmiştik. Çantalarımıza en azından bir süre hayatta kalacak kadar çok eşya koymuştuk.

James dolaptan alüminyum folyo paketi çıkardı ve mikrodalga fırınını içine koydu.

"Bekle - James - yapma -" Onu durdurmaya çalıştım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, donakaldı. "Ne?"

"Alüminyum folyo - mikrodalgaya - mikrodalgaya - metal koyamazsın -"

"Mikrodalga ne?"

Gözlerimi o kadar çok kırptırdım ki oda dönmeye başladı. "Ne!"

Alüminyum folyo kutusunun kapagını açtı ve ortaya küçük bir kase çıktı. Bulyon küplerine benzeyordu bu. Önce küpü gösterdi, sonra da başıyla mikrodalgayı işaret etti. "Sorun yok. Hep koyarım ben bunu Otomata. Hiçbir şey olmuyor."

"Yiyecğim moleküler yapısını alıyor ve çoğaltıyor." Adam yanımda duruyordu. "Tazıdan besleyici bir değeri yok ama seni daha uzun süre tok tutuyor."

"Hem de ucuz!" dedi James, küpü tekrar garip akışta koyarken ağız kulaklarındaydı.

Ne kadar çok şeyin değiştiğini beni çok şaşırtmıştı. İnsanlar o kadar umutsuz durumdaydılar ki yiyeceklerin sahtesini yapıyorlardı.

Soracak o kadar çok çok sorum vardı ki infilak etmem olasıydı. Adam nazikçe omuzumu sıktı. "Daha sonra konuşacağız, söz veriyorum," diye fısıldadı. Ama ben ağız boş soylası olan bir ansiklopedi gibiydim.

James, boş Adam'ın kucagında uyuşokaldı.

Yemeğini bitirince hiç durmadan komuşt, bana bir nevi okuluna, bir nevi arkadaşlarına, Benny'yi, ona göre kulak olan yaşlı kadını anlattı. Ona göre, yaşlı kadın orantılı ilgileniyordu çünkü "Adam'ı benden daha çok seviyor ama bazen bana şeker

açarıyor, bu yüzden sorun değil." Herkesin sokaga çıkma yasası vardı. Askerler hariç hiç kimsenin gün battıktan sonra dışarıya çıkma izni yoktu, her bir asker silahlıydı ve kendi takdirlerine göre ateş etmeleri emredilmişti. "Bazı insanlar, diğerlerinden daha çok yiyecek ve eşya alıyorlar," dedi James ama bunun nedeni, insanların Yeniden Kuruluşla sağlayabildikleri şeylere göre sınıflandırılmalarıydı; açlıktan ölmemeye hakları olan insanlar olarak görülüyorlardı.

Benimle paylaştığı her sözcükle kalbim biraz daha kırılıyordu.

"Çok konuşmamın sakıncası yok, değil mi?" Alt dudaklarını ısırda ve beni incelemeye başladı.

"Tabii ki yok."

"Herkes çok konuştuğunu söylüyor da." Omuz silkti. "Ama söyleyecek bu kadar çok şeyim varken ne yapmam gerekiyor?"

"Hey - konu açılmışken -" diye sözümü kesti Adam. "Kimseye burada olduğumuzu söyleyemezsin, tamam mı?"

James'in ağız sözcüğün yarısında kalakalmıştı. Birkaç kez gözlerini kırptırdı. Serri bir ifadeyle ağabeyine baktı. "Beni'ye bile mi?"

"Hiç kimseye," dedi Adam.

Çok kısa bir an için gözlerinde ham anlayışa benzer bir şeyim bir şeyin parladığını gördüm. Görün kapalı güvенеbileceğin 10 yaşında bir çocuğu o. Tekrar tekrar başını öne salladı. "Tamam. Buraya hiç gelmediniz."

Adam, James'in altına dökülen inatçı saç tünamlarını geriye attı. Kardeşinin yüzüne, sanki bir yağlıboya tabloların her fırça darbesini hatırlamak istiyormuşçasına bakıyordu. Onun James'e bakışlarına bakıyordum.

Kalbini ellerinde tuttuğunu bilip bilmediğini merak ediyor-

dum. Tirrek bir nefes aldım.

Adem başını kaldırıp baktı, ben de başımı eğdim ve ikimiz de farklı nedenlerden utanmıştık.

"Galiba onu yutursam iyi olacak," diye fısıldadı ama hareket geçmek için bir şey yapmadı. James derin derin derin bir uykuluydu.

"Onu en son ne zaman gördüğün?" diye sordum, sestimi alçak tutmaya özen göstererek.

"Yaklaşık altı ay önce." Durakladı. "Ama telefonda çok konuşuyorduk." Biraz gülümsedi. "Seni ona çok anlattım."

Kıpkırmızı oldum. Bütün parmaklarımın orada olduğundan emin olmak için hepsini saydım. "Warner aksamalarınızı izlemiyor mu?"

"Evet. Ama Benny'nin izi sürülemeyen bir hatırı var ve hep resmi raporlarla sınırlandırmışlardır konuşmalarımızı. Zaten James seni uzun zamandır biliyordu."

"Gerçekten mi?" Bilmek zorunda olmaktan nefret ediyordum ama kendime engel olamıyordum. Dügüm olmuş kelekler gibiydim.

Başını kaldırıp baktı, yüzünü çevirdi. Benimle göz göz geldi. İç çekti. "Juliette, seni güttüğün o gündün beni arıyordum ben."

Kırpıklarım kaşlarına takıldı; ağzım bir karış açık kaldı.

"Senin için endişeleniyordum," dedi sessizce. "Sana ne yapacaklarını bilmiyordum."

"Neden," diyerek yakındum, sözcükleri toparlamakta güçlük çekiyordum. "Neden umursuyasın ki?"

Divana yaslandı. Boştaki elini yüzünde gendirdi. Mevsimler değişti. Yıldızlar parladı. Brist ayda yürüyordu. "Okulda ortaya çıktığın ilk günü hala hatırladığımı biliyor musun?" Halife ve hüzünle bir şekilde güldü. "Belki çok küçüktüm ve belki dün-

ya hakkında pek bir şey bilmiyordum ama sende beni arında çeken bir şey vardı. Sanki sadece senin yanında olmak istiyordum, sanki hayatımda asla - asla bulamadığım o iyilik sende vardı. Evde asla bulamadığım o tatlılık. Sadece senin konuşuşunu duymak istiyordum. Beni görmeni, bana gülüşmeni istiyordum. Her gün seninle konuşacağıma dair kendime söz veriyordum. Seni tanımak istiyordum. Ama her gün korkaklık ediyordum ve görünür birinde ortadan kayboluverdin.

"Söylentiler duyuyordum ama ben işin aslını biliyordum. Kimseye zarar vermeyeceğini biliyordum." Başımı eğdi. Dünya İkiye yarılmıştı ve ben o yarığın içine düşüyordum. "Bu, kulaka çılgınca geliyor," dedi sorunda, çok sessizce. "Yani, seninle hiç konuşmadan sana bu kadar çok değer vermiş olmam." Tereddüt etti. "Ama seni düşünmeden edemiyordum. Neye gücünü düşünmeden edemiyordum. Sana ne olacağını. Asla mücadele etmeyeceğinden korkuyordum."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki dilimi zarmak istedim.

"Seni bulmak zorundaydım," diye hissededi. "Her yere sordum ama hiç kimse cevabı bilmiyordu. Dünya durmadan parçalara ayrılıyordu. İşler kötüye gidiyordu ve ne yapacağını bilmiyordum. James'e bakmam gerekiyordu ve yaşamak için bir yol bulmak zorundaydım; orduya katılmaman faydası olup olmayacağını bilmiyordum ama seni hiç unutmadım. Hep," sesi titredi, "seni bir gün yeniden göreceğimi umarım."

Sözcüklerim tükenmişti. Cevplerim, birbirine bağlayamadığım harflerle doluydu ve ben bir şey söylemeyi öylesine çok istiyordum ki hiçbir şey söylemedim ve kalbim göğsüme yapıp dışarı fırlayacak gibiydi.

"Juliette?."

"Beni bulduğun." 2 hece, şaşkınlık dolu 1 fiil.

"Anlattıklarım... seni üzdü mü?"

Başımı kaldırıp baktım ve ilk defa oman gergin olduğunu fark ettim. Kaygılıydı. Bu itirafa nasıl tepki vereceğimden emin değildi. Gülsüm mi, ağlasam mı, yoksa vücudumun her santimini öpsem mi bilmiyordum. Atmosferde atan kalbinin sesiyle uyuyakalmak istiyordum. Sonsuz dek hayata ve iyi olacağını, soluk alıp vereceğini, güçlü, akli yerinde ve sağlıklı olacağını bilmek istiyordum. "Sen bana değer veren tek kişisin." Gözlerim yaşlarla doluyordu ve gözlerimi kapatarak yaşları geri savuşturuyordum; boğazımdaki yanmayı hissediyordum ve her şey her şey her şey canımı yakıyordu. Tüm günün ağabeyi bana teslim oldu, az daha kemiklerimi kıracaktı. Mutluluktan, ıstıraptan, coşkudan ve adaletin yokluğundan bağırarak istiyordum. Bana önem veren tek kişinin kalbine dokunmak istiyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Hiç bilemeyeceğin kadar çok hem de."

Gözler, anılarla dolu bir gece yarısı anı gibiydi, dünyama açılan yegane pencereydi. Cenesini, ağzını sımsıkı kapatmıştı. Başımı kaldırıp baktı ve genzini temizlemeye çalıştı; kendini toparlaması için biraz zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum. James'i yatağa yatırması gerektiğini söyledim. Başıyla oynadı. Kandıracığını kucaklayıp göğsüne yasladı. Ayaga kalktı ve James'in yatak odası olan depo odasına götürdü. Ailesinden kalan tek kişiyle birlikte uzaklaşmasını izledim ve Adam'ın neden odaya katıldığını anladım.

Neden Warner'ın şamar oğlunu olmaya katıldığını anladım. Neden korkunç savaş gerçeğiyle uğraştığını, kaçmak için neden bu kadar yarıp durduğunu, neden mümkün olduğunca çabuk kaçmaya hazır olduğunu anladım.

Kendisinden çok daha daha fazlası için mücadele ediyordu.

"Şu kesiklere bir bakısam ya?"

Adam, elleri cebinde, James'in odasının örtünde duruyordu. Gövdesini saran koyu kırmızı bir tişört giyiyordu. Kolları kusursuzca yonelenmiş, artık nasıl tanıyacağıma bildiğim dövmelele profesyonelce boyanmıştı. Bakışlarını yakaladı.

"Gerçekten başka seçeneğim yoktu," dedi, kolunun aşağısına kazınmış, birbirini izleyen siyah mürekkep çizitlerini inceleyerek. "Hayatta kalmak zorundaydık. Bulabildiğim tek iş buydu."

Odanın ortasında onun yanına gelip tenindeki desenlere dokundum. Başını öne salladım. "Anlıyorum."

Neredeyse gülmüyordu, az kalsın gülmüştüyordu. Başını sadece bir milimetre sağa sola salladı.

"Ne?" Elimi hızla çekip uzaklaştırdım.

"Hiçbir şey." Ağız kulaklarına vardi. Kollarını belime doladı. "Bir türü inanmıyorum. Gerçekten buradasın. Benim evimde."

Yüzüme sıcaklık bastı ve ve üzerinde, kırmızıya batırılmış fırça olan bir merdivenden düğüm. İhifazlar, nasıl tepki vereceğimi bildiğim şeylerden değildi. Duduğumu ısındım. "Dövmeni

nereden buldun?"

"Bulaştı mı?" Tekrar kollarına baktı.

"Hayır." Tişörtüne uzanıp o kadar beceriksizce yukarı çekti ki Adam neredeyse dengesini kaybediyordu. Sendeleyip durmaya yollandı. Tişörtü yakasına doğru çekti. Yüzünün kızarmasını engellemeye çalıştı. Göğsüne dokundum. Kuşa dokundum. "Bana nereden buldun?"

"Ah." Bana bakıyordu ama aniden vücudunun güzelliği ve kalçalarının hemen üstünde duran düşük belli kargo pantolonu dikkatimi dağıtmıştı. Büyük ihtimalle kemerini çıkartmış olduğuna fark ettim. Bakoşlarımı güçlükle yukarıya çevirdim. Parmaklarımla karnı kollarını yokladım. Sağ bir nefes aldım. "Bilmiyorum," dedi. "Sadece – bu beyaz kuş rüyamda görüp duruyordum. Eskiden kuşlar uçardı, biliyorsun."

"Rüyamda mı görüyordun?"

"Evet. Her de her zaman." Anımsarken biraz gülümsedi, biraz sokak aldı. "Ne güzeldi. Bana kendimi iyi hissettiriyordu – umut veriyordu. Bu anıya tutunmak istiyordum çünkü bunun süreceğinden emin değildim. Bu yüzden de onu kalıcı hale getirdim."

Dövmeyi avucumla kapattım. "Ben de bu kuşu hep rüyamda görüyordum."

"Bu kuşu mu?" Kaşları ovana değebilirdi.

Başımı esitledim. "Tam olarak bu kuş." Sanki bir şeyler yerine oturmuş gibiydi. "Ta ki sen hücremde ortaya çıkana dek. O günden beri kuşu rüyamda görmedim." Başımı kaldırıp ona kaçırmak bir bakış attım.

"Şaka yapıyorsun." Ama şaka yapmadığımı biliyordu.

Tişörtünü indirdim ve alnımı göğsüne yasladım. Kokusuna içime çektim. Beni daha yakına çekmekle hiç vakit kaybetmedi. Çenesini başımın üstüne, ellerini sırtıma koydu.

Ben onun sıcaklığı olmayan bir dünyayı hatırlamayacak kadar yaşlanırcaya dek bu şekilde durduk.

Adam, kesiklerimi odanın biraz kenarında kalan banyoda temizledi. Burası, içinde klozet, lavabo, küçük bir ayna ve ufak bir dağ olan küçük bir odaydı. Hepsi hoşuma gitmişti. Banyodan çıkıp, nihayet üstümü değiştirdiğimde ve yatmak için elmi yüzümü yıkadığımda Adam karanlıkta beni bekliyordu. Yere serili battaniyeler ve yastıklar vardı ve bu, görünme cennet gibi güzeldi. O kadar bitkindim ki birkaç yüzyıl uyuyabilirdim.

Uzulca yanına gittim ve beni kollarına aldı. Burada hava kayda değer derecede daha soğuktaydı ve Adam mükemmel bir fırındı. Yüzümü göğsüne gömdüm, o da beni sımsıkı kendine bastırdı. Parmaklarımı çıplak sırtında doladırtıyordum, dokunuşuyla gerilen kaslarını yıkıyordum. Elimi paracolonunun bel kısmına koydum. Dilimdeki sözcüklerin tadına baktım. "Bana bilerek yaptım."

Kısa bir an için nefesini tuttu. Kalbi bir anlığına hızlandı. "Neyi isteyerek yaptın?" Gerçi neyi kastettiğimi biliyordum.

Kendimi arsızın öylesine utanmış hissettim ki. Öylesine kötü, öylesine gereksiz gereksiz yere cesurdum ki. Kalkışığım şey hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Tek bildiğim, üzerimde hissetmek istediğim yegane eller onunkilerdi. Sonsuza dek.

Adam geriye doğru eğildi ve sadece yüzümün şeklini, karanlıkta parlayan gözlerini seçebiliyordum. Kızılsızlıktan dudaklarına bakıyordum. "Senden asla durmam istemedim." Parmaklarımı, paracolonunu yerinde tutan düğmeye koydum. "Bir kere bile."

Bana bakıyordu, göğsü saniyede birkaç kez inip kalkıyordu. Şaşkınlıktan donakalmış gibiydi.

Kulağına eğildim. "Dokun bana."

Neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu.

Yüzüm ellerinde, dudaklarımsa dudaklarındaydı ve beni öpüyordu; sanki ben oksijendim, o da soluk almak için ölüyordu. Vücuda neredeyse benimkinin üstündeydi, bir eli saçlarımdaydı, diğeriniyse silüetimsizem aşağıya indiriyce, beni daha yakına ve daha yükseğe çekmek ve daha sulu tutmak için dizlerimin arkasına koyduyordu. Boğazımdan aşağıya beni zevkten çıldıratan öpücükler gönderiyordu, sanki içime girip beni kavuran, beni tutuşturan elektrik enerjisi gibiydi bu öpücükler. Her bir anın coşkusuyla tutuşup yanmak üzereydim. Varlığına dalmak, 5 duyusunu hepisiyle ona duyursamam, varlığını saran mucize dalgalarında boğulmak istiyordum.

Vücut arazisini tatmak istiyordum.

Ellerimi tuttu ve göğsüne bastırdı, gövdesinden aşağıya men parmaklarına yönlendirdi, sonra dudakları benimkilerle tekrar, tekrar, tekrar birleşerek beni uyuşturup asla Eriyip içine karışmak istiyordum, sadece dudaklarımla vücut hatlarında gezinmek istiyordum. Karım damarlarında sökün ediyor, imdemi yerle bir ediyor, her şeyi fırl fırl döndürerek bir duygu hortumuna çeviriyordu. Nefes almak için durunca onu geriyce doğru ittim, bana dokunmasa için yapıp tutuşuyor, ölüp bitiyordum. Ellerini tişörtümün altına soktu, belimin iki yanından tuttu. Bana daha önce hiç cesaret edemediği gibi dokunuyordu ve tişörtümü tam başımdan çıkarmak üzereydi ki kapı cıyaklayarak açıldı. İkimiz de donakaldık.

"Adam?.."

Adam zar zar soluk alabiliyordu. Kendisini yarımındaki yastığın üzerine indirmeye çalışıyordu ama sıcaklığını, vücudunu, kulaklarında gün gün atan kalbini hala hissedebiliyordum. İçimde yükselen bir milyon çığlığı güçlükde bastırdım. Adam başım sadece birazcık kaldırdı. Normal görülmeye çalışıyordu. "James?"

"Gelip burada seninle uyuyabilir miyim?"

Adam doğruldu. Nefesleri sıkı ama aniden gözü açıldı. "Elbette uyuyabilirsin." Durakladı. Sesi alçakıp yumuşadı. "Körü rüya mı gördün?"

James yanıt vermedi.

Adam ayağa kalktı.

10 yaşındaki bir çocuğun gözyaşlarının sessiz haçkırıllarına duyuyordum ama James'e sarılan Adam'ın vücut hatlarını güçlükte seçebiliyordum. "Daha iyiye gittiğini söylediğini sanıyordum," diye fısıldadığını duydum ama sözleri suçlayıcı değil, nazikti.

James duyamadığım bir şey söyledi.

Adam onu kaldırdı ve James'in Adam'a göre ne kadar küçük olduğunu fark ettim. Yatak odasına girip göden kayboldular ve hemen sonra yatak takımıyla birlikte geri döndüler. Adam, James'i ancak güvenli bir şekilde uzaya yatağından sonra kendisini dermansızlığa teslim etti. Derin soluk alıp verişleri odadaki tek sesi.

Adam bana döndü. Şoke olmuş, derinden yaralanmış, kesilmiş bir dilim sessizlik gibiydim. James'in daha bu küçük yaşında neşere şahit olduğunu hiç bilmiyordum. Adam'ın onu ardında bırakarak neşere kaçanmak zorunda olduğunu hiç bilmiyordum. Artık insanların nasıl yaşadıklarını hiç bilmiyordum. Nasıl hayata kaldıklarını.

Annemle babama ne olduğunu bilmiyordum.

Adam yanığına okşadı. Beri kollarına aldı. "Özgünüm," dedi; ben de onu öperek özüne gerek olmadığını söyledim.

"Doğru zaman geldiğinde," dedim ona.

Yutkundü. Boynuma yaslandı. Soluk aldı. Elleri, tıptörtün altında, sırtıma yukarısındaydı.

Az daha çığlığı basacaktım. "Yalonda."

OTUZ DÖRT

Adam'la ben dün gece birbirimizden 1,5 metre uzakta kalmak için kendimizi zorlamıştık ama her nasılsa kollarında uyandım. Ağır ağır, düzgünce soluyordu, sabah havasında ılık bir uğultusuydu. Gözlerimi kapatarak güneşiğime bakıyordum ki 10 yaşındaki bir çocuğun yüzündeki bir çili mavi göze karşılaştım.

"Nasıl oluyor da ona dokunabiliyorsun?" James kollarımı kavuşturmuş bir biçimde tepemizde dikiliyordu, hatırladığım o inatçı oğlan çocuğuna geri dönmüştü. Yüzünde korkudan eser yoktu, yüzünden aşağı süzölmek üzere olan gözyaşları da yoktu. Sanki dün gece hiç yaşanmamıştı. "Ee" Sabırsızlığı beni terkletiyordu.

Sıçrayıp Adam'ın çıplak gövdesinden o kadar hızlı uzaklaştım ki, Adam sesli uyandı. Biraz.

"Bana uzandı. 'Juliette?'"

"Bir kızı dokunuyorsun!"

Adam öylesine çabuk doğruldu ki çarşafına dolanıp bileklerinin üstüne düştü. "Tanırım, James -"

"Bir kızın yanında uyuyordun!"

Adam birkaç kez ağızını açıp kapadı. Bana baktı. Kardeşine baktı. Gözlerini kapadı sonunda iç çekti. Elini dağınık saçlarında geçirdi. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum."

"Onun kimseye dokunamadığını söyledim sanıyordum." James şu anda kuşkuyla bana bakıyordu.

"Dokunamıyor."

"Sen hariç mi?"

"Doğru. Ben hariç."

Bir de Warner.

"Sen hariç hiç kimseye dokunamıyor."

Bir de Warner.

"Doğru."

"Bu son derece مناسب görünüyor." James gözlerini küstü.

Adam yüksek sesle güldü. "Boyle konuşmayı nereden öğreniyorsun sen?"

James kaşlarını çattı. "Benny çok söylüyor bunu. Bahanelerinin 'son derece مناسب' olduğunu söylüyor." İki parmağıyla havada tınak işareti yaptı. "Bunun, sana inanmıyorum, anlamına geldiğini söylüyor. Ben de sana inanmıyorum."

Adam ayaya kalktı. Sabahın ilk ışıkları mükemmel bir anda, mükemmel bir açıyla küçük pencereden içeri sızlıyordu. Altın rengi bir ışıkla yıkanıyordu, adaleleri gergindi, pantolona biraz belinden aşağı inmişti ve doğru düzgün düşünmek için kendimi zorlamam gerekiyordu. Kendi iradesizliğim beni çok şaşırtıyordu ama bu duyguları nasıl bastıracağımı bildiğimden emin değildim. Adam sahip olmayı hayal bile etmediğim şeyleri arzularına sağlıyordu.

Kardeşiyle göz göze gelmek için çömelmeden önce koluna, onun omuzuna uzandı. "Seninle bir şey konuşabilir miyim?" dedi. "Özel olarak."

"Sadece seninle ben mi?" James göz ucuyla bana baktı.

"Evet. Sadece ben ve sen."

"Tamam."

İkisinin James'in odasına girip gizden kaybolmalarını izledim ve Adam'ın ona ne söyleyeceğini merak ettim. Bir an sonra, James'in büyük ihtimalle benim aniden ortaya çıkışımı tehdit olarak algılamış olduğuma fark ettim. Nihayet ağabeyini 6 ay sonra gördüğünde, ağabeyi yanında çılgın sihirli güçleri olan bir kızla eve geliyor. Bu düşünce beni neredeyse güldürüyordu. Keşke beni böyle yapam sihir olsaydı.

James'in, Adam'ı ondan aldığına düşünmesini istemiyordum.

Tekrar yatak örtüsünün altına girdim ve beklemeye başladım. Sabah serindi ve insana kendine getiriyordu, düşüncelerim Warner'a kaydı. Güvende olmadığımı unutmamam gerekiyordu. Henüz değildik, belki de hiç olmayacaktık. Asla ayrı rahat olmasam gerektiğini unutmamalıyım. Doğrudum. Dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımı bileklerime doladım.

Acaba Adam'ın bir planı var mıydı?

James'in kapısı cıyaklayarak açıldı. İki kandelapten önce yaşca küçük olana, sonra da büyüğü dışarı çıktı. James'in yüzü hafif pembeleşmişti ve gözlerine zar zor bakabiliyordu. Utanmışa benziyordu ve Adam'ın onu cezalandırıp cezalandırmadığını merak ettim.

Kalbim bir an duracak gibi oldu.

Adam, James'in omuzuna hafifçe vurdu ve saktı. "İyi misin?"

"Kız arkadaş ne demek, biliyorum -"

"Bilmiyorsun demedim ki -"

"Yani sen, ağabeyimin kız arkadaşı mısın?" James kollarını kavuşturarak bana baktı.

Seluk boruma 400 tane makyaj parmağı tıkanmıştı. Adam'a hakım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum.

"Senin okula falan hazırlanman gerekmiyor mu, ha?" Adam buzdolabına açtı ve James'e yeni bir alüminyum folyo paketi verdi. Galiba bu, onun kahvaltısıydı.

"Gitmek zorunda değilim," diye karşı çıktı James. "Gerçek okul gibi değil orası, hiç kimse gitmek zorunda -"

"Ben senin gitmeni istiyorum," diye sözünü kesti Adam. Kardeşine küçük bir gülümsemeyle tekrar döndü. "Endişe etme. Geri döndüğünde burada olacağım."

James tereddüt etti. "Söz veriyor musun?"

"Evet." Tekrar gülümsedi. Başıyla ona yanına çağrıda. "Gel buraya."

James öne koştı ve sanki ortadan yok olmasından korkuyormuşçasına Adam'a sırtına tutundu. Adam, Otomata folyo yiyeceği attı ve döğmeye bastı. James'in saçını karıştırdı. "Saçlarını kestirmen gerek, evlat."

James burnunu kırığırdı. "Ben seviyorum."

"Sence de biraz uzun değil mi?"

James sesini alçalttı. "Bence onun saçları ciddi uzun."

James'le Adam bana göz atılar ve ben eriyip pembe oyun hamuruna dönüştüm. İstemeden saçına dokundum, aniden utanmışım. Başımı öne eğdim. Saçını kesmem için hiç nedem olmamağı. Hiç kimse bana keskin nesnelere vermedi.

Kaçamak bir bakış attım ve Adam'ın hala bana baktığını gördüm. James ise Otomata bakıyordu.

"Ben, Juliette'in saçını seviyorum," dedi Adam ve ben kiminle konuştuğundan emin değildim.

Adam, James'in okul için hazırlanmasına yardım ederken iki kardeşi izledim. James, ağabeyi yanında olduğu için öylesine hayat dolu, öylesine enerji dolu, öylesine heyecanlıydı ki. 10 yaşındaki bir çocuk için tek başına yaşamının nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Bu sokakta yaşayan bütün çocuklar için

nasıl bir şey olduğumu.

Kalkıp üstümü değiştirmeyi çok istiyordum ama ne yapmam gerektiği bilmiyordum. James'in ya da Adam'ın ihtiyacı olur diye banyoyu meşgul etmek istemiyordum. Dokunduğum alandan daha fazlasını istemiyordum. Bana, Adam'la James arasındaki bu ilişki o kadar özel, o kadar kişisel geliyordu ki. Bu asla sahip olmadığım ve olamayacağım türden bir bağdı. Ama bu kadar çok sevginin etrafında olmak dommuş kısımlarımı çözüp insanca bir şeye dönüştürmeyi başarmıştı. İnsan olduğumu hissediyordum. Belki de bu dünyanın bir parçası olabilirmişim gibi hissediyordum. Belki canavar olmam gerektiriyor gibi hissediyordum. Belki de canavar degildim.

Belki işler değişebilirdi.

OTUZ BEŞ

James okutkda, Adam ise doğtaydı; ben de Adam'ın yemem için bıraktığı bir kase tahıl gevreğine bakıyordum. James, folyo kabın içindeki ne idüğü belirsiz şeyi yemek zorundayken benim buna yıyer olmam bana çok yanlış geliyordu. Ama Adam, James'e her öğün için belli bir miktar tahıs edildigini ve onun kamunen bunu yemekle yükümlü olduğunu söyledi. Bunları zıym ettiği ya da attığı tespit edilirse ceza alabilirdi. Bütün ok-süklerin, osomalarına konulan folyo yıyerini yemekleri gerekiyordu. James, "tadı çok da kötü değil." diyordu.

Soğuk sabah havası beni biraz ürperti ve elimle duğ çıkışı hala nemli olan saçımı düzelttim. Burada su sıcak değildi. Hatta ılık bile değildi. Ilık su bir lüksü.

Birisi kapıyı gün gün çalıyordu.

Ayağı kalktım.

Fırıldak gibi döndüm.

Eiralıma bakındım.

Korlanmıştım.

Aklıma gelen ilk şey şuydu: Bizet baldıkar. Midem gevşek bir

krep, yüreğim aklını kaçırmış bir ağaçkakan, kanım ise bir en-
diçe nehri gibiydi.

Adam dışarıya.

James ise okuldaydı.

Tamamen savunmansızdım.

Aradığımı bulana kadar Adam'ın silindir çantasını karıştırdım. 2 silah, her bir elim için 1 silah. Silahlar ateş almazsa diye 2 el. Nihayet dövüyorken rahat olabileceğim tünden giysiler giyiyordum. Derin bir nefes aldım ve ellerimin titrememesi için yalvardım.

Kapıdaki gümbürtü gittikçe sertleşiyordu.

Silahları kapeya doğrulttum.

"Juliette?."

Arkama dönersen Adam'ın bana, silahlara ve kapeya baktığına gördüm. Saçları ıslak. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Başıyla, elimdeki fazladan silaha işaret etti ve hiçbir şey söylemeden silahı ona attım.

"Warner olsaydı kapıyı çalmazdı," dedi ama silahını da indirmeli.

Hakkı olduğunu biliyordum. Warner bana ulaşmak için kapeya ateş eder, polisyacı kullanır, yüz kişiyi öldürürdü. Kesinlikle kapıyı açmam için beklemezdi. İçimde bir şey sakinleşti ama kendime rahatlamam için izin vermedim. "Sence kim –"

"Benny olabilir – genellikle James'i kontrol etmeye gelir –"

"Ama şu anda James'in okulda olduğunu bilmez miydi?"

"Başka kimse yaşadığım yeri bilmiyor ki –"

Gümbürtü azalmaya başladı. Yavaşladı. İstirap dolu alçak bir ses duyuldu.

Adam'la gite gite geldik.

Kapeya bir yumruk daha vuruldu. Yere çökme sesi duyuldu. Bir inki daha geldi. Birinin kapeya yaslandığını duyduk.

İrkaldim.

Adam elini saçında gezdirdi.

"Adam" diye boğurdu birisi. Öksürdü. "Lütfen, dostum, kırılaysen -"

Domup kaldım. Ses tanıdık geliyordu.

Adam'ın omurgası arasında esnedi. Dudakları aralandı, gözlerinde hayret ifadesi belirdi. Şifreyi tuşladı ve kolu çevirdi. Kapağı açarken silahtı kapıya doğrulttu.

"Kenji?"

Kısa bir hırıltı, boğuk bir inilti geldi. "Ya, dostum, neden bu kadar gıc açtım?"

"Ne işle var senin burada?" Çıt. Kapının küçük yarığından güc bela görebiliyordum ama Adam'ın birisinin gelmesinden hoşnut olmadığı belliydi. "Seni buraya kim gönderdi? Kiminle?"

Kenji birkaç kez daha sessizce sövdü. "Bana bir halıma," diye ısrar etti ama daha çok bir yakarış gibiydi. "Sence buraya seni öldürmeye mi geldim?"

Adam durakladı. Nebes aldı. Tereddüt etti. "Kaçtına bir kurşun sıkmak benim için sorun olmaz."

"Endişelenme, kardeşim. Kaçtımda bir kurşun var zaten. Ya da bacağımda. Ya da her ne boks. Bilmiyorum bile."

Adam kapağı açtı. "Kalk ayağa."

"Sorun değil, kaçımı içeri sürüklersen ses etmem."

Adam çenesini ovuşturdu. "Kamara halıma bulduğumun isemiyorun. Kardeşimin böyle bir şeyi görmemesi gerekir."

Kenji odaya paldır küldür girici. Sesini daha önce bir kez duymuşum ama yüzünü hiç görmemişim. Gerçi şimdi ilk izlenimler için hiç uygun bir zaman değildi. Gözleri gış ve mordu; alnının yan tarafında kocaman bir yarık vardı. Duduğu kesikti ve hafifçe kanıyordu, vücutta çökme ve harpalanmıştı.

Hareket ederken yüzünü barıktırıyor, kesik kesik soluyordu.

Gıysileri yırtık pertüksü, vücudunun üst kısmında sadece atlet vardı, iyi gelişmiş kolları yara bere içindeydi. Donup ölmeye başlamıştı. Hemen değil, biraz zaman geçince farkına vardı.

Durdu. Gözlerini kırpağırdı. Yüzünde, acının gölge düştüğü komik bir sırtağ belirdi. "Vay anasını," dedi, gözleriyle beni yercestine. "Vay anasını." Gülmeye çalıştı. "Ahbab, aklını kaçırmışsan sen -"

"Barıyo orada." Adam taş kesilmişti.

Kenji yürümeye başladı ama durmadan arkasına bakıyordu. Silaba yüzüne doğrulttum. Daha şiddetli gülmeye başladı, irkildi, biraz hırıkladı. "Bu deli karıyla mı kaçtın sen yahu! Psikopat kızla kaçmışın!" diye seslendi Adam'ın arkasından. "Ben de uyduruyorlarsa, dermişim. Hangi akla hizmet böyle bir şey yaptın? Bu psikopat karıyla ne hak edeceksin? Warner'ın seni ölü isemesine şaşmamalı - OF, DOSTUM, ne halt etmeye -"

"Deli falan değil o. Sağır da değil, seni hödük."

Karı arkalarından hızla çarptı ve sadece boğuk sesle tartışıklanrı duyabildim. İçimde, Adam'ın, Kenji'ye söyleyeceklerini diymamı isemediğine dair bir his vardı. Ya bundandı ya da çölgüydü.

Adam'ın ne yaptığını hiç bilmiyordum ama galiba Kenji'nin vücudundan kurşun çıkarmakla ve geriye kalan yaralarını elinden geldiği kadar tedavi etmekle ilgili bir şeydi. Adam'ın epey kapsamlı ilk yardım malzemeleri ve güçlü, kararsız elleri vardı. Bu becerileri orduda mı edindi, diye merak ettim. Belki kendine bakmak için edinmişti. Veya belki de kardeşine. Mantıklı geliyordu.

• Sağlık sigortası uzun zaman önce yitirdiğimiz bir hayaldti.

Silaha elimde yaklaşık bir saatir tutuyordum. Kenji'nin çığlıklarına yaklaşık bir saatir dinliyordum ve bunu bilmemin nedeni santyeler akıp giderken onları saymayı sevmemdi. Saatin kaç olduğunu dair hiçbir fikrim yoktu. Galiba James'in odasında saat vardı ama onun odasına izinsiz girmek istemiyordum.

Elimdeki silaha, pürüzsüz, ağır metale baktım ve silahı elimde tutmanın verdiği hisleri hoşlandığıma fark edince şaşkırdım. Sanki vücudumun bir uzantısıydı. Artık beni korkutmüyordu.

Onu kullanabileceğim düşüncesi beni daha çok korkutuyordu.

Banyo kapısı açıldı ve Adam dışarı çıktı. Elinde küçük bir bardak vardı. Ayaya kalktım. Bana hafifçe gülümsedi. Küçük buzdolabını açıp daha da küçük dondurucu bölümüne uzandı. Birkaç buz küpü aldı ve havlunun içine koydu. Tekrar banyoya girip gödeni kayboldu.

Tekrar divana oturdum.

Bugün yağmur yağıyor. Göküzü bizim için ağlıyordu.

Adam banyodan çıktı, bu kez eli boştu ve hala yalnızdı.

Tekrar ayaya kalktım.

Alınını ve ensesini ovuşturdu. Divanda yanıma geldi. "Üzgünüm," dedi.

Gözetim kocaman açıldı. "Ne için?"

"Her şey için." İç çekti. "Kenji, üsteylem arkadaşım sayılırdı. Biz gittikten sonra Warner ona işlenice etirmiş. Bilgi için."

Çığlığımı bastırdım.

"Hiçbir şey söylemedim, diyor - aslında, söyleyecek bir şeyi de yoktu - ama epey harpalanmış. Kaburgaları kırık mı yoksa sadece çürümüş mü bilmiyorum ama kursunu bacağından çıkarmayı başardım."

Elimi tuttum. Sektim.

"Kaçarken vurulmuş," dedi Adam biraz sonra.

Aniden aklıma bir şey geldi. Panikledim. "İz sürme serumu -"

Adam başını öne salladı, gözleri üzgün ve deli gibi endişeliydi. "Tahminimce işlevini yitirmiş olabilir ama bunu kesin olarak bilmenin bir yolu yok. Gerektiği gibi çalışıyor olsaydı eminim ki Warner çoktan soluğu burada alırdı. Yine de riske girmeyiz. Buradan gitmek zorundayız, gitmeden önce de Kenji'yi başımızdan deketmeliyiz."

Başımı iki yana salladım. Birbiriyle çarpışan inanamama dalgaları arasında sıkışıp kalmıştım. "Yi de, seni nasıl buldu ki?"

Adam'ın yüzü sertleşti. "Ben sormadan çöğük atmaya başladım."

"Feki James?" diye fısıldadım, neredeyse düşünmeye korkarak.

Adam başını ellerinin arasına aldı. "James eve gelir gitmez gitmemiz gerek. Bu zamana hazırlanmak için kullanabiliriz." Gözlerine baktım. "James'i arımda bırakamam. Artık burası onun için güvenli değil."

Yanaklarına dokundum, o da elimi doğru eğildi ve avucuma yüzüne koydu. Gözlerini kapattı.

"Seni anasız beçtinin çocuğu -"

Adam'la birbirimizden ayrıldık. Saçlarımızın dibine kadar kopkırması olmuştum. Adam sinir olmuş gibiydi. Kenji banyo koridorunda duvara yaslanmış, derme çarına baz paketini yüzünde tutuyordu. Gözlerini dikmiş bize bakıyordu.

"Orta dokunabiliyor musun? Yani - öha, az önce ona dokunduğumu gördüm ama bu -"

"Gitmek zorundasın," dedi Adam ona. "Arımda zaten yolu doğrudan evime çıkan kimyasal bir iz bıraktım. Buradan gitmemiz gerek ve sen bizimle gelemezsin."

"Dur bir saniye bakalım." Kenji sendeleyerek salona girdi, ağırlığını bacağına verdikçe yüzünü buruşturuyordu. "Sizi ya-vaşlatmaya falan çalışmıyorum, dostum. Bildiğim bir yer var. Güvenli bir yer. Hem de yasal, süper güvenli bir yer. Oraya götürebilirim sizi. Oraya nasıl gideceğinizi gösterebilirim. Ta-ndığım biri var."

"Saçmalama." Adam hala kızgındı. "Hem nereden bildün sen beni? Kapımda mantar gibi bitmeyi nasıl becerdin, Kenji? Sana güvenmiyorum –"

"Bilmiyorum, dostum. Yemin ederim, ne olduğunu hatırla-mıyorum. Belli bir noktadan sonra nereye koştüğümü bilmi-yordum. Sadece tel örgülerden atılıyordum. İçinde eski bir ku-lübe olan kocaman bir tarla buldum. Bir süre uyudum orada. Galiba belli bir noktada ya arıdan ya da soğuktan bilincimi yitirdim – dışarıyı aşırı soğuk – bir de ne göreyim, herifin teki beni sırtına atması, taşıyor. Beni senin kapına bıraktı. Çeremi bu konuda kapalı tutmamı çirkin senin tam burada yaşadığını söyledi." Ağız kulaklarına vardı. Göz kırpmaya çalıştı. "Galiba rüyamda seni görüyordum."

"Dur bir saniye – ne dedin sen?" Adam öne eğildi. "Ne de-mek, adamın biri seni taşıyordu? Hangi adam? Adı neydi? Beni nereden tanıyoemuy?"

"Bilmiyorum. Bana söylemedi ve benim de soracak kadar kafam yerinde değildi. Ama adam devesiyok. Yarı, beni taşıdı-ğına göre öyle olmalı."

"Bana inanmamı beklemiyorsun, değil mi?"

"Başka seçeneğin yok." Kenji omuz silkti.

"Tabii ki seçeneğim var." Adam ayağı kalktı. "Sana güven-mem için hiçbir sebep yok. Ağzından çıkan tek kelimeye bile inanmak için nedenim yok."

"O zaman bacağımda bir kurşunla burada ne işim var? Ne-

den Warner seni daha bulmadı? Neden sâhâsuzım –”

“Planınızın bir parçası olabilir bu!”

“Sen de buna rağmen bana yardım ettin!” Kenji sesini yükseltmeye yelendi. “Neden ölme için vermedin? Neden beni vurup öldürmedin? Neden bana yardım ettin?”

Adam tereddüt etti. “Bilmiyorum.”

“Biliyorsun. İşleri berbat etmek için burada olmadığımı biliyorsun. Senin için temiz bir dayak yodım ben –”

“Benimle ilgili bir bilgün yoktu.”

“Kahretsin be, daha ne dememi istiyorsun? Geberticekleldi beni diyorum sana. Kaçmak zorunda kaldım. Adamın biri beni senin kapına bıraktıysa suçum ne?”

“Sorun sadece ben değilim, anlamıyor musun? Kardeşime güvenli bir yer bulmak için deli gibi çalıştım ve bir sabah sen yılanca yaptığım planları mahvettin. Şimdi ne yapacağım dersin? Onu güvenceye almak için bir yol bulana kadar kaçmak zorundayım. Bununla uğraşamayacak kadar küçük o –”

“Hiçimiz bu noktadan durumla uğraşamayacak kadar küçüğüz.” Kenji hızla söylüyordu. “Kendini kandırma, kardeşim. Bizim gördüklerinizi kimse görememeli. Kimse sabah uyanıp salonunda cesetler bulmamalı, ama bunlar oluyor. Bununla başa çıkıyor, hayatta kalmak için bir yol buluyoruz. Sorunları olan bir tek sen değilsin.”

Adam divana çöktü. 36 kilohak erdiğe omuzlarına binmişti. Kafası ellerinin arasında, öne eğildi.

Kenji bana baktı. Ben de ona baktım.

Sırtı ve öne doğru aksayarak yürüdü. “Paskopat bir hatuna göre feci seksüün.”

Çıt.

Kenji, elleri havada geriliyordu. Adam silahı Kenji’nin altına bastırıyordu. “Biraz saygı göster, yoksa kafana kurşuna yersin.”

"Şaha yapıyordum yahu—"

"Tabii ya, hiç şüphem yok."

"Ya Adam, sakın olmasın —"

"Bizi gösterebileceğin o 'süper güvenli' yer neresi?" Ayşe kalktı, silah hala elindeydi. Adam'ın yanında yerimi aldım. "Yoksa uyduruyor musun?"

Kenji coştı. "Hayır, gerçek. Tamamen gerçek. Aslında, sende bahsetmiş olabilirim de, olmayabilirim de ve o yeri işleten adam, ne ilginçtir ki seninle tanışmakla biraz ilgilenmiş olabilir de, olmayabilir de."

"Sence ben arkadaşlarına göstereceğin bir ucube miyim?" Silah deliydi. Emniyeti açtı.

Kenji boğazını temizledi. "Ucube değilsin. Sadece... ilginçsin."

Silahına burnuna doğrultram. "O kadar ilginçim ki seni çıplak ellerimle öldürebilirim."

Gözlerinde çok belli belirsiz bir korku belirip kayboldu. Yarıyordu, birkaç litre sıvıyı yuttu. Gölmüşemeye çalıştı. "Deli olmadıysan emin misin?"

"Hayır." Başımı kaldırdım. "Emin değilim."

Kenji sırtını Beni sepeden tenaşa sözdü. "Hadî öyle olsun. Ama çok güzel deli sesi çıkıyorsun."

"Sancımı dağıtmama yaklaşık on sancım kaldı," diye uyandı Adam, onu, sesi çelik gibiydi, vücudu öfkeden kaskatıyordu, kekkuruz gözlerini kıstıyordu. Yüz ifadesinde şakadan eser yoktu. "Başka bir neden daha gerekmez."

"Ne var ya?" Kenji azimli bir şekilde güldü. "Çok acıus zamanlar bir hatuna bu kadar yakın olmamışım. Deli olsun ya da olmasın."

"İlgilenmiyorum."

Kenji bana döndü. "Eh, seni suçlayamam. Şu anda berbat görünüyorsun. Ama temizlenip biraz kendime çekti düzen ve-

reyim." Gelmeye çalıştı. "Bana birkaç gün var, beni bir de öyle
gör. Fikrini değiştirebilirsin -"

Adam, Kenji'nin suratına dirseğini gömdü ve bunun için
özür de dilemedi.

OTUZ ALTI

Kenj hafif kofürkeri beirmiş, ağırlarına geçmişti, kan revan içindeydi, burnuna tutuyor, sopallayarak banyoya doğru gidiyordu.

Adam beni, James'in yatak odasına çekti.

"Bana bir şey söyle," dedi. Tavana bakta, güçlükle bir nefes aldı. "Herhangi bir şey söyle bana -"

Omuzla göz göre gelmeye çalıştım, nazikçe nazikçe nazikçe ellerini tuttum. Bana bakana kadar bekledim. "James'e hiçbir şey olmayacak. Onu koruyacağız. Söz veriyorum."

Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar acı içindeydi. Dudaklarını araladı. Birbirine bastırdı. Sözcükleri aramıştı ki havaya paldır küldür dökülene kadar bir milyon kez fikrini değiştirdi. "Babamızı tanımıyor bile." İlk kez bu konuyu açtı. İlk kez bu konuda bir şey bildiğimi kabul etmiş oldu. "Onun bilmesini hiç istemedim. Onun için hikayeler uydurdum. Normal olmak için bir şans olsun istedim." Onun dudaklarından sırlar, benim kulaklarımdan da mürekkep dökülüyor, tenimi onun öyküleriyle dolduruyordu. "Hiç kimsenin ona dokunmasını istemiyordum. Onu mahvetmek istemiyordum. Yapamaz-

dim – Tanrım, bunun olmasına izin vermezdim,” dedi bana. Sustu. Sessizleştii.

Doğru sözcükleri bulmak için bütün dünyayı aradım, ama ağzım boş kaldı..

“Asla yetmiyor,” diye fısıldadı. “Ne kadar uğraşsam da yeterli olamıyorum. Hala çığlık çığığa uyanıyor. Hala ağlaya ağlaya uyuyor. Kontrol edemediğim şeyler görüyor.” Bir milyon kez gözlerini kırptıyordu. “Çok fazla insan, Juliette.”

Nefesimi tuttum.

“Öldü.”

Dudaklarındaki sözcüğe dokundum, o da parmaklarımı öptü. Gözleri iki kusursuzluk gösterdi, açık, dürüst, mütevazıydı. “Ne yapacağını bilmiyorum,” dedi ve sanki bu ona, benim anlayabileceğimden çok daha pahalıya mal olan bir utraf gibiydi. Derinim parmaklarından kayıp gidiyor ve o, kaybetmemek için direniyordu. “Ne yapmam gerektiğini söyle bana.”

Aramadaki sessizliğe kalp atıklarımızı duyabiliyordum. Dudaklarının şeklini, yüzünün güçlü hatlarını, kızların uğruna öleceği kirpikleri, içlerinde yazmayı öğrendiğim derin, koyu mavii gözleri inceledim. Elimdeki tek seçeneği özendim. “Kenji’nin planı düğürmeye değer.”

“Ona güveniyor musun?” Adam taşkın bir şekilde arkaya eğildi.

“Gödebileceğimiz bir yer bildiği konusunda yalan söylediğini sanmıyorum.”

“Bu iyi bir fikir mi, bilmiyorum.”

“İyi ama neden..”

Kahkaha olmaması muhtemel bir ses çıkardı. “Daha oraya varamadan onu öldürebilirim.”

Dudaklarını böküp hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Saklanabileceğimiz başka bir yer yok, değer mi?”

Cevap verdiğinde güneş, ayın etrafında dönüyordu. Başına iki yana salladı. Bir kez. Hızlı. Sertçe.

Elimi sıkıttım. "O halde denemek zorundayız."

"Ne halk ediyorsun sen orada?" diye bağırdı Kenji kapıdan. Kapıyı birkaç kez hızla vurdu. "Yani, oha, dostum, çıplak kalmamanın kötü zamanı olmaz bence ama şu an muhtemelen sevişmek için uygun zaman değil. O yüzden öldürülmek istemiyorsan oradan çıkmamı öneririm. Gitmek için hazırlanmalıyız."

"Ona şu anda öldürebilirim," diye fikrini değiştirdi Adam.

Yüzünü ellerimin arasına aldım, parmak uçlarımda kalktım ve onu öptüm. Dudakları 2 yaşuku adeta, öylesine yumuşak, öylesine tatlılardı ki. "Seni seviyorum."

Gözetimin içine ve ağzına bakıyordu; sesi boğuk bir hisliydi. "Öyle mi?"

"Kesinlikle."

James okuldaki eve dönmeye önce üçümüz de toplandık ve gitmeye hazırlandık. Adam'la ben en önemli temek gereksinimleri topladık: yiyecekler, giysiler, Adam'ın biriktirdiği para. Sanlı bu kadar kolay kabettiğine inanamıyormuşçasına durmadan bu küçük mekana bakıp duruyordu. Burası için ne çok emek harcadığını, küçük kardeşi bir yuvaya sahip olsun diye ne çok çalıştığını ancak hayal edebiliyordum. Kalbim onun için paramparça oluyordu.

Arkadağıysa tamamen farklı bir tündü.

Kenji yeni çoraklarıyla ilgileniyordu ama morali bozuk gibi değildi, anlayamadığım nedenlerden dolayı heyecanlıydı. Tuhaf bir şekilde kendini çabuk toparlayan ve neşeli biriydi. Görünü yıldırmak imkansız gibiydi ve elimde olmadan azmine hayranlık duyuyordum. Ama gösünü bana dikmekten vazgeçmiyordu.

dim – Tanrım, bunun olmasına izin veremezdim,” dedi bana. Sustu. Sessizlekti.

Doğru sözcükleri bulmak için bütün dünyayı aradım, ama ağızım boş kaldı.

“Asla yetmiyor,” diye fısıldadı. “Ne kadar uğraşsam da yeterli olamıyorum. Hala öğlik çığlığı uyandırıyor. Hala ağlaya ağlaya uyuyor. Kontrol edemediğim şeyler görüyor.” Bir milyon kez gözlerini kırparmıştı. “Çok fazla insan, Juliete.”

Nefesimi tuttum.

“Öldü.”

Dudaklarındaki sözcüğe dokundum, o da parmaklarımı öptü. Gözleri iki kusursuzluk gölgesiydi, açık, dürüst, mütevazı. “Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi ve sanki bu ona, benim anlayabileceğimden çok daha pahalıya mal olan bir titraf gibiydi. Derinim parmaklarından kayıp gidiyor ve o, kaybetmemek için direniyordu. “Ne yapmam gerektiğini söyle bana.”

Azamındaki sessizlikte kalp atışlarımızı duyabiliyordum. Dudaklarının şekline, yüzünün güçlü hatlarını, kızların uğruna öleceği kirpikleri, içlerindeki yüzmeyi öğrendiğim derin, koyu mavi göleri inceledim. Elimdeki tek seçeneği özerdim. “Kenji’nin planı düşünmeye değer.”

“Ona gösteriyor musun?” Adam şaşkın bir şekilde arkaya eğildi.

“Görebileceğimiz bir yer bildiği konusunda yalan söylediğini sanmıyorum.”

“Bu iyi bir fikir mi, bilmiyorum.”

“İyi ama neden...”

Kahkaha olmaması muhtemel bir ses çıkardı. “Daha oraya varamadan onu öldürebilirim.”

Dudaklarını büküp hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Saklanabileceğimiz başka bir yer yok, değil mi?”

Cevap verdiğinde güneş, ayın etrafında döndüyordu. Başına iki yama salladı. Bir kez. Hızlı. Sertçe.

Elini sıktım. "O halde denemek zorundayız."

"Ne halt ediyorsun sen orada?" diye bağırdı Kenji kapudan. Kapıyı birkaç kez hızla vurdu. "Yani, oha, dostum, çıplak kalmanın kötü zamanı olmaz bence ama şu an muhtemelen sevişmek için uygun zaman değil. O yüzden öldürülmek istemiyorsan oradan çıkmama öneririm. Gitmek için hazırlanmalıyız."

"Onu şu anda öldürebilirim," diye fikrini değiştirdi Adam.

Yüzünü ellerimin arasına aldım, parmak uçlarımda kalktım ve onu öptüm. Dudakları 2 yaşaktaki adeta, öylesine yumuşak, öylesine tatlılardı ki. "Seni seviyorum."

Göğlerimin içine ve ağızma bakıyordu; sesi boğuk bir fısıltıydı. "Öyle mi?"

"Kesinlikle."

James okuldan eve dönmeden önce üçümüz de toplandık ve gitmeye hazırlandık. Adam'la ben en önemli temel gereksinimleri topladık: yiyecekler, glyisler, Adam'ın biriktirdiği para. Sanki bu kadar kolay kabettiğine inanamıyormuşçasına durmadan bu küçük mekana bakıp duruyordu. Burası için ne çok emek harcadığını, küçük kardeşi bir yuvaya sahip olsun diye ne çok çalıştığını ancak hayal edebiliyordum. Kalbim onun için paramparça oluyordu.

Arkadaşıysa tamamen farklı bir türdendi.

Kenji yeni çürükleriyle ilgileniyordu ama morali bozuk gibi değildi, anlayamadığım nedenlerden dolayı heyecanlıydı. Tahaf bir şekilde kendini çabuk toparlayan ve neğeli biriydi. Gözünü yıldırmak imkansız gibiydi ve elimde olmadan azmine hayranlık duyuyordum. Ama gözünü bana dikmekten vazgeçmiyordu.

"Ee, nasıl oluyor da Adam'a dokunabiliyorsun?" dedi biraz sönük.

"Biniyorum."

Kahkahayla güldü. "Saçmalık."

Omuz silktim. Nasıl bu kadar şanslı olduğum konusunda onu ikna etme gereği duymuyordum.

"Ona nasıl dokunduğunu nasıl öğrendin ki? Hastalıklı bir tür deney falan mıydı bu?"

Yürümün kızmadığını umut ediyordum. "Bizi görecek-
ğin şu yer neresi?"

"Neden konuyu değiştiriyorsun?" Sırıyordu. Sırtığından emindim. Ama ona bakmamak için ayak dıretiyordum. "Belki bana da dokunabilirsin. Neden denemiyorsun?"

"Sana dokunmamı istemezsin."

"Belki de isterim." Kesinlikle sırtıyordu.

"O kuruşunu geri bacağına sokmadan onu rahat bırakmalısın belki," dedi Adam.

"Pardon – yalnız bir adamın harekete geçmesine izin yok mu, Keri? Belki de geri basıp kızın kendi adına konuşmasına izin vermelisin."

Adam elini saçlarında gezdirdi. Hep aynı elini kullanıyordu. Hep saçında gezdiriyordu. Simirliydi. Öfkeliydi. Hatta belki utanıyordu.

"Hala ilgilenmiyorum," diye hatırlattım ona, sesimde sinirli bir tını vardı.

"Evet, ama bumas" – buraların yüzünü işaret etti – "kalıcı olmadığını unutmayalım."

"Ama ben seninle kalıcı olarak ilgilenmiyorum." Ona müsait olmadığını söylemeyi öylesine çok istiyordum ki. Ona ciddi bir ilişkim olduğunu söylemek istiyordum. Adam'ın bana sözleri verdiğini söylemek istiyordum.

Ama yapamıyordum.

İlgi yaşamamanın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Seni seviyorum" demek "karşılıklı hariç" demenin farklı yolu mıydı ve Adam, James'e onun kız arkadaşı olduğuma söylediğinde ciddi olup olmadığını bilmiyordum. Belki de bu akli takdirde karmaşık olan bir soruya bulmuş bir bahane, bir ka-mullajdı. Keşke Kenji'ye bir şey söyleseydi – keşke ona resmen, başkaları olmamak üzere birlikte olduğumuzu söyleseydi.

Ama söylemiyordum.

Ben de nedenini bilmiyordum.

"Bence şıklık inene kadar karar vermemelisin," diye devam etti Kenji, sakin bir şekilde. "Hakkımı yeme. Olduğu gibi sıktı bir yüzüm vardı."

Adam öksürüncesine güldü.

"Aramızın eskiden süper olduğumuza yemin edebilirdim," dedi Kenji, bacaklarını Adam'a çevirerek.

"Nedenini hatırlayamıyorum."

Kenji sinirlendi. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Sana güvenmiyorum."

"O zaman neden hala buradayım?"

"Çünkü ona güveniyorum."

Kenji dönüp bana baktı. Şaşkın bir şekilde gülümsemeyi be-cerdi. "Vay canına, bana güveniyor musun?"

"Namlunun ucunda durduğun sürece." Elimdeki silahı daha sıkı kavradım.

Çarpık bir biçimde gülümsedi. "Nedenini bilmiyorum ama beni tehdit etmen bir şekilde hoşuma gidiyor."

"Ahmanın seksin de ondan."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sesin seksin de ondan. Söy-lediğin her şey bu yüzden kulağa edepsizce geliyor."

Adam o kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki neredeyse seh-

parayı deviriyordu.

Kenji yaralarının verdiği acı yüzünden hisrikleyerek bir kaha-kaha patlattı. "Sakin ol, Kenji, çuş. Sadece ikinizle kafa buluyorum. Şu psikopat hatunu kızdırmak hoşuma gidiyor." Bana göz atı, sesini alçaltı. "Bunu üfife olarak söylüyorum – çünkü, anlarsın ya" – elini rustgele bir şekilde bana doğru salladı – "psikopat sende işe yarıyor gibi."

"Senin neyin var?" Adam diye anıdı Kenji'ye saldırdı.

"Esas senin neyin var?" Kenji siniri bozulmuş bir şekilde kollarını kavuytu. "Burada herkes çok gergin."

Adam elindeki silahu saktı. Kapıya yürüyüp geri döndü. Odayı arşınılıyordu.

"Kardeşin için de kaygılanma," diye ekledi Kenji. "Birazdan buraya olacağından eminim."

Adam gülmeydi. Odayı arşınılamaya devam etti. Çenesi seğirdi. "Kardeşim için kaygılanmıyorum. Seni şimdi mi yoksa sonra mı varsam, ona karar vermeye çalışıyorum."

"Sonra," dedi Kenji, divana çökerek. "Şu anda bana hala ihtiyacın var."

Adam konuşmaya çalıştı ama vakti olmadı.

Kapıdan bir çı sesi ve bipleme geldi ve açıldı.

James eve gelmişti.

OTUZ YEDİ

"Bunu bu kadar iyi karşılama çok sevindim – ben – ama James, bu hiç de heyecanlanacak bir şey değil. Canımın kurtarmak için kaçıyoruz."

"Ama bunu beraber yapıyoruz," dedi beşinci kez, yüzünü kaplayan kocaman bir gülümsemeyle. Kenji'den neredeyse aynı hızlı bir şekilde başlanmıştı ve şimdi ikisi kötü durumumuz, bir çeşit gösterişli göreve dönüştürmek için işbirliği içindeydiler. "Hem, yardım edebiliriz"

"Hayır, bu –"

"Elbette edebilirsin –"

Ada'la Kenji aynı anda konuşmuşlardı. Önce Kenji kendine geldi. "Neden yardım edermesin? On yaş yardım etmek için yeterince büyük."

"Bu senin verebileceğin bir karar değil", dedi Adam, sesini kontrol etmek için diğkattü davranarak. Kardeşinin hatırına sakin kaldığını biliyordum. "Hem bu seni ilgilendirmes."

"Sonunda seninle geleceğim," dedi James, azimli bir şekilde. "Hem yardım etmek istiyorum ben."

James haberleri doğal karşıladı. Adam eve geçek gelış nele-

nini ve birlikte olma nedenimizi açıkladığında kılı bile kıpırdamadı. Kenji'nin çürük içindeki ve haraplanmış suratına görünenin onu korkutacağını, sinirini botacağını, kalbine korku salacağını sanmışım ama James tıyafı ürpertici bir şekilde duygusandı. Çok daha kötüsünü görmüş olabileceği aklıma geldi.

Adam, Kenji'ye dönmeden önce birkaç derin nefes aldı. "Ne kadar uzaktı?"

"Yürüyerek mi?" Kenji ilk kez kararsız götüldüyordu. "En az birkaç saat. Aptalca bir şey yapmazsak alacakarınlıkta orada oluruz herhalde."

"Peki, ya arabayla gidersek?"

Kenji gödesini kırıştırdı. Yüzündeki şaşkınlık yerini kocakoca bir sırıtışa bıraktı. "Yuh be, Keni, niye buna daha önce söylemedin?"

"Kardeşimin yanında laflarına dikkat et."

James gödesini devirdi. "Her gün bundan daha kötü şeyler duyuyorum ben. Benny bile kötü laflar kullanıyor."

"Benny mi?" Adam'ın kaşları yukarı kalktı.

"Evet."

"Ne diyor –" Adam durdu. Fikrini değıştirdi. "Ba, durmadan böyle şeyler duyuyor olmamı halde çıkarmıyor."

"Neredeyse on bir yağındayım ben!"

"Hey, küçük adam," diye söcünü kesti Kenji. "Sorun değil. Benim hatam. Daha dikkatli olmam gerek. Hem, yanımda hanımlar var." Kenji bana göz kırptı.

Yüzümü çevirdim. Etrafıma bakındım.

Bu mütevazı evi terk etmek benim için zordu, bu yüzden Adam'ın şu anda neler yaşadığını sadece hayal edebiliyordum. Galiba, James önmümüzdeki tehlikeli yol için neler olduğunu fark edemeyecek kadar heyecanlıydı. Buraya bir daha dönme-yeceğimizi anlıyandıyordu.

Heptimiz cesamızı kurtarmak için kaçan kaçaklardık.

"Ne yani – araba mı çaldın?" diye sordu Kenji.

"Tank çaldım."

Kenji bir kahkaha parlattı. "GÜZEL."

"Ama gündüz biraz dikkat çeler bu."

"Dikkat çeler ne demek?" diye sordu James.

"Yani biraz fazla... göz çarpar." Adam yüzünü buruşturdu.

"KAHRETSİN." Kenji sendeleyerek ayağa kalktı.

"Laflarına dikkat et demiştim –"

"Duydun mu?"

"Neyi duydum mu –?"

Kenji'nin gözleri dört döndüyordu. "Buradan başka çıkış yolu var mı?"

Adam ayağa kalktı. "JAMES–"

James, ağabeyinin yanına koştu. Adam silahını kontrol etti. Çantaları sırtına atıyordum, Adam da ayısını yapıyordu ama ön kape dikkatimi dağıtı.

"ACELE EDİN–"

"Ne kadar yakındalar–?"

"HIÇ VARIT YOK–"

"Ne–"

"KENT. KOŞ–"

Koşmaya başladık, Adam'ın peşinden James'in odasına girdik. Adam duvarların birindeki perdeyi yırttı ve tam salondan 3 bip sesi geldiğinde ortaya gizli bir kapı çıktı.

Adam çıkış kapısına atış etti.

Arkamızda 4,5 metreden daha yakında bir şey patladı. Ses kulaklarımı sağır etti, vücudumu titreptirdi. Patlamanın şiddetiyle neredeyse yere çöküyordum. Her yerde silah sesleri vardı. Ayak sesleri büyük bir gürültüyle eve doluyordu ama biz çıkıştan dışarı koşuyorduk bile. Adam, James'i kaptırıp kucagına alıh

ve sokağa, götümüzü kamaştıran ani ışık patlamasına fırlamıştık. Yağmur kesilmişti. Yollar kaygan ve çamurluydu. Her yerde çocuklar, yaklaşığımızda aniden çığlık atan rengarenk küçük bedenler vardı. Artık dikkat çekmemenin bir anlamı yoktu.

Bizi çoktan bulmuşlardı.

Kenji geride kalmıştı, son kalan adrenalin patlamasıyla topallayarak ilerliyordu. Dar bir ara sokağa saptık ve Kenji durdu. Çöktü. "Özgünüm," dedi nefes nefese, "Yapamıyorum- beni bırakabilirsiniz-"

"Seni bırakamayız-," diye bağırdı Adam, her yere bakarak, çevremizi kavramaya çalışıyordu.

"Bu hoş, katedişim, ama sorun değil-"

"Gideceğimiz yeri bize göstermen gerek!"

"Ol, lanet olsun-"

"Bize yardım edeceğini söylemiştin-"

"Tanış olduğuna söylediğini sanıyordum-"

"Fark etmedin galiba, planlarımızda beklenmedik bir değişiklik oldu-"

"Ayak uyduramıyorum, Kent. Zar zor yürüyebilirim-"

"Denemek zorundasın-"

"Kaçak anılar var. Silahlar ve ateş etmeye hazırlar. Sokağa çıma yasığı dan edilmıştır. Herkes derhal evlerine dönsün. Kaçak anılar var. Silahlar ve ateş et-"

Hoparlörlerin sesi sokaklarda yankılanıyor, dikkati birbirimize sokulmuş vücutlarımıza çekiyordu. Birkaç kişi bizi görüp çığlık attı. Botların sesi daha yüksek geliyordu. Silah sesleri giderek şiddetleniyordu.

Çevre binaları inceleyip, sabit bir yerleşkede olmadığımız fark etmem biraz zaman aldı. James'in yaşadığı sokak, bakımsız bir çim sahaydı: Bir dizi terk edilmiş, bir araya sıkıştırılmış ofis binası, eski hayatlarımızdan arta kalanlar vardı burada.

Nüfusun geri kalanı gibi neden bir yerleşimde yaşamadığımı anlamıyordum. Neden sadece iki yaş grubunu gördüğümü, neden yaşlıların ve eksik çocukların buranın tek sakinleri olduğunu, neden burada bulunmaması gereken askerlerle birlikte yaşadığı topraklara atıldıklarımı anlayacak vaktim yoktu. Kendi soruların cevaplarını düşünmeye korkuyordum ve panikle-
diğim bir anda James'ın hayatı için endişe ettim. Koşarken arkama döndüm ve bir an için Adam'ın kucagında duran küçük bedenini gördüm.

Gözlerinizi öyle sıkı kapatmıştı ki eminim canı acıyordu.

Adam sessizce sövdü. Adam, terk edilmiş bir binanın bulabildiğimiz ilk kapasına tekme atıp kırıp ve boğurarak peşinden içeri gelmemizi söyledi.

"Burada kalmalısın," dedi Kenji'ye. "Aklım yerinde değil ama James'i seninle bırakmam gerek. Ona dikkat etmen lazım. Juliette'i ve beni arıyorlar. İkintizi bulmayı bekleniyorlar bile."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Kenji.

"Araba çalmam gerek. Sonra da sizi almak için döneceğim." Adam onu yere koyarken James itiraz bile etmedi. Küçük dudakları bembeyazdı. Elleri titriyordu. "Seni almak için geri döneceğim, James," dedi Adam tekrar. "Söz veriyorum."

James tekrar tekrar başını öne salladı. Adam, kardeşinin kafasını bir kez sert ve hızlı bir şekilde öptü. Silindiri çantalarımızı yere koydu. Kenji'ye döndü. "Ona bir şey olmasına müsaade edersen seni öldürürüm."

Kenji gülmedi. Kaşlarını çatmadı. Derin bir nefes aldı. "Ona göz kulak olacağım."

"Juliette!"

Elimi tuttu ve birlikte sokaklara girip göden kaybolduk.

OTUZ SEKİZ

Yollar kaçmaya çalışan yaşlılarla tıklım tıklımdı. Adam'la ben silahlarımızı pantolonlarımızın belinde saklıyorduk ama görünüşe göre telaşlı gözlerimiz ve ürkek hareketlerimiz bizi de veriyordu. Herkes bizden uzak duruyor, aksi yönlere buluyor, bazıları çiyaklıyor, bağıriyor, ellerindeki şeyleri düşürüyorlardı. Ama bütün insanlar için tek bir araba bile görmüyordum. Raba sahibi olmak, özellikle de bu bölge için, zor olmalıydı.

Tam kafamın üzerinden uçarak bir kurşun geçtiğinde Adam beni yere itti. Başka bir kapıya daha ateş edip kıldı; başka bir çıkışa doğru başka kalıntıların arasından koşuyorduk, eskiden tuhafiyeci olan dükkanın labirentimsi yollarında kapana kısılmıştık. Bizi bu sokaklarda takip eden, farklı gruplar halinde kümelenmiş, şehrin farklı bölgelerine dağılmış, yakalamaya ve öldürmeye hazır en az yüz asker olmalıydı.

Ama beni öldürmeyeceklerini biliyordum.

Endişelendiğim kişi Adam'dı.

Adam'ın bedenine mümkün olduğunca yakın kalmaya çalışıyordum çünkü Warner'ın, beni canlı getirmelerini emrettiğinden emindim. Ama ne kadar uğraşsam da çabalarıım zayıf

kalıyordu. Adam'ın boynu ve kaslarının yanında cüce gibi kalıyordum. Sika bir nişancı ona nişan alabilirdi. Onu tam kafasından vurabilirdi.

Tam benim önümdü.

Adam iki atış yapmak için döndü. Bir tanesi iskaladı. Diğeriyse boğuk bir çığlığa neden oldu. Hala koşuyorduk.

Adam hiçbir şey söylemiyordu. Bana cesur olmamı söylemiyordu. İyi olup olmadığını, korkup korkmadığımı sormuyordu. Beni yüreklendirmiyor ya da her şeyin yoluna gireceğimize konusunda beni temin etmiyordu. Onu ardında bırakıp kendimi kurtarmamı söylemiyordu. Ölmesi durumunda bana kardeşikle ilgilenmemi söylemiyordu.

Söylemesine gerek yoktu.

İkimiz de durumumuzun gerçekte ne olduğuna biliyorduk. Adam tam şu anda vurulabilirdi. Ben her an yakalanabilirdim. Bütün bu bina aniden infilak edebilirdi. Birileri, Kenji'yle James'i bulabilirdi. Bugün hepimiz ölebilirdik. Gerçekler ortadaydı.

Ama yine de şansımızı denememiz gerektiğini biliyorduk.

Çünkü İleriye doğru hareket etmek hayatta kalmanın tek yoluyla.

Silah elimde giderek kayganlaşıyordu ama ben yine de tutuyordum. Bacaklarım acı karşısında çığlık atıyordu ama ben yine de onları daha hızlı itiyordum. Cıgerlerim göğüs kafesimi testereyle ikiye kesiyordu ama ben yine de onları oksijeni işlemeleri için zorluyordum. Hareket etmeye devam etmeliydim. İnsanî yetersizlikler için zaman yoktu.

Bu binanın yangın çıkışı bulmak neredeyse imkansızdı. Ayaklarımız feyanı zemine hızla çarpıyor, ellerimiz kasvetli ışıқта bir tür çıkış, sokaklara ulaşma yolu arıyordu. Bu bina beklediğimizde daha büyüktü, yüzlerce olası yöne devasaıdı.

Buramın sadece bir dükkan değil de büyük bir mağaza olduğunu fark ettim. Adam beni de onunla birlikte aşağıya çekerek terk edilmiş bir masanın arkasına eğildi.

"Aptalca davranma, Kent – daha fazla koşamazsın!" diye bağırdı birisi. Ses 3 metreden daha yakından geliyordu.

Adam yutukunda. Dişlerini sıkı. Onu öldürmeye çalışanlar eskiden öğle yemeğini birlikte yediği aynı insanlardı. Birlikte eğitim gördüğü. Birlikte yaşadığı. Bu adamları tanıyordum. Bunu bilmek durumu daha kötü yapıyor muydu acaba?

"Bize kıızı ver," diye ekledi yeni bir ses. "Bize kıızı ver, biz de seni vurmayaalım. Seni kaybetmiş gibi yaparız. Gitmene izin veriz. Warner sadece kıızı istiyor."

Adam güçlüğüle nefes alıyordu. Elindeki silahı sıkıca kavradı. Çok kısa bir süre için başını çıkarıp ateş etti. Birisi çığlık atarak yere düştü.

"KENT, SENİ OROSU ÇO—"

Adam bu ses kaçmak için kullandı. Masanın arkasından fırladık ve hızla merdiven boşluğuna doğru koştuk. Mermiler bizi milimetrik iskeleyordu. Acaba peşimizden içeri sadece bu iki adam mı gelmişti?

Dönen merdivenler daha aşağıdaki bir kata, bir tür bodrum katına iniyordu. Birisi, Adam'a nişan almaya çalışıyordu ama düzensiz hareketlerimiz bunu neredeyse imkansız kılıyordu. Onun yerine beni vurma ihtimali ağır yüksekti. Peşimizden köfürler yağlıyordu.

Kaçarken Adam önümüzde çıkan şeyleri devirtiyor, arkamızdaki askeri yavaşlatacak, dikkatini dağıtacak bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Bir çift kasırga ugrınağı kapısı gördüm ve bu bölgenin kasırgalar tarafından yerle bir edildiğini fark ettim. Hava çalkantılıydı; doğal afetler sık ve yaygındı. Hortamlar şehri ikiye ayırmış olmalıydı. "Adam—" Kofunu çektiyordim. Alçak

bir duvarın arkasına saklandık. Tek mümkün kaçış yolunuzu işaret ettim.

Elimi sıkı. "Gözetin iyi görüyor." Ama hava etrafımızda dönene kadar hareket etmedik. Yanlış bir adım. Boguk bir çığlık. Burası neredeyse zifiri karanlıktı; elektriğin uzun zaman önce kesildiği ortadaydı. Asker, Adam'ın bıraktığı engellerden birine takılmıştı.

Adam silahı göğsüne yakın tuttu. Derin bir nefes aldı. Döndü ve hızla ateş etti.

Mükemmel nişan almıştı.

Havada kontrolsüzce uçan küfürler bunu doğruluyordu. Adam güçlükle nefes aldı. "Sadece etkisiz hale getirmek için ateş ediyorum," dedi. "Öldürmek için değil."

"Biliyorum," dedim. Gerçi bundan emin değildim.

Kapılara doğru koşruk ve Adam kapı kolunu çekip açmak için uğraşıyordu. Neredeyse pastan sıkışmıştı. Umudumuzu yitiriyorduk. Başka bir asker grubu tarafından bulunmamız ne kadar sürenli, bilmiyordum. Tam kapıya ateş edip açmayı önerecektim ki Adam nihayet kırıp açmayı başardı.

Kapıları tekmeleyip açtı ve pakdir küldür solığa çıktık. Sokakta 3 araba duruyordu, içlerinden birini seçebildik.

O kadar mutluydum ki ağlayabiliydim.

"Eh, zamani gelmişti," dedi.

Ama bunu söyleyen Adam değildi.

OTUZ DOKUZ

Her yer kan içindeydi.

Adam yerdeydi, vücudunu tutuyordu ama neresinden vurduguna bilmiyordum. Etrafı asker kaynıyordu ve ben, beni tutan kolları tırmalıyordum, havaya telneler savuruyor, boğaza bağıyordum. Birisi beni sürükleyerek götürüyordu, Adam'a ne yaptıklarımı ise görmüyordum. Acıdan, bacaklarım tutuluyor, eklemelerime kramp giriyor, vücudumdaki her bir kemik kırılıyordu. Gökyüzüne haykırmak, dişlerimin üstüne çöküp toprağa göyüşlerimi akıtmak istiyordum. İstirahin neden çılgınlarımla kaçıp gitmediğini bilmiyordum. Ağzımın neden başka birinin elleriyle kapandığını anlamıyordum.

"Bırakırsam çalgık atmıyacağına söz ver," dedi hana.

Yüzüme çıplak elleriyle dokunuyordu ve silahımı nerede düşürdüğümü bilmiyordum.

Warner beni hala işler durumdaki bir binaya sürükledi ve kapıyı tekmeleyerek açtı. Bir düğmeye bastı. Floresan lambalar tekdüze bir ıgukıyla tıreyerek açıldı. Duvarlara yapıştırılmış resimler, mantar panolara taptıyelenmiş alfabe gökkuşakları vardı. Küçük masalar odaya saçılmıştı. Bir sınıfıydık.

Acaba burası James'in okula gittiği yer miydi?

Warner elini indirdi. Demek yeşil gökleri o kadar keyifliydi ki doruq kaldım. "Tanrım, seni özledim," dedi bana. "Gitmene bu kadar kolay izin vereceğimi gerçekten düşünmedin, değil mi?"

"Adam'ı vurdun," aklıma gelen tek sözcüklerdi. Aklim başımıza gelen imkansız şeyler yüzünden bulanıktı. Sürekli onun o iki buklum olmuş, güzel vücuduna görüyordum, kırmızı kırmızı kırmızıydı. Sağ olup olmadığını öğrenmeliydim. Sağ olmak zorundaydı.

Warner'in gökleri parladı. "Keni öldü."

"Hayır—"

Warner beni geri geri bir köşeye götürdü ve hayatımda hiç bu kadar savunmasız olmadığımı fark ettim. Hiç bu kadar kırılmış olmamaştım. 17 yılı, lanetimin benden alınmasını dileyerek geçirmiştım ama şu anda her zamankinden daha çok ona yeniden sahip olmak için yarıp tutuyordum. Warner'in gökleri umulmadık bir şekilde ısızlaştı. Sürekli olan duygu değişimlerini tahmin etmek güçtü. Karşı koymak da güçtü.

"Juliette," dedi. Elime öylesine nazikçe dokundu ki beni ürkütü. "Fark ettin mi? Görünüşe göre yeteneğire karşı bağışıklığım var." Gözlerini inceliyordu. "Bu inanılmaz değil mi? Fark ettin mi?" diye sordu tekrar. "Kaçmaya çalıştığında bunu hissettin mi?"

Göründüden asla hiçbir şey kaçmayan Warner. Her bir detayı özümseyen Warner.

Elbene biliyordu.

Ama sesindeki yumuşaklık beni şoke etmişti. Ciddan öğrenmek istiyordu. Çılgın, vahşi bir köpek gibiydi, karmapaşa rısanmıştı, aynı zamanda tasvip edilmek, kabul görmek için yarıp tutuyordu.

Aşkta bu.

"Gerçekten birlikte olabiliriz," dedi bana, sesizliğimden gözü yılmayarak. Beni yakınına, çok fazla yakınına çekti. Ben yüz kekele katmanında donup kaldım. Kederden, şaşkınlıktan afalladım.

Ellerini yüzüme, dudaklarımı dudaklarıma uzattı. Beynim yanıyordu, bu anın imkansızlığından parlamaya hazırda. San-ki vücudumdan ayrılmış, müdahale etmekten aciz bir şekilde bunların olmasını izliyordum. Her şeyden daha çok, nazik el-leri ve içten gülüleri beni şaşırtıyordu.

"Beni seçmeni istiyorum," dedi. "Benimle olmayı seçmeni istiyorum. Bunu istemeyi istiyorum?"

"Delisin sen." Boguluyordum. "Psikopatısın."

"Sadece yapmaya muktedir olduğunuzdan korkuyorsun." Sesi yumuşaktı. Sakindi. Yavaştı. Aldatıcı bir biçimde ikna edi-çiydi. Daha önce sesinin ne kadar ikna edici olduğunu hiç fark etmemiştim. "İtiraf et," dedi. "Biz birbirimiz için yazatılmışız. Gücü istiyorsun. Elindeki silahın verdiği his hoşuna gidiyor. Benden.. etkilentyorsun."

Yumruğumu savunmaya çalıştım ama kollarımı yakaladı ve iki yanına çevirdi. Gözükörüğünden çok daha güçlüydü. "Ken-dire yalan söyleme, Juliette. İstesen de istemesen de benimle geri geleceksin. Ama bunu istemeyi seçebilirsiniz. Bundan zevk almayı seçebilirsiniz."

"Asla," diye güç bela soladım. "Hastasınsın sen – sen hasta, sapkın bir canavarısın–"

"Bu doğru cevap değil," dedi ve santrini olarak hayal kırıklı-ğına uğramışa benziyordu.

"Bu her zaman benden alacağın tek cevap."

Dudakları çok fazla yaklaştı. "Ama ben seni seviyorum."

"Hayır, sevmiyorsun."

Göçlerini kapattı. Alnını benimkine dayadı. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Senden nefret ediyorum."

Başını çok yavaşça iki yana salladı. Eğildi. Burnu, enseme üstündü ve korku dolu bir ürpertiyi güçlüğüle bastırdım fakat bunu yanlış yorumladı. Dudaklarını tenime değdirdi ve gerçekten sızlandım. "Tanrım, senden sadece bir sarık almayı istendim."

Ceketinin iç cebindeki güntüşi parıltısı fark ettim.

Bir ümitle heyecanlandım. Korkuyla. Yapmak zorunda olduğum şey için kendime güç verdim. Bir an, oturumu yitirecek olmamanı yasını tuttum.

Ve rahatladım.

Kollarımdaki gerginliğin geçtiğini hissetti ve karşılık verdi. Gözümledi. Sıkıca tuttuğu omzumu gevşetti. Kollarını belime sandı. Beni ele verme tehlikesi olan kasmıya yuttum.

Askeri ceketinin bir milyon düğmesi vardı ve silaha ele geçirmeye kadar kaçını çözmem gerektiğini bilmiyordum. Ellerini vücudunda dolaydırıyor, vücut hatlarını hissetmek için belimden aşağıya indiriyordu ve ters bir şey yapmamak için var gücümle mücadele ediyordum. Hakkından gelecek kadar hünerli değildim ve nasıl olup da bana dokunabildiğini hiç bilmiyordum. Dün betonu neden kırabildiğini hiç bilmiyordum. Bu enerjinin nereden geldiğini hiç bilmiyordum.

Bugün bütün avantajlar ondaydı ve kendimi ele vermenin zamam değildi.

Daha olmazdı.

Ellerimi göğsüne koydum. Beni vücudunun kavisine bastırdı. Göçlerine bakmam için çenemi yukarı kaldırdı. "Sana iyi davranacağım," diye fısıldadı. "Sana çok iyi davranacağım, Juliette. Söz veriyorum."

Tirememin belli olmadığını umut ediyordum.

Ve beni öptü. Aç bir şekilde. Umutsuzca. Beni ikiye yarıp tadına bakmak için can atarcasına. Öylesine afalladım, öylesine dehşete düğüm, delilik tarafından öyle sarmalandım ki kendimi unuttum. Orada, donakalmış bir biçimde tiksintiyle duruyordum. Ellerim göğsünden kaydı. Tek düşünebildiğim Adam ve kandı, Adam ve silah sesleriydi, kan gölünde yatan Adam'ı ve az kalsın Warner'ı üzerinden itiyordum. Ama Warner yılmıyacaktı.

Beni öpmeye ara verdi. Kulagına hiçbir anlamı yokmuş gibi gelen bir şey fısıldadı. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve bu kez rol yapmayı umutmadım. Onu kendime çektim, ceketini avuçladım ve ona olabildiğince sert bir biçimde öptüm, parmaklarım düğmelerinin ilkinin çözmeye girişmişti bile. Warner kalçalarını sıkıca kavradı ve elleriyle vücudumu keşfetmeye başladı. Tadı nane şekerine benziyordu, gadenya gibi kokuyordu. Beni kollarıyla güçlü bir şekilde sarmıştı, dudakları yumuşaktı, teneimde neredeyse tatlı bir his bırakıyordu. Aramızda beklemediğim bir elektrik oldu.

Başım dönüyordu.

Dudakları boynumdaydı, tadına varıyor, beni yalayıp yutuyordu; kendini doğru dürüst düşünmek için zorluyordum. Bu durumun anormallliğini anlamak için kendimi zorluyordum. Zihnindeki karmaşayı, kasarsız tiksintimi, dudaklarına verdiğim açıklanamaz kimyasal tepkimi nasıl uzlaştıracığını biliyordum. Bunu sonsa erdirmeliydim. Hemen.

Düğmelerine uzandım.

O da gereksiz yere cesaretlendi.

Warner beni belimden tutup yakam kaldırdı ve duvara yasladı; popomu avuçluyor, bacaklarımı zela beline dolanmaya uğraşıyordu. Ceketinin içine uzanmam için bana kasırsız bir aç

sağladığının farkında değildi.

Dudakları, dudaklarımı buldu, ellerini üstörtümden içeri soktu; güçlüğüle nefes alıyor, beni daha sıkı tutuyordu ve ben umutsuzlukla neredeyse ceketini parçalıyacaktım. Bunun daha fazla sürmesine izin veremezdim. Warner'ın işleri ne kadar ileri götürmek istediğini bilmiyordum ama onun çılgınlığını cesaretlendirmeye devam edemezdim.

Sadice çok az daha eğilmesi gerekiyordu-
Ellerimle silâhı kavradım.

Warner'ın domp kaldığını hissettim. Geri çekildi. Yüzünün karışıklık/korku/kızgınlık/dehşet/öfke arasında nasıl gidip geldiğini izledim. Tam parmaklarım tetiği çekmişti ki, beni yene bıraktı.

Silâhın gücü yatıştırıcıydı; sesi ise umduğumdan çok daha yüksekti. Yanakları kulağında ve vücudumdaki her kalp atışında titreşiyordu.

Tatlı bir tür müzikti.

Küçük bir zalırdı.

Çünkü bu kez kan Adam'ın kanı değildi.

Warner yere düştü.

Kalktım ve onun silahıyla kaçmaya başladım.

Adamı bulmalıydim. Araba çalmalıydim. James'le kenji'yi bulmalıydim. Araba kullanmayı öğrenmeliydim. Her şeyi tam olarak bu sırayla yapmalıydim.

Adam ölmüş olamazdı.

Adam ölmemişti.

Adam ölmeyecekti.

Gün batarken ayaklarım kaldırma sobası bir ritimle çarpıyordu, tişörtümle yüzüme kan sıçramıştı, ellerim kula hafifçe tırıyordu. Keskin bir rüzgar etrafımda buza esdi ve beni içinde yüzmekte olduğum bu çılgın gerçeklikten sarsarak çıkardı. Güçlükle bir nefes aldım, gökertenimi kılarak gökyüzüne baktım ve karanlık çekmeden önce çok fazla vaktimin olmadığını fark ettim. En azından sokaklar epeydir boşalmış durumdaydı. Ama Warner'in adamlarının nerede olabileceği konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu.

Acaba Warner'in de iz sürme serumu var mıydı? Acaba öldüğünü biliyorlar mıydı?

Karanlık köşelere daldım, ipucu için sokakları okumaya çalıştım. Adam'ın nerede yere düştüğünü hatırlamaya uğraşıyordum ama halızam aşırı derecede zayıf ve dağıntı; beynim de bu tür detayların farkına varamayacak kadar kötü durumdaydı. O ügrenç an, zihnimde bir dehşet kümesi gibiydi. Hiçbir anlam veremiyordum ve Adam şu anda her yerde olabilirdi. Ona her şeyi yapmış olabiliyordu.

Ne aradığıma bile bilmiyordum.

Vaktimi boşa harcıyor olabiliyordum.

Ani bir hareket duydum ve hızla bir ara sokaka fırladım, elimde kayganlaşan silahı daha sıkı kavradım. Artık bir silahı seçtiğim için elimdeyken daha rahatım, ne beklemem gerektiğimin ve nasıl çalıştığına daha çok bilincindeydim. Ama bu kadar ölümcül bir şeyle bu kadar çabuk rahat olduğum için mutlu mu olmalıydim yoksa dehşete mi düşmeliydim, bilmiyordum.

Ayak sesleri duydum.

Duvara yaslanarak kaldım, kollarımı, bacaklarımı kaba dokulu yüzeye yapıştırdım. Gölgeletin beni gizlediğini umut ediyordum. Acaba Warner'ın bulmuşlar mıydı?

Bir askerin tam önümden geçişini izledim. Göğsüne asılı tüfekleri vardı, elindeyse daha küçük otomatik bir silah vardı. Başına eğip kendi elindeki silaha baktım ve ne çok farklı çeşidin olduğunu hiç bilmediğimi fark ettim. Tek bildiğim bazılarının diğerlerinden daha büyük olduğuydu. Bazılarının sürekli yeniden doldurulması gerekiyordu. Şu anda elimde tuttuğum gibi olan bazılarınınysa gerekmiyordu. Belki Adam bana farkları öğretebilirdi.

Adam,

Nefesimi içime çekip elimden geldiğince sessiz ilerledim sokaklarda. Önümden kaldırımında kopukoyu bir gölge görünce

uzak durmaya çalıştım. Ama yaklaştıkça fark ettim ki gölge falan değildi bu. Bir lekeydi.

Adam'ın kanı.

Dişlerimi sıktım, ta ki acı, çığlıkları korkutup kaçırana dek. Kesa, sağ, aşın hazı soluyordum. Odaklanmaya ihtiyacım vardı. Bu bilgiyi kullanmalıydim. Dikkatimi vermeliydim-

Kan izlerini takip etmeliydim.

Adam'ı sürükleyip götüren her kimse ortalığı temizlemek için dönmemişti. Düzenli bir şekilde damlamış kanlar ana yoldan ayrılıp loş ana sokaklara doğru ilerliyordu. Ortalık öyle karanlıktı ki kan damlalarını görebilmek için eğilip yere yakından bakmak zorunda kalıyordum. Kan damlalarının izini yitirmeye başlamıştım. Buradakilere daha azdı. Galiba tümüyle kaybolmuşlardı. Bulduğum kara benekler kan damlası mıydı, kaldırma yapmış eski sakızlar mıydı yoksa bir başkasının etinden damlayan can mıydı, bilmiyordum. Adam'ın izini kaybetmişim.

Birkaç adım geriledim, izleri tekrar takip etmeye başladım.

Bunu 3 kez daha yaptıktan sonra onu bir yere sokmuş olduklarını düündüm. Eski ve pahalı kapısı hiç açılmamış gibi duran eski, çelik bir yapı vardı. Yıllardır kullanılmamışa benziyordu. Başka seçenek göremedim.

Kapının koluna asıldım. Kilitliydi.

Tüm ağırlığımı vererek kapıyı kurtmaya, omuz atarak açmaya çalıştım ama elime tek geçen sağ mı solumu acıttım oldu. Adam'dan gördüğüm gibi kapının kilidine ateş edebildim ama ne silah kullanma becerimden ne hedefi tutturabileceğimden ne de gücümü göze alabileceğimden emin değildim. Burada olduğumu bilmelerine izin vermezdim.

Bınaya girmenin bir başka yolu olmalıydı.

Bınaya girmenin başka yolu yoktu.

Huzursuzluğum büyüyordu. Çaresizliğim beni felç ediyordu. İsterim beni mahvetmekle tehdit ediyordu ve ciğerlerim patlamaya kadar haykırmak istiyordum. Adam bu binadaydı. Burada olmaya mecburdu.

Binanın kapısında duruyor ama içeri giremiyordum.

Olamazdı bu.

Yumruklarımı sıkıttım, beni kucaklayıp saran o delirtici çaresizliğe karşı koymaya çalıştım ama çıldırdığımı hissediyordum. Delirmiştim. Aklımı kayırmıştım. Adrenalin kaçıp gidiyordu, dikkatim kayıp gidiyordu, güneş ufukta batıyordu ve James'i, Kenji'yi ve Adam'ı Adam'ı Adam'ı ve Warner'ın vücudumu saran ellerini ağzımdaki dudaklarımı boynumu öpen dilini ve-

her yerdeki

her yerdeki

her yerdeki

kamı hatırlayıp salakça bir şey yaptım.

Kapıya yumruğuma indirdim.

Bir an içinde zihnim adalelerime yetişi ve etin çeliğe çarpışma, sağ kolumdaki her bir kemığın kırılışının acısını hissetmeye kendimi hazırladım. Ancak yumruğum 30 santim kalınlığındaki çeliği, karşısında teneyle varmışçasına delip geçti. Şaşalamıştım. Aynı patlamaya hazır enerjiyi toplayıp kapıya bir tekme savurdum. Ellerimi kullanarak çeliği paramparça ettim, vahşi bir hayvan gibi pençelerimle metali yarıp kendime bir yol açtım.

İnanılmazdı. Coşku vericiydi. Tümöyle vahşiceydi.

Herhalde Warner'ın işkence odasındaki betonu da böyle delip geçmişim. Bu da demek oluyor ki Warner'ın işkence odasındaki betonu nasıl delip geçtiğimi aslında bilmiyordum.

Açtığım deliken tırmanıp içerideki gölgelere karıştım. Zor

olmamıştı. İçerisi zifiri karanlıktı. Ne bir ışık ne bir makine ya da elektrik sesi vardı. Doğa ya terk edilmiş, boş ve uzadan depolardan biriydi.

Yerlere baktıysam da kan izi görmedim. Kalbim aynı anda hem yükseldi hem de yere çakıldı. Adam'ın iyi olmasına ümitsizliğim vardı. Sağ olmasına. Adam ölmemişti. Ölemezdi.

Adam, James'e onu almak için dönerceğine dair söz vermişti. Bu sözümden asla dönmeydi.

Önce etrafa asker vardır korkusuyla temkinlice, ağır ağır hareket ettim. Fakat çok geçmeden farkına vardım ki bu bina da tek bir yaşam sesi bile yoktu. Kaşınmaya karar verdim.

İhtiyacı cebime tüküm, gerekirse oradan uzanıp alabilmeyi umut ettim. Kapılardan uçarcasına geçtim, köşeleri sıvrularak döndüm, her bir ayrıntıyı zihinime kazıdım. Burada sadece bir depo değildi. Fabrikaydı.

Duvarlara eski makineler dizilmiş, taşınmaz bantlar yerlerinde donakalmış, binlerce kuru dağ gibi yığılmıştı. Hafif bir nefes, boğuk bir oksürük içtim.

Çift kanatlı bir kapıdan fırlayıp geçtim, o cılız sesi anıttım, en ufak ayrıntılara odaklanmaya çabaladım. Kulaklarımı dört açığımda sesi tekrar duydum.

Güçlekle soluyordun birisi.

Yaklaşıkça daha net duyar olmuştum. Adam olmalıydı bu. Silahımı kaldırıp ateş etmeye hazırlandım. Gözlerim pür dikkat saldırgan arıyordu. Bacaklarım çevikçe, zahmetsizce, sessizce hareket ediyordu. Az daha kollemin yere düşürdüğü göğsüye kurşun sıkacaktım. Bir köşeyi daha döndüm.

Yere yıkılmama ramak kalmıştı.

Adam, üstü çıplak, her yanı kan revan içinde, bileklerinden bağlı vaziyette sallanıyordu. Başı teğine düşmüştü ve sol bacağı, baldır hizasından sarılı turnikeye rağmen kandan sımsık-

landı. Vücudunun ne kadar zamandır böyle bileklerinden asılı olduğunu biliyordum. Omuzlarının çıkmamış olmasına şaşırmaştım doğrusu. Hala mücadele etmeye çalışıyor olmalıydı.

Bileklerine dolanmış ip, tavan boyunca giden bir tür metal çubuğa bağlanmıştı. Daha yakından bakınca çubuğun, taçına bandın bir parçası olduğunu gördüm. Adam'ın da bandın üstünde yattığını.

Fabrikadan ibaret değildi burası.

Bir mezbalıydı.

İsteriyi teslim olma lüksün olmayacak kadar fakirdim şu anda.

Osu aşığı indirmerin bir yolunu bulmam gerekiyordu ancak yaklaşmaya çekiniyordum. Göçerimle etrafı taradım, bir yerlerde pusuya yatmış askerlerin beklediğinden neredeyse emindim. Derken, belki de başından beri bir tehdit yerine konuşmadığım kafama dank etti. Hele ki Warner beni sürükleyip götürmeyi başardıysa.

Hiçkimse beni burada görmeyi beklemiyordu.

Taçına bandına tımandım, Adam da başını kaldırmaya çalıştı. Hayal gücümün beni felç etmesine izin vermemek için, yaralanma çok dikkatli bakmamaya çalıştım. Burada olmazdı. Şimdi olmazdı.

"Adam?"

Ani bir enerji patlamasıyla başını kaldırıverdi. Göçleri beni buldu. Yüzüne neredeyse hiç dokunulmamıştı; sadece ufak tefek morluklar ve küçük çizikler vardı. Ağına olan şeykote odaklanmak beni bir nebze sakinleştirmişti.

"Juliette?"

"İpleri kesip seni indirmem lazım."

"İsa aşkına, Juliette - nasıl buldun beni?" Ökstedü. Hırılda-
dı. Hızla bir nefes aldı.

"Daha sonra." Uzayıp yüzüne dokundum. "Sonra her şeyi anlatırım. Önce bir bıçak bulmam lazım."

"Pantolonumda."

"Ne?"

"İçinde" - yutkundü- "pantolonumda var."

Ceplerini arastırardım, başını iki yana salladı. Ona baktım. "Nerede -"

"Pantolonumun içinde bir cep var."

Üstündekileri yırtarcasına çıkardım. Bel pantolonumun altına dikilmiş küçük bir cep vardı. Elimi içine soktum, küçük bir çaku çıktı. Kelebek çaku. Daha önce de görmüştüm bunlardan.

Yasadığıydılar.

Tagına bandına kolileri üst üste dizmeye başladım. Üstlerine tırmardım, ne yapıyorsa umarım biliyordumdur, diye dua ettim. Bıçak jilet gibi keskindi ve Adam'ın bileğindeki düğümleri hemen açtı. Geç de olsa farkına varmışım ki, kaçmak için kullandığımız aynı tıpi bu.

Adam öçür kalmıştı. Aşağı indim, bıçağı katlayıp cebime koydum. Adam'ın buradan nasıl çıkacağını bilemiyordum. Bilekleri tahriş olmuş, kanıyordu. Bedeni tek parça acıdan oluşuyordu, kurşun isabet etmiş bacağından kanlar akıyordu.

Dışecek gibi oldu.

Ona elimden geldiğince kibar şekilde destek olmaya, onu, canını yakmadan kendime bastırmaya çalıştım. Canının yandığından bir kez olsun söz etmedi ve nefes almakta güçlük çektiğini gizlemek için elimden geleni yaptı. Tüm bu acı karşısında yüzünü buruşturuyor, ancak fısıltıyla da olsa tek bir şikayetini dile getirmiyordu. Tüm söylediği, "Beni bulduğuna inanamıyorum," oldu.

Yapmamam gerektiğini biliyordum. Hiç de sırası olmadığı-

na biliyordum. Mantıksız olduğunu biliyordum. Yine de onu öptüm.

"Ölmeyeceksin," dedim ona. "Buradan çıkacağız. Bir araba çalacağız. James ile Kerş'i bulacağız. Sonra tekrar güvende olacağız."

Göçlerini dikip bana baktı. "Tekrar öp beni," dedi.

Öyle de yaptım.

Tekrar kapıya ulaşmak adeta bir ömür sürmüştü. Adam bu binanın ta içlerine gömülmüştü ve ön kapının yolunu bulmak sandığımdan da zor olmuştu. Adam elinden geldiğince hızlı hareket etmek için çaba harcadığı halde, çok yavaştı. "Warner'ın beni bizzat öldürmek istediğini söylediler," diye açıklamada bulundu. "Sırf kaçamayayım diye beni kasten bacağımdan vurduğuna. Böylelikle seni kaçırap götürcek, ardından yanıma dönecek fırsatı olmuş. Belli ki planı beni işkenceyle öldürmekti." Yüzünü zotı. "Tadına varmak istediğini, beni aceleyle öldürmek istemediğini söyledi." Acı bir kahkaha. Kısa bir öksürük.

Elleri-bedenimde-elleri-bedenimde-elleri-bedenimde

"Yani seni sadece bağladılar, sonra terk edip gittiler mi?"

"Beni hiç kimsenin bulamayacağına söylediler. Binanın tepeden tırnağa betondan ve güçlendirilmiş çelikten yapıldığını, içeri hiç kimsenin zorla giremeyeceğini söylediler. Warner hazır olduğunda buraya gelecekti." Durdu. Bana baktı. "Sağ salim olduğuna öyle sevindim ki."

Ona gülümsedim. Organlarımdan dökülmemesi için uğraşıyordum. Kafamdaki delikler görünmesin diye çabalıyordum.

Kapıya vardığımızda durakladı. Metal lime lime olmuştu. Sonki vahşi bir hayvan saldırısı ama kaybetmiş gibeydi. "Nasil oldu da?"

"Bilmeyorum," diye kabullendim. Omuz sillemeye, kayıtsız davranmaya çalıştım. "Yumrukladım işte."

"Sadece yumrukladım."

"Biraz da tekmeledim."

Gültümsedi. Kollarına anılıp hiçkırı hiçkırı ağlamak istedim. Dikkatimi yüzüne vermeliydim. Gözlerimin mahvolmuş bedeninde gezinmesine izin vermezdim.

"Hadi, gel," dedim ona. "Yasa dışı bir şeyler yapalım."

Adamın gölgelerinde bırakıp ana yolun kenarına ilerladım, terk edilmiş otomobillere baktım. Aç fakih ara sokağı doladıktan sonra nihayet bir arabaya denk geldik.

"Nasılsm?" diye sordum ona, yanıtı daymaktan çekinerek.

Dudaklarına birbirine basırdı. Başıyla omayışmış gibi bir hareket yaptı. "İyi," dedi.

Hiç iyi değildi bu.

"Sen burada bekle."

Mürşekkep gibi karanlık hava, görünüşlerde tek bir sokak lambası yoktu. Bu iyiydi. Bir hakıma da kötüydü. Bana hem avanj sağlıyordu hem de sıldarılara karşı koranaksız hale getiriyordu. Gözümü dört açmalıydim. Parmak uçlarımda arabaya yaklaştım.

Cama kırmaya hazırdım ama tescir kapının koluna yökledim. Ne olur ne olmaz diye.

Kapı açıldı.

Konak anahtarı arabanın tetüneydi.

Arka koltuğa yiyecek paketleri vardı.

Birisi bu beklenmedik sokağa çıkma yasasını duyuran alarmla panığe kapılmış olmalıydı. Elindeki her şeyi olduğu gibi bırakıp bir yere saklanmıştı. İnandırılmazdı. Bir de araba kullanmayı bilseñi hanika olacaktı.

Keça keça Adam'ın yanına döndüm, onun topallayarak yolu tarafına oturmasına yardım ettim. Oturur oturmaz ne kadar acı çektiğini anladım. Vücuduna herhangi bir şekilde bükmek.

Kaburgalarına basık uygulamak. Kaslarını germek. "Bir şeyim yok," diye yalam söyledi bana. "Uzun süre ayakta duramıyorum."

Arkaya uzanıp alışveriş torbalarını karışırdım. İçlerinde gerçek yiyecekler vardı. Sadece Otomatlara konan o tuhaf bul-yon küpleri değil, sebze ve meyveler. Warner bile bize hiç muz vermemişti.

Sarı meyveyi Adam'a uzattım. "Ye bunu."

"Yiyebileceğimi hiç-" daraksadı. Elindeki nesneye baktı. "Bu, düşündüğüm şey mi?"

"Galiba öyle."

Bu olasılıksızlığı düşünüp taşınmaya zamanımız yoktu. Muzun kabuğunu soydum. Küçük bir ısırık almaya ikna ettim onu. İyi bir şey olmasını umuyordum. Muzda potasyum olduğunu duymuştum. Midede tutabilmesi için dua ediyordum.

Dikkatimi ayaklarının altındaki makineye vermeye çalıştım.

"Sence Warner bizi bulana kadar ne kadar zamanımız var?" diye sordu Adam.

Birkaç yudum oksijen almaya çalıştım. "Bilmiyorum."

Bir an sessizlik oldu. "Elinden nasıl kurtuldun?."

Yanı verirken ön candan dışarıya diktim götümü. "Yur-dum oru."

"Hadi canım." Sürpriz. Hıç. Hayranlık.

Ona Warner'ın tabancasını gösterdim. Kahzasına ösel bir desen kazınmıştı.

Adam sıppı kalmıştı. "Yani o... öldü mü?"

"Bilmiyorum," dedim sonunda utanıp. Bakışlarına indir-dim, direksiyonun üstündeki girişlere baktım. "Erin de-ğilim." Tetiği çekmekte çok gecikmişim. Beklemediğim kadar sertti tetik. Silahı ellerimde tutmak düşündüğümde de zordu. Mermi vücuduna isabet ettiğiinde Warner beni zaten indiriyor-

du. Kalbine nişan almıştım.

İskalamamış olmak için Tanrı'ya yakarıyordum.

İkimiz de fazlasıyla sestedik.

"Adam!"

"Evet!"

"Araba kullanmayı bilmiyorum."

"Şansın varmış ki araba düz vites değil." Gölmeye çalıştı.

"O ne demek?"

"Vitesleri elle değiştiriyorsun."

"Yani?"

"Buradan biraz daha karışık."

Dudakımı ısırdim. "James ile Kenji'yi nerede bıraktığımızı hatırlıyor musun?" Oradan ayrılmış olmaları ihtimalini hayal bile etmek istemiyordum. Yakalandıklarımı. Hiçbir şeyi. Bu düşünceyi zihninden bile geçiremiyordum.

"Evet." Sanırım o da benimle tam olarak aynı şeyi düşünmüştü.

"Oraya nasıl gideceğimi?"

Adam bana sağdakinin gaz pedalı olduğunu söyledi. Soldaki fren di. Arabayı hareket ettirmek için vitesi D konumuna getirmem gerekiyordu. Sağa sola dönmek için de direksiyonu kullanacaktım. Arkamı görmemi sağlayan aynalar vardı. Farları yakamazdım ve ay ışığında yol bulmaya çalışacaktım.

Kontakı çevirdim, frene bastım, vitesi değiştirdim. İhtiyaç duyduğum tek navigasyon sistemi Adam'ın sesiydi. Fren den

ayakımı çektim. Gaza bastım. Az daha bir duvara tesliyorduk.

Terk edilmiş biraya nihayet böyle dönebildik.

Gaz. Fren. Gaz. Fren. Açın gaz. Açın fren. Adam şikayet etmiyordu ve bu daha da kötüydü. Araba sürüşünün onun yaralmasına neler yaptığını tahmin bile edemiyordum. En azından hala hayatta olduğumuza şükrediyordum, şimdilik.

Neden hiç kimsenin bizi görmediğini bilmiyordum. Belli de Warner gerçekten ölmüştü. Her yere bir karmaşa mı hakim diye merak ettim. Şehirde neden hiç asker olmadığını merak ettim. Hepsi de cetadan kaybolmuşlardı.

Sınırdım.

Belli belirsiz tanıdık gelen yıkık dökük binaya vardığımızda arabayı otoparka bırakmayı unatıyordum nezdeyse. Adamın direksiyona uzanıp bunu benim yerime yapması gerekti. Onu arka koltuğa geçirdim, nedenini sordum.

"Çünkü arabayı Kenji sürcek ve kardeşin seni bu halde görsün istemiyorum. Karanlıkta gövdeni görmez. Yaralandığını görmese de olur bence."

Sonsuz bir anın ardından başımı öne salladım. "Sağ ol."

Çıkıp yıkık binaya doğru koştum. Kapıyı çekip açtım. Karanlıktaki üç figürü güçlekle seçebildim. Gözlerimi kırptırınca figürler de netleşti. James, başını Kenji'nin kucığına koymuş, uyuyordu. Çantalar açılmış, konserve kutuları yere saçılmıştı. Sağ salımdılar.

Tanrı'ya şükür sağ salımdılar.

Sevinçten ölebilirdim.

Kenji, James'i kaldırıp kucığına aldı, oğlanın ağırlığıyla biraz zorlandı. Yürü pürüzüz, ciddi, korkusuzdu. Gülmiyordu. Aptalca bir şey söylemedi. Sanki haberi varmış gibi, geri dönmemizin neden bu kadar uzun sürdüğünü biliyormuş gibi, böyle perişan halde görünmemin, üstümün başımın kan içinde

olmadının tek bir sebebi olablarmış gibi, gözümün içine baktı. Muhtemelen yüzüm de kızanmıştı. Ellerim de. "Adam nasıl!"

Az kalsın oracıkta kendimi yatacaktım. "Arabayı senin sürmen gerekiyor."

Derin bir nefes aldı. Başını birkaç kez öne salladı. "Sağ ayağım hala sağlam," dedi bana, ama sağlam olmasaydı da umursamazdım. Sözümlü ettiği o güvenli yere ulaşmalıydık ve arabayı ben kullandığım sürece bir yere gitmişiz yoktu.

Kenji, uyuyan James'i yolcu koltuğuna oturttu, onun uyanık olmadığını sevindim.

Çantaları kapıp arka koltuğa taşadım. Kenji sürücü koltuğuna oturdu. Dikiz aynasından baktı. "Semi sağ gördüğüme sevindim, Ken."

Adam gülümser gibi oldu. Başını iki yana salladı. "James'e göz kulak olduğun için sağ ol."

"Artık bana güveniyor musun?"

Hafifçe içini çekti. "Belki."

"Belkiye de razıyım ben," deyip sırtını Arabaya çalığındı. "Hadî, gidelim buradan."

Adam titriyordu.

Çıplak vücudu soğuk havanın, saatler süren işlenmenin, kendine bu kadar süre hakim olmanın gerginliğiyle nihayet pes etmişti. Çantaları karıştırıp bir palto aradım ama elime gömlekten, kazaktan başka bir şey geçmedi. Bunları, canımı yakmadan ona nasıl giydirileceğimi bilmiyordum.

Kazakları kesmeye karar verdim. Kelebek çakıyı çıkardım, Adam'ın kazaklarından birkaçını kesip üstüne battaniye gibi örttüm. Başını kaldırdım. "Kenji, bu arabanın kalcekeri var mı?"

"Çalıyor ama dardık. Kendini zor ısıtıyor."

"Daha ne kadar yolumuz var?"

"Çok kalmadı."

"Bizi takip eden birilerini gördün mü?"

"Hayır." Darakada. "Çok tuhaf. Sokaja çıkma yasağına rağmen cetada hızla dolayan bir araba neden kimsenin dikkatini çekmedi, bir sürü anlayamıyorum. Bu işte bir acayiplik var."

"Biliyorum."

"Neden olduğunu bilmiyorum ama belli ki takip serumum işe yaramıyor. Ya beni artık umursamıyorlar ya da artık işe yaramıyor. Sebebini de bilmiyorum."

Bilincimin yamacında küçükük bir ayrıntı oturuyordu. Onu inceledim. "Kaçtığın gece bir kulübede yattığını mı söylemiş-tin?"

"Evet, niye sordun?"

"Neredeydi peki?.."

Omuz silkti. "Ne bileyim. Kocaman bir tarlada. Çok acayıptı. Değişik bir sürü şey yetişiyordu orada. Meyve sump bir şeyi yemeye kalktım, ama sonradan fark ettim ki bok gibi kokuyordu."

Nefesimi tuttum. "Boş bir tarla mı dedin? Çaplık mıydı? Terk edilmiş miydi?"

"Evet."

"Nükleer saha," dedi Adam, jetonunun dışığı anlaşılıyordu sesinden.

"Ne nükleer sahası yahu?" diye sordu Kenji.

Durup açıkladım.

"Vay canına." Kenji direksiyonu sımsıkı kavradı. "Yani orada ölebilirdim ama ölmedim, öyle mi?"

Oru duymazdan geldim. "Peki, o zaman bizi nasıl buldular? Nerde yaşadığımı nasıl öğrendiler?"

"Bilmiyorum," deyip içini çekti Adam. Gözlerini yumdu. "Belki de Kenji bize yalan söylüyor."

"Yağma yahu, ne diye size?"

"Ya da," diyerek onun sözünü kesti Adam, "belki de Benny'yi satın aldılar."

"Hayır," dedim nefesimi tutarak.

"Mümkündür."

Hepimiz bir süre sessiz kaldık. Pencereden dışarı bakmaya çalıştım ama bir faydası olmamıştı. Gece göğü, etrafımızdaki dünyayı boğan bir zift çakuruydu.

Adam'a dönüp bakağında başını geriye yaslamış, ellerini sımsıkı kenetlemiş olduğumu gördüm. Karanlıkta dudakları neredeyse bembeyazdı. Kazakları ona daha da sıkı sardım. Yapeak gibi titrememek için kendini tutuyordu.

"Adam..." Almana düşen bir tutam saçı geriye attım. Saçları biraz uzamıştı ve daha önce buna hiç dikkat etmediğim farkına vardım. Hücreme adımı atıp gün saçları kısacık kesilmişti. Koyu renk saçlarının böyle yumuşacık olduğunu hiç tahmin etmemiştim. Tıpkı erimiş çikolata gibiydi. Saçını kesmeyi ne zaman bıraktığını merak ettim.

Cenesini esnetti. Dudaklarını güç bela araladı. Bana tekrar tekrar yalanlar söyledi. "İyiyim," dedi.

"Kenji."

"Siz veriyorum, beş dakikada oradayız. Bu aptal şeyi tam gaz sörmeye çalışıyorum."

Adam'ın bileklerine dokundum, tahriş olmuş cildinde parmak uçlarımı geçirdim. Kanlı yaraların üstünde. Avucuma öptüm. Zar zor nefes aldı. "Bir şeyin kalmasıacak," dedim ona.

Gözleri hala kapalıydı. Başını öne sallamaya çalıştı.

Kenji dandan düşer gibi, "Siz birlikte olduğumuzu neden daha önce söylemediniz?" diye soruverdi. Sesi monoton ve ila-desizdi.

"Ne?" Hiç de yüzünün kızaracağı zaman değildi şimdi.

Kenji içini çekti. Dikiz aynasında bir an göz göze geldik. Yüzündeki şişlik neredeyse imiği. Yüzü iyileşiyordu. "Böyle bir şeyi güden kaçınmak için kör olmak lazım. Sana nasıl bakıyor, görmüyor musun? Hayatında hiç kadın görmemiş gibi. Açlıktan ölen bir adamın önüne yemek koyup da yiyemezsin demişler gibi."

Adam'ın gözleri birden açıldı. Göz göze gelmeye çalıştım ama bana bakmadı.

"Neden bana söylemediniz?" diye sordu Kenji tekrar.

"Hiç fırsat olmadı," diye yanıtladı Adam. Sesi fısıltıdan bile hafifti. Gücünü hızla yitiriyordu. Konuşmak zorunda kalması istemiyordum. Enerjisini saklaması gerekiyordu.

"Dur bir saniye, onunla mı konuşuyorsun, benimle mi?" Kenji dönüp bize baktı.

"Bunu daha sonra konuşuruz," demeye çalıştım ama Adam başını iki yana salladı.

"Sana soymadan James'e söyledim. Bir.. tahminde bulundum." Durdu. "Öyle yapmamalıydım. Seçme hakkın olmalıydı. Daima bir seçme hakkın olmalıydı. Benimle olmayı istiyorsan bu da senin seçimin."

"Bana bakın. Bundan sonra sizleri duymamış gibi yapacağım, tamam mı?" Kenji eliyle gölgesizce bir hareket yaptı. "Siz bildiğiniz gibi takılın."

Ama Adam'ın gözetimini, yumuşak, hem de çok yumuşak dudaklarını incelemeye kendimi kaptırmaıştım. Adam kaşlarını çatı.

Kulağına doğru eğilip sesimi alçalttım. Sadece onun duyabilmesi için fısıldadım.

"İyileşeceksin," diye söz verdim ona. "İyileştince de sana yapacağım seçimi göstereceğim. Bedeninin her bir santimini dudaklarımla ezberleyeceğim."

Anamız tıreyerek nefesini verdi. Güçlükle yatkunda.

Göçleri beni dağlıyordu sanki. Ateşi çıkmış gibiydi, işleri daha da mı kötüleştiriyordum diye merak ettim.

Kendimi geri çekiyordum ki beni durdurdu. Elini bacağıma koydu. "Gitme," dedi. "Beni, aklımı kaçırmaktan alıkoyan tek şey, dokunmuşun."

KIRK İKİ

"Geldik, artık gece oldu. Demek ki hesaplamalarım doğruysa aptalca bir şey yapmamış olmalıyız."

Kenji otoparka yöneldi. Tekrar yer altındaydık, garaj gibi bir yerdi burası. Daha demin dışarıdayken kağıt gür arasında yerin dibine girmiştik. Karanlıkta fark etmek şöyle dursun, normalde bile yerini bulmak imkansızca yakında. Kenji buranın güçlerden uzak olduğu konusunda doğruyu söylemişti.

Son birkaç dakikadır Adam'ı uyansık tutmaya çalışıyordum. Vücudu tükenmişlikle, kan kaybıyla, açlıkla ve daha bir milyon farklı acıyla baş etmeye çalışıyordu. Elim kolum bağlıydı.

"Adam'ı doğrudan hastane kısmına götürmek lazım," dedi Kenji.

"Hastaneleri de mi var?" Kalbim bir bahar vakti deniz parasitüyle uçuyordu sanki.

Kenji sırtını, "Burada yok yok. Akıllara zarar." Tavandaki bir düğmeye basınca eski sedan arabanın içi hafifçe aydınlandı. Kenji kapıyı açıp çıktı. "Burada bekleyin- ben sedye getirmesi için birilerini bulayım."

"Ya James?"

"Ha." Kenji'nin ağız seğirdi. "O.. şey - biraz daha uyuyacak."
"Bu da ne demek şimdi?."

Genzini temizledi. Bir kez. İki kez. Üstündeki kırıkları düzeltti. "Ona.. bu yolculuğu hafif geçirmesi için bir şeyler vermiş olabilirim de, olmayabilirim de."

"On yatağıdaki çocuğu uyta haptı mı içirdin sen?" Bu güdük Kenji'nin kafasını kırmaması gerekecekti.

"Bağından soruna uyanık olsa daha mı iyiydi sence?"
"Adam seni öldürecek."

Kenji, Adam'ın kapanan gözlerine baktı. "Eh, hiç değilse bu gece öldürmeyeceği için şanslıyım." Duraksadı. Arabanın içine eğildi, ellerini James'in saçlarında gezdirdi. "Çocuk değil melek. Sabaha bir şeyciği kalmaz," dedi.

"Bu yapıpına inanmıyorum."

"Dur bir saniye-" Ellerini havaya kaldırdı. "Güven bana. Hiçbir şey olmayacak. Sadece gerekenden fazla travmaya maruz kalmasını istemedim." Omuz silkti. "Ne biliyorsun? Belki de Adam beni takdir edecek."

"Seni geberteceğim." Adam'ın sesi hafif bir mırıltıydı.

Kenji güldü. "Biraz daha sık dişini, kardeşim. Yoksa riddi olmadığını düşünceğim."

Kenji gözden yitti.

Adam'ı seyvenim, uyanık kalması için onu teşvik ettim. Neredeyse artık güvende olduğumuzu söyledim. Dudaklarımı alnına değdirdim. Yüzündeki her bir gölgeyi, her bir çizgiyi, her kesigi ve morluğu inceledim. Adaleleri gevşedi, yüz ifadesindeki gerginlik kayboldu. Biraz daha rahat solunmaya başlamıştı. Üst dudagını öptüm. Alt dudagını öptüm. Yanaklarını. Burnunu. Çenesini.

Arından her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu.

+ kişi arabaya doğru koştu. Z'ni yaşça benden büyüktü, di-

ger 2'yi yaşca diğerlerinden de büyüktü. İkisi kadın ikisi erkek. "Nerede o?" diye sordu yaşlıca olan kadın. Hepsi de endişeyle etraflarına bakıyorlardı. Onlara baktığımı görebiliyorlar mıydı acaba?

Kenji, Adam'ın kapısını açtı. Artık gülmüyordu. Adını istem-seniz.. farklı görünüyordu. Daha güçlü. Daha hızlı. Hatta daha uzun boylu. Kontrol edileydi. Oteriteydi Kenji. Bu insanlar tanıyorlardı onu.

Adam'ı sedyeye yatırıp derhal durum değerlendirmesi yaptılar. Hep bir ağzadan konuşuyorlardı. Kırk kaburgalardan söz ediyordu biri. Bir başkası kan kaybından. Solunum yolunu, ciğer kapasitesi ve ne olmuş insan bileklerine? Nabzını ölçmekle ilgili bir şey, ardından kusması ne kadar sürüyor? Genç erkek ve kadın bana bakıyorlardı. Tuhaf kıyafetleri vardı.

Tuhaf üniformaları. Baştan aşağı beyaz giymişlerdi ve elbiselerinin yanından gri şeritler iniyordu. Tıbbi bir üniforma mı diye merak ettim.

Adam'ı alması götürüyorlardı.

"Durun-" arabadan sökezleyerek indim. "Durun! Ben de onunla gitmek istiyorum."

"Şimdi olmaz." Kenji beni durdurdu. Tavrı yumuşadı. "Onlar yapmaları gerekeni yaparken Adam'ın yanında olamazsın. Şimdi değil."

"Ne demek istiyorsun? Ona ne yapacaklar ki?" Dünya bir netleşip bir bulanıklıkıyor, hareketler kesikleşiyor, titreyen gri tonlar ortaya çıkıyordu. Ansaızın her şey anlamına yitirdi. Ansaızın her şey aklımı karıştırıyordu. Ansaızın kelimeleri bir kaldırım taşına döndü ve ezilerek öldürüldüm. Nerede olduğumuzu bilmiyordum. Kenji'nin kim olduğunu bilmiyordum. Kenji, Adam'ın arkadaşıydı. Onu Adam tanıyordu. Adam. Benim Adam'ım. Benden alıp götürdükleri, yanında olamadığım, ya-

nında olmak istediğim ama yanında olmama izin verilmeyen ve sebebini bilmediğim-

"Ona yardım edecekler - Juliette - kendini toparlamam gerekiyoc. Şimdi pes edemezsin. Biliyorum, lisci bir gündü - ama sakın kalman gerekiyoc." Sesi. Öyle kararlıydı ki. Bıdem öyle alkacı konuşmaya başlamıştı ki.

"Sen de kutsal." Paniklemeye başlamıştım. James'i tuttuğum gibi oradan kaçmak istiyordum ama yapamazdım bunu. Kenji, James'e bir şey yapmıştı ve onu nasıl uyandıracığını bile bilmiyordum. Ona dokunamazdım. Tınaklarını söküp almak istiyordum. "Kırsın sen."

Kenji içini çekti. "Açlıktan öleceksin. Bitap düşürün. Şok geçiriyor, bir ton farklı hissi aynı anda duyuyorsun. Mantıklı davran. Sana zarar vermeyeceğim. Artık güvendesin. Adam güvende. James güvende."

"Onun yanında olmak istiyorum - ona ne yaptıklarını görmek istiyorum -"

"Buna izin vermem."

"Bana ne yapacaksın? Niye beni buraya getirdin?." Gözlerim fal taşı gibi açılmış, bir o yana bir diğerine dönüyordum. Pırlıdak gibi dönüyordum, kendi hayal gücümün okyanusunun orta yerinde mahsur kalmışım, yazmayı de bilmiyordum. "Ne istiyorsun benden?"

Kenji yere baktı. Altını ovaladı. Cepine uzandı. "Bunu yapmak zorunda kalmayı hiç istememişim."

Galiba haykırdım.

KIRK ÖÇ

Uyandıgımda eski, gıcırdayan bir merdivendim.

Birisi beni temizleyip pırl pırl yapıyor. Tenim kadife gibiydi. Kırpıklarım yumuşacık, saçım partasızdı ve düğünleri çöçölmuştu, yapay ışıkta parlıyordu, tenimin soluk kıvrılarına bir çikolata nehrı gibi vuruyor, hafif dalgalar köpürerek karnajımın üstünden dökülüyordu. Tüm eklemelerim sızlıyor, gıelerim giderilmesi imkansız bir yorgunlukla yanıyor. Kalın örtünün altında çırpıplaktım. Kendimi hiç bu kadar el değmemiş hissetmemiştim.

Ama kalayı bana yoramayacak kadar mecalisidim.

Uykuhanı gıelerim içinde bulunduğum mekanın mal dökümünü yapıp ama zaten çok da bir şey yoktu. Yataktaytordum. 4 duvar vardı. 1 de kapı. Yanbaşımında küçük bir sehpa. Üstünde bir bardak su. Tepemde uğulduyan fluoresan lambalar. Her şey beyaz.

Bildiğim her şey değıgiyordu.

Su bardağına uzandım ve kapı açılınca örtüyü çekebildiğim kadar yukarı çektim.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Plastik gözlük takmış uzun boylu bir adamdı bu. Siyah çerçeve. Basit bir kazak. Otluk pantolon. Açık kurmalı saçları gözlerine kadar iniyordu.

Elinde bir not pancusu vardı.

"Kimsin sen?"

Odanın kenarında durduğuna fark etmediğim bir iskemleyi tuttu. İleri itti. Yatağın yanına oturdu. "Baş döşemesi var mı? Ya dengestlik?"

"Adam nerede?"

Kalemini kağıda götürdü. Bir şeyler yazdı. "Soyadın çilli r ile mi yazılıyor? Yoksa tek mi?"

"James'te ne yaptınız? Kenji nerede?"

Durdu. Başını kaldırdı. Yaşı taq çatılsa 30'du. Burnu eğriydi. Bir günlük sakal vardı. "En azından iyi olup olmadığına bakayım mı? Sonra secularına yanlıyacağım, söz veriyorum. Şu basit prosedürü bir tamamlayayım da."

Gözlerimi kısıpştırdım.

Kendimi nasıl mı hissediyorum. Biliyorum.

Büye görüyor muyum. Hiç sınıyorum.

Nerede olduğumu biliyor muyum. Hayır.

Gövende olduğumu mu düşünüyorum. Biliyorum.

Olan biteni hatırlıyor muyum. Evet.

Kaç yaşındayım. 17.

Gözlerim ne renk. Biliyorum.

"Biliyor musun?" Kalemı bıraktı. Gözliğini çıkardı. "Dün olanları hatırlıyorsun ama kendi göz rengini bilmiyor musun?"

"Gözlerim yeşil galiba. Mavi de olabilir. Emin değilim. Neyi değiştirtir ki?"

"Kendini tanıyabildiğinden emin olmak istiyorum. Kendi imgeni yitirmedüğinden."

"Ama göz rengini asla bilmedim ki. Sen üç yıldır sadece

bir kez aynaya baktım."

Yabancı, gözlerini endişeyle kısarak bana baktı. Sonunda gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

"Bana nasıl dokundunuz?" diye sordum.

"Pardon?"

"Yücedim. Tenim. Çok... temizim."

"Ha." Baş parmağını ısırda. Kâğıdında bir şey işaretledi. "Evet. Buraya geldiğinde üstün başın kir pas ve kan kındıydı. Önemli kesiklerin ve çürüklerin vardı. Enfeksiyon riskini göze alamazdık. Kişisel mahremiyetine burnumuzu soktuğumuz için başla ama hiç kimsenin buraya bakteri taşımasına izin veremeyiz. O yüzden yüzeysel arındırma uyguladık."

"Tamam, orasını anlıyorum," diye devam ettim aceleyle. "İyi de, nasıl yaptınız?"

"Anlamadım?"

"Bana nasıl dokundunuz?" Biliyor olmalıydı. Nasıl olur da bilmezdi? Umarım biliyordu, diye Tanrı'ya yakardım.

"Ha." Başını öne eğdi. Panoya karıştığı sözcükler dikkatini dağıtmıştı. Gözlerini kısarık sayfaya baktı. "Lareks."

"Ne?"

"Lareks." Bir saniye başını kaldırıp baktı. Anlamadığımı gördü. "Ekliven."

"Tamam." Tabii ya. Eklivenler. Warner bile benim ne işe yaradığımı keşfedene kadar ekliven takmıştı.

Keşfedene kadar. Keşfedene kadar. Keşfedene kadar.

O anı zihnimde tekrar tekrar tekrar oynattıyordum. Penceleden atlamakta bir an gecikmem. O duraksama anı her şeyi değiştirmişti. O anda tüm kasımları yırtmıştım. Tüm gücü. Tüm üstünlüğü. Beni bulana kadar hiç durmayacaktı ve hepisi benim hatamdı.

Ölüp ölmediğini bilmeye mecburdum.

Kendimi zor sakıncıydım. Ürpertmemek, titrememek ya da kusmamak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Konuyu değiştirme ihtiyacı hissettim. "Elbiselerim nerede?" Kenikle-rimi örten kusursuz beyazdaki örtüyle örtüyordum bir yan-dan.

"Temizlenmeni gerektiren aynı sebepten örtü yok edildiler." Gözlerime sildi. Takti. "Senin için özel bir kıyafet hazır-la-dık. Bana sorarsan hayatını çok kolaylaştıracağız."

"Özel kıyafet mi?" başımı kaldırdım. Şaşkınlıkla dudakla-rımı araladım.

"Evet. O kısma sonra geleceğiz." Duraksadı. Güldü. Çenesi gamazeliydi. "Kenji'ye yaptığın gibi bana da saldırmazsın, değil mi?"

"Kenji'ye mi saldırdım ben?" neredeyse ağlıyacaktım.

"Sadece biraz." Omuz silkti. "En azından artık dokunmuşuna karşı bağışıklığı olmadığını biliyoruz."

"Ona dokundum mu?" Doğrudum, az daha örtüyü de çek-meyi unuttuyordum. Tepeden tırnağa alev alev yanıyordum, zihnime bile kızarmıştı, sanki can kırtaran simidine sarılır gibi yapışmışım örtüye. "Çok özer dilerim."

"Eminim ki örtünü kabul edecektir." Sarışın neredeyse dini bir coşkuyla tuttuğu notları inceledi. Sanki kendi el yazısı ona bir anda büyülemişti. "Ama bir sorun olmadı. Birtakım yok edici eğilimler sergilemeni bekliyorduk zaten. Cehennem ara-bıyla dolu bir hafta geçirdim."

"Sen psikolog musun?"

"Onun gibi bir şey." Alnına düşen saçları geri attı.

"Onun gibi bir şey mi?"

Güldü. Duraksadı. Kalem parmakları arasında çevirdi.

"Evet. Her bakımdan psikoloğum. Bazen."

"Bu ne demek oluyor?.."

Dudaklarını araladı. Sonra sımsıkı kapattı. Yanıt vermeyi düşünmüş gibiydi ancak onun yerine, beni inceledi. Bana o kadar uzun süre baktı ki, yüzümdeki sıcaklığı hissettim. Sonra deli gibi bir şeyler yazmaya koyuldu.

"Burada ne işim var?" diye sordum.

"İyileşiyorsun."

"Ne kadar zamandır buradayım?"

"Ayağı yuları on dört saatir uyuyorsun. Sana bir hayli güçlü bir sakinleştirici verdik." Saatine baktı. "Sağlığını yerinde görünüyor." Duraksadı. "Aslına itersen çok iyi görünüyorsun. Hatta büyüleyici."

Ağızda bir avuç dolusu karalanmış sözcük vardı. Yüzüm kapıkmızı kesilmişti. "Adam nerede?"

Derin bir nefes aldı. Kâğıtlarındaki bir şeylerin altına çızdı. Dudakları seğirdi, gülümsedi.

"Nerede o?"

"İyileşiyor." Nihayet başını kaldırmıştı.

"İyi mi?"

Başını öne salladı. "İyi."

Ona dik dik baktım. "Bu ne demek peki?"

Kapı 2 kez çalındı.

Gözlüklü yabancı kılını bile kapıdatmadı. Notlarımı tekrar okumaya koyuldu. "Gel," diye seslendi.

Kenji biraz çekingen bir tavırla içeri girdi. İhtiyatlı gözlerle bana kaçamak bir bakış fırlattı. Onu gördüğüme bu kadar sevineceğimi söyleseler inanmazdım. Tanıdık bir yüz görmek her ne kadar yüreğime su serptiyse de, birden midem suçluluk duygusuyla dolup taştı, beni içten yıktı. Kimbilir ne kadar canını yakmışım onun. İleri doğru bir adım attı.

Suçluluk duygusu kayboldu.

Ona daha yakından baktığımda sapasağlam olduğunu gör-

düm. Bacağının üzerine rahatça basabiliyordu. Yüzü normale dönmüştü. Gözleri artık şiş değildi, alını tamir olmuş, pürüzsüz ve dekunalmamıştı. Haklıydı.

Muhteşem bir yüzü vardı.

Meydan okuyan bir çene. Kızarsız kaşlar. Saçları gibi kap-kara gözler. Zarif. Güçlü. Biraz da tehlikeli.

"Merhaba güzellik."

Kendimi tutamayıp "Seni az daha öldürüyordum, özür dilerim," dedim.

"Ah." İrkikli. Ellerini ceplerine soktu. "Eh. Bunu da aradan çıkardığınıza sevindim." Üstünde eski püskü bir tişört olduğunu fark ettim. Koyu renk kot pantolon giymişti. Çok uzundur hiç kimsenin kot giydiğini görmemişim. Scott zamanlarda gördüğüm tek şey odu üniformaları, pamuklu kıyafetler ve cıcaflı elbiselerdi.

Ona bakmaya cesaret edemiyordum. "Panikledim," diyerek açıklamaya çalıştım. Parmaklarımı birbirine kenetleyip açtım.

"Tahmin ettim," dedi, tek kaşını kaldırdı.

"Üzgünüm."

"Biliyorum."

Beğeni öne salladım. "Daha iyi görünüyorsun."

Güldü. Gerindi. Kollarını göğsünde, bacaklarını ise bilek hizasında çaprazlayıp divana yaslandı. "Bu senin için zor olsa gerek."

"Eferdim?"

"Yüzüne bakmak. Halkı olduğunu bilmek. Yanlış karar verdiğinin farkına varmak." Omuz silkti. "Anlıyorum. Kibirliliğimi değilim. O yüzden seni bağışlıyorum."

Gülsem mi, kafasına bir şey mi fırlatsam bilemeden öylece bakıp kaldım. "Beni, sana dokunmak zorunda bırakma."

Beğeni iki yana salladı. "Birisinin senin kadar iyi görünüp de

karşındakilere kötü hissettirmesi akıl alacak şey değil. Kendi şansın peşin teki.”

“Kusura bakmayın.” Psikolog ayağa kalktı. “İşiniz bitti mi? Kenji’ye bakın. “Buraya gelişinin bir nedeni var sanıyordum.”

Kenji kendini itip duvardan uzaklaştırdı. Doğrudu. “Hakklısın. Evet. Castle onunla tanışmak istiyor.”

KIRK DÖRT

"Şimdi mi?" Sarıgın benden bile çok şaşırması. "Ama muayene-
mi daha bitirmedim."

Kenji omuz silkti. "Ormanla tanışmak istiyor."

"Castle da kim?" diye sordum.

Sarıgın'la Kenji dönüp bana baktılar. Kenji bakışlarını ka-
cırdı. Sarıgın kaçırmadı.

Başını yana eğdi. "Kenji sana burayı hiç anlatmadı mı?"

"Hayır," dedim, bakışlarını benden kaçırın Kenji'ye baka-
rak. "Hiçbir açıklama yapmadı. Güvenli bir yeri bulunan birini
tanıdığını ve onun bize yardım edebileceğini söyledi."

Sarıgın şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibiydi. Öyle şid-
detli kahkahalar attı ki, katılıp kalacaktı. Ayaga kalktı. Göz-
lüğünün camlarını kazığıyla sildi. "Ama da adisin," dedi
Kenji'ye. "Neden ona gerçeği söylemedin?"

"Gerçeği söylesem gelir miydi dersin?"

"Söylemeden nereden bilecektin?"

"Az daha öldürüyordun beni."

İkisinin suratı arasında melik dokuyordu gılektim. Sarı-
ğandan esmere, tekrar sarıyıma. "Neler dönüycer burada?" de-

dim. "Ben Adam'ı görmek istiyorum. James'i görmek istiyorum. Bir de üstüme geçirecek bir şeyler istiyorum."

"Çıplak mısın sen?" Kenji hiç çekinmeden gövdesini üstündeki örtüye dikti.

Tüm çabalarına rağmen pancar gibi morardım, uçardım, horulardım. "Sarışın, elbiselerimi yok ettiğini söyledi."

"Sarışın mı?" Sarışın adam içerlemişti.

"Winston. Benim adım Winston." Yüzü artık gülüyordu.

"Benim için bir elbise olduğunu söylemiş miydin?"

Kaçlarını çattı. Saatine baktı. "Şimdi için orasını karıştırmayalım." İçini çekti. "Ona idareten gireceği bir şeyler verir misin?" Kenjiyle konuşuyordu. Hala beni güleleriyle yemekte olan Kenjiyle.

"Adam'ı görmek istiyorum."

"Adam seni görmeye henüz hazır değil." Sarışın Winston kalemini cebine koydu. "Hazır olduğunda sana haber vereceğiz."

"Onu görmeme bile izin vermiyorsanız size nasıl güvenebilirim ki? Ya da James'i görmeme bile izin vermezken? En temel şeylerden bile yoksunum. Bu yataktan çıkmak, üstüme bir şeyler giymek istiyorum."

"Kaş getir, Moto." Winston kol saatini ayarlıyordu.

"Ben senin köpeğin değilim, Sarışın," dedi Kenji öfkeyle. "Bana Moto dememen için uyarıyorum seni."

Winston burnunun kemerini ovuşturdu. "Sorun değil. Castle'a, kızın onu hemen görmeye gelmemesinden senin sorumlu olduğunu söylerim."

Kenji beykalkından yakası açılmadık bir küfür marifetinde. Çıkıp gitti. Kapıyı neredeyse çarpmıştı.

Birkaç saniyelikliğine gergin bir sessizlik oldu.

Derin bir nefes aldım. "İyi de, moto ne demek?"

Winston göçlerini devirdi. "Bir şey değil. Sadece bir lakap - Kenji'nin soyadı Kishimoto. Sözcüğü ikiye böldüğümüzde köplere biniyor."

"Niye ikiye bölüyorsun o zaman?"

Alaycı bir üslupla güldü. "Çünkü telaffuzu çok zor."

"Bahane mi şimdi bu?"

Kaçlarını çattı. "Ne dedin?"

"Sana Winston değil de Sarıçın dedim diye ofislerden bu-
duracaktın. Sen ona Kenji değil de Moto diye seslenirken onun
kızına haklı yok mu?"

Bir şeyler mırıldandı, galiba "İkisi aynı şey değil," demişti.

Yataktaki biraz aşağı kaydı. Başını yastığa koydu. "İki-
yüzlü davranıma."

KIRK BEŞ

Bu bol kıyafetlerin içinde kendimi palyaço gibi hissediyordum. Üstümde bir başkasının tişörtü vardı. Bir başkasının pijama altı. Başkasının terlikleri. Kenji, çantamdaki kıyafetleri de yok etmek zorunda kaldıklarını söylemişti, o yüzden şu anda bedenimden sarkan kıyafetler kimin, hiçbir fikrim yoktu. Oyle bol geliyorlardı ki, resmen içlerinde yürüyordum.

Gevşek kumaş düğümlemeye çalıştım ama Kenji engel oldu. "Mahvedeceksin tişörtümü," diye yakındı.

Ellerimi indirdim. "Bana nasıl kıyafetlerini mi verdin?"

"Ya ne yapacaktım? Elimizin altında gıysi deposu yok ki." Sanık bunu paylaşığı için bile minnet duymanın gerekirmiş gibi bir bakış fırlattı bana.

Eh. Çıplak olmaktan iyiydi herhalde. "Peki, kimmiş bu Castle?"

"Her şeyin başında o var," dedi Kenji bana. "Tüm bu hareketin lideri."

Kulaklarım birden dikildi. "Hareket mi?"

Winston için çektii. Sebebini bilmeden, çok gergin görüktüyordu. "Kenji sana hiçbir şey anlatmadıysa belki de en iyisi biz-

zat Castle'dan öğrenmen. Azıcık sabret. Tüm sorularına yanıt bulacağına söz veriyorum."

"Peki ya Adam? James nerede?"

"Vay be." Winston elini yumuşak saçlarında geçirdi. "Pes etmiyorsun, değil mi, ha?"

"Adam iyi. Juliette," diye Kenji söze katıldı. "Kendine gelmesi için biraz daha zamana ihtiyacı var. Artık bize güvenmelisin. Burada sana, Adam'a ya da James'e zarar verecek tek kişi bile yok. İkisi de iyiler. Her şey yolunda."

Ama johardanım yeteri kadar iyi olup olmadığından emin değildim.

Koca bir yeraltı şehrindeydik. Koridorlardan, geçitlerden, pürüzsüz taş zeminlerden, dokunulmaması kaba dokunuş duvarlarından geçtik. Her birkaç metrede bir, yere gömülü ve yapay ışık saçan duvarlar vardı. Bilgisayarlar, tanımadığım aletler gördüm ve kapılar açık olduğunda tek gördüğüm şey içinde teknolojik aletlerden başka bir şey olmayan odalardı.

"Bunları çalıştırmak için gereken elektrikli nereden buluyorsunuz?" diye sordum, tanımlayamadığım makinelere, ışık saçan ekranlara daha yakından bakıp bu yeraltı şehrinin çerçevesine inşa edilmiş yüzlerce bilgisayarın başka şeyle karıştırılması imkansız ugultusunu dinleyerek.

Kenji başıboş bir tutam saçını çekti. Hızla döndüm. "Çalışıyoruz," dedi. Sırım. Başıyla dar bir yolu işaret etti. "Bu taraftan."

Salonlar ve koridorlar genç, yaşlı, her şekil ve ırktan insanla dolup taşıyordu. Birçoğu bize dönüp bakıyordu, bazılarıysa bizimle ilgilenmeyecek kadar meşguldüler. Kimisi geçen gece arabamıza koşa koşa gelen erkek ve kadınlar gibi giyinmişti. Tuhaflı bir üniformaydı bu. Gereksiz görünüyordu.

"Peki... herkes böyle mi giyinmiyor?" diye fısıldadım, yanı-

mızdan geçen yabancıları çıkartmadan işaret ederek.

Kenji başını kaşdı. Yasut vermeden düşündü. "Herkes değil. Her zaman değil."

"Ya sen?" diye sordum ona.

"Bugün değil."

Onun şifreli yanıtlarıyla uğraşacağıma, açık seçik bir soru yönelttim. "Bana nasıl bu kadar hızlı iyileştiğini söyleyecek misin?"

"Evet," dedi Kenji, hiç itifini bozmadan. "Aslında sana bir sırü şey söyleyeceğiz." Hiç beklenmedik bir anda ansızın bir koridora saptık. "Ama öncelikle-" Kenji kocaman bir ahşap kapının önünde durakladı. "Castle semile tanışmak istiyor. Seni isteyen oydu."

"İsteyen mi?"

"Evet." Kenji bir anlığına buzursuz gibiydi.

"Dur bir dakika - ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki, orduya girmem şans eseri değildi. Julianie." İçini çekti. "Adam'ın kafasında belirivermem de öyle. Vurulmam ya da ölesiyeye dayak yemem de gerekmiyordu ama oldu işte. Ama beni geliştigüzel biri bırakmadı oraya." Gülümseyordu az daha. "Adam'ın neredle oturduğunu başından beri biliyordum. Bilmek benim işimdi." Duraksadı. "Hepimiz seni arıyorduk."

Şaşkınluktan ağzım yerleri süpördü.

"Hadi." Kenji beni içeri tekkledi. "Hazır olduğunda çıkar."

Winston'ın tek söylediği "İyi şanslar," oldu.

Odaya önce 1.320 saniye girdi, ardından Castle.

Yönermeli bir şekilde hareket ediyordu. Yolundan sağlam sağlam resimli saçlarını koyruk yapıp, odanın ön kısmında oturdu. Zayıf ve atletik yapıydı, üstünde kusursuz duran basit bir takım

elbise giymişti. Lacivert. Beyaz gömlek. Kravat yok. Yüzünde hiç kırışık olmasa da saçlarında bir tutam gümüş vardı ve gözleri en azından yüz yaşında olduğuna işaret ediyordu. Herhalde 40'larında olmalıydı. Etrafa bakındım.

Burası hoştu ve etkileyici kulan da yalnızdıydı. Zemin ve tavan dikkatlice boyanmış tuğlalardan oluşuyordu. Her şey yaşlı ve kadim görünüyordu, ancak her neyse bu mekana canlı tutan şey modern teknolojiydi. Burada ne işim olduğuna bilmiyordum. Neye karşı hazırlıklı olmam gerektiğini de. Castle'ın nasıl biri olduğuna ilişkin en ufak fikrim yoktu ancak Warner'la bunca zaman geçirdikten sonra kesinlikle beklentilerimi yüksek tutmayacaktım. Castle konuşunca birden bunca zamandır nefesimi tuttuğumun farkına vardım.

"Umarım şimdiye kadar seni iyi ağırlayabilmizdir."

Başını hafız çevirip onun koyu renk gözleriyle, yumuşak, kadifemsi ve güçlü sesiyle yüzeleğim. Gözleri gerçek bir merakla ve bir nebze şaşkınlıkla izliyordu. Nasıl konuşacağımı unuttuğum.

Verebildiğim tek yanıt, "Kenji benimle tanışmak istediğini söyledi," oldu.

"Kenji doğru söylemiş." Acelesizce, derin derin nefes aldı. Yine acelesizce koltuğuna kuruktu. Acelesizce gözlerimi inceledi, sözcüklerini seçti, iki parmağını dudaklarına dokundurdu. Zaman kavramının elendisi olmuş gibiydi. Senki sabırsızlık diye bir sözcük yoktu kitabında. "Senin hakkında... hikayeler duydum." Geldi. "Doğru olup olmadıklarımı öğrenmek istedim."

"Ne duydun?"

Geldi. Dişleri öyle beyazdı ki, yüzündeki çikolata vadilerine kar yağmış gibiydi. Ellerini açtı. Bir süre onlara baktı. Başını kaldırdı. "Çıplak teninden başka bir şey kullanmadan insanları

öldürebiliyorsun. Bir buçuk metre kalınlığında betona avucunun içiyle parçalayabiliyorsun."

Hıradan bir dağa tımanıyordum ama ayaklarım kayıp duruyordu. Bir şeylere tutunmalıydım.

"Doğru mu bunlar?" diye sordu.

"Söylentilerin seni öldürme olasılığı, benim öldürme olasılığından yüksek."

Beni gereğinden uzun bir süre süzdü. "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi ardından.

"Sorularına yanıt istiyorum." Bu iş fazla uzamıyacağı. Sakte bir güvenlik duygusuna pabuç bırakacak değildim. Adam ile James'in iyi olduğunu söylediler diye buna inanmayacaktım. Gözümle görmeden hiç kimseye güvenemendim. Her şey yolundaymış gibi yapamazdım. Daha erkendi bunun için. "Güvende olup olmadığımı bilmek istiyorum," dedim ona. "Dostlarının iyi olup olmadığını da. Geldiğimizde yanımızda on yanında bir erkek çocuğu vardı. Onu görmek istiyorum. Sağ salım olduğundan emin olmam lazım. Yoksa sizinle işbirliği yapmam."

Gözleri beni bir süre daha tarttı. "Sadakatin çok iç açıcı," dedi ve bunu söylerken ciddiye. "Burası tam sana göre."

"Dostların?"

"Evet. Tabii ki." Ayaga kalktı. "Gel benimle."

Burası düştüğümünden çok daha karmaşık, çok daha organize bir yerdi. İnsanların kaybolabileceği yüzlerce farklı yön, kimileri diğerlerinden büyük olan ve farklı amaçlara hizmet eden bir o kadar da oda vardı.

"Yemek salonu," dedi Castle bana.

"Yatakhaneler." Karşı kanatta.

"Eğitim tesisleri." Şu koridoru geçince.

"Dinlenme odaları." Hemen paracıkta.

"Banyolar." Bu katın her iki ucunda.

"Toplantı odaları." Şu kapının ardında.

Her yer bedenlerle dolup taşıyordu ve her beden özel bir işleve uyum sağlamıştı. İnsanlar bizi gördüklerinde başlarını kaldırıp bakıyorlardı. Kimileri eli sallıyor, neşeye gülüyordu. Hepsinin de Castle'a bakışını fark ettim. Başıyla selam veriyordu. Gözleri kibar ve alçakgönüllüydü. Gülüşü ise güçlü ve rahatlatıcı.

Kenji, onun tüm hareketin lideri olduğunu söylemişti. Bu insanlar hayatta kalmaktan daha fazlasını borçluydular ona. Burası rakleer bomba sığınajından öte bir şeydi. Sadece bir sığınak değildi. Daha başka bir işe yapıyordu. Daha büyük bir amaca hizmet ediyordu.

Castle bir eliyle etrafı işaret ederek, "Omega Noktası'na hoş geldin," dedi bana.

KIRK ALTI

"Omega Noktası mı?"

"Omega, Yunan alfabesinin son harfidir. Herdemerin ulaştığı son nokta, bir dizinin son üyesi." Örtümde dardı ve çekiminin sertine işlenmiş omega simgesini ilk defa o an fark ettim. "Bizler, uygarlığımızın geriye kalan son umutlarıyız."

"Ama -bu kadar az kişiyle- nasıl olur da onlarla başa çıkmayı?"

"Uzun zamandır hazırlık yapıyoruz, Juliette." Adımı ilk kez ağzına almıştı. Seni güçlü, pürüzsüz ve kararsızdı. "Stratejimizi uzun yıllandır planlıyor, örgütleyor ve haritasını çıkartıyoruz. İnsan toplumunun çöküşü sürpriz değil. Bu çoraba başımıza kendimiz ördük."

"Aıl soru, her şeyin çöküp çölmeyeceği değildi," diye devam etti. "Ne zaman çökeceydi. Tam bir bekleme oyunuydu. İki-
dan kimin ele geçirmeye çalışacağını ve bunu nasıl kullanacağını. Bana sırtını bir an döndü "Korku," dedi. Taşın örtümdeki ayak sesleri zor duyuluyordu, "çok büyük bir motivasyon kaynağıdır."

"Bu çok bebat."

"Katalyorum. İşe o yüzden görevlerimden biri tüm uzuduma yitirmiş yüreklerle tekrar can vermek." Bir başka koridora sapık. "Ve dünyamızın durumuna dair bildiğin neredeyse her şeyin yalan olduğunu söylemek."

Yerime çöküp kaldım. Devriliyordum az daha. "Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki, aslında durum Yeniden Kuruluş'un düşünmemizi istediği kadar kötü değil."

"Ama yiyecek yok."

"Var ama erişimene izin vermiyorlar."

"Hayvanlar?"

"Saklı tutuluyorlar. Genetik olarak modifiye edildiler. Gırtlak ortaklarında yetiştiriliyorlar."

"Peki ya gökyüzü - mevsimler - hava?"

"Biraz söyledikleri kadar kötü değil. Muhtemelen tek gerçek sorunumuz o, ancak Doğa Ana'yı sapsıkınca kötüye kullanmanın bir sonucu bu. Bu sorun yapıcı sapsıklığı hala düzeltebiliriz." Bakışlarına bana çevirdi. Sabit bakışıyla dikkatimi toplanmamı sağladı.

"Hala her şeyi değiştirmek için bir fırsat var. Tüm insanlığa temiz içme suyu sağlayabiliriz. Ekinlerin kâr için kontrol edilmesini önleyebilir, üreticilerin cebini şişirmek üzere genetik oynamalar yapılmadığından emin olabiliriz. İnsanlarımız ölüyor, çünkü onları zehirlen besliyoruz. Hayvanlar ölüyor, çünkü onları çöp yemeye, kendi pisliklerinin içinde yemeye mahkûm ediyor, hepsini kafeslere doldurup etiyet ediyoruz. Bıklar solup gidiyor, çünkü toprağa, onları bizim için zararlı hale getiren kimyasal atıklar döküyoruz. Ancak düzeltebileceğimiz şeyler bunlar.

"Bizi yalanlarla doldurdular çünkü onlara inanmak bizleri zayıf, savunmasız, uysal kılıyor. Gıda için, sağlık için, geçmi-

mizi saqlamak için başkalarına muhtacdır. Bu da elimizi kolumuzu bağlıyor. Halkımızı korkaklara döndürüyor. Çocuklarımızın ise kölelere. Artık karşılık verme zamanı geldi." Duygularının yoğunluğundan göçleri çıkmak çıkmakta, yumruklarını öfkeyle sıkıyordu. Sözleri güçlüydü, inandırıcıydı, ustaca söylenmişti, anlamlıydı. Böyle hayalperest düşüncelele nice insanı kandırduğundan şüphem yoktu. Yitilmiş bir geleceğe dair umut. Vase edecek hiçbir şeyi olmayan kasvetli bir dünyada esen. Doğal bir liderdi. Yetenekli bir hatıptı.

Ona inanmakta güçlük çekiyordum.

"Teorilerin doğru olduğundan nasıl bu kadar eminsin? Kanıtın var mı?"

Elleri gevşedi. Gözlerini sessizce aşağı indirdi. Dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. "Elbette," dedi neredeyse gülerek.

"Burun nerest komik?"

Başına iki yana salladı. Azıcık. "Şüphesizliğim hoşuma gitti. Aklım işersen takdir ettim. Duyduğum her lafa inanmaktan genelde hayır gelmez."

Bu sözdeki çifte anlamı fark etmiştim. Hakkını verdim. "Tuğ, Bay Casle."

Durakladı. "Fransız mısınız, Bayan Ferrato?"

"Yunem öyleydi belki de." Bakışlarını kaçurdum. "Peki sizin kanıtın nerede?"

"Bu hareket yeterli kadar önemli bir kanıt. Bu gerçekler sayesinde hayatayiz. Yeniden Kuruluş'un kurmuş olduğu çeşitli depolardan yiyecek ve malzeme çalışıyoruz. Tarlalarını, çiftliklerin, hayvanlarını bulduk. Sırf tarıma ayrılmış yüzlerce dönüm arazileri var. Çiftçileri köle yapmışlar; kendilerinin veya sevdiklerinin ölüm tehdidiyle çalıştırıyorlar onları. Toplumun geri kalanıysa ya öldürülmüş ya da ağıllara kapatılmış, sürekli

gözetim altında tutuluyor ve her hareketi inceleniyor.”

Yüz ifademim duygusuz, yumuşak ve tarafsız kalması için çaba gösterdim. Ona inansam mı, inanmasam mı bala bilemiyordum. “Peki ya benden ne istiyorsun? Burada olup olmamam niye umurunda?”

Bir cam duvarın önünde durdu. Camın arkasındaki odayı işaret etti. Soruma yanıt vermedi. “Senin Adamı halkımız sayesinde iyileştiriyor.”

Onu görmek için fırlayınca az daha düşecektim. Ellerimi cama bastırdım, pırl pırl aydınlanmış odaya bakımdım. Adam uykudaydı, yüzü kusursuz ve huzurluydu. Hastane bölümü dedikleri burası olmalıydı.

“Dikkatli bak,” dedi Castle bana. “Vücuduna bağlı iğne mığne yok. Onu hayatta tutan makineler de yok. Buraya geldiğinde üç kaburgası kırıldı. Akciğerleri çökmek üzereydi. Baldırında bir kurşun vardı. Vücudunun geri kalanı gibi böbrekleri de çok harpalanmıştı. Dertsinde kesikler vardı, bilekleri kan içindedi. Ayak bileği burkulmuştu. Çoğu hastanenin yerine koyamayacağı kadar kan kaybetmişti.”

Kalbim vücudumdan aşağı düşmek üzereydi. Camı kırmak, onu kucığıma almak istiyordum.

“Omega Noktası’nda yaklaşık iki yüz kişi var,” dedi Castle. “Bunların yarısından azı bir tür beceriye sahipler.”

Şaşalamışım, lırıldak gibi döndüm ona.

“Seni buraya getirdim,” dedi bana sessizce ve dikkadlice, “çünkü ait olduğun yer burası. Çünkü yalnız olmadığını bilmen gerekiyor.”

KIRK YEDİ

Çenem ayakkabımın bağlarına değecekti neredeyse.

"Direnişimiz için çok önemlisin," dedi bana.

"Berrim gibi... başkaları da mı var?" Zar zor nefes alabiliyordum.

Castle, ruhumla empati kuran gözlerle baktı bana. "Bu hastalığın bir tek bana öğüt alamayacağını düşünen ilk kişiydim. Başkalarını da aradım, söylencilerin peşinden gittim, öyküler dinledim, gazetelerde anormal insan davranışlarına ilişkin haberler okudum. İlk başta sırf yalnızlığımı paylaşacak birileri olcum diye yapmışım bunu." Durdu. "İnsanlıkın sekilmişim. İnsanlık dışı bir şey, bir canavar olduğumu düşünmekten de. Sonra farkına vardım ki zayıflık gibi görünen şey aslında bir avartıydı. Beraberce sıra dışı bir şeyler yapabiliydik. İyi bir şeyler."

Nefes alamıyordum. Ayaklarım yere basmıyordu sanki. Boğazıma gelip düğümlenen o şaşkınlığı oksürüp çıkarılamıyordum.

Castle tepkimi veriyordu.

Bir anda tedirginleştiğimi hissettim. "Peki, senin... becerin mi?" diye sordum ona.

Gölümsemesiyle güvensizliğimi dağıttı. Elini uzattı. Başımı hafifçe yana eğdi. Uzakta bir kapının gıcırtyla açıldığını duydum. Havanın ve metalin, hareketin sesi vardı. Sese doğru döndüğümde bir şeyin huzla üstüne geldiğini görüp eğildim. Casle güldü. Elyle yakaladı.

Nefesimi tuttum.

Bana, artık parmaklarının arasında duran anahtarı gösterdi.

"Nesneleri zihninizle oynatabiliyor musun?" Konuşacak sözcükleri nereden bulduğumu bile bilmiyordum.

"Akıllara durgunluk verecek kadar ileri düzey bir psikokinesis yeteneğim var." Dudaklarını bükerek güldü. "O yüzden, sorunun yanıtı evet."

"Bunun adı da ne var?" Galiba fare gıcırtyası gibi çıkıyordu sesim. Kendimi sakinleştürmeye çalıştım.

"Benim durumumun mu? Evet. Ya seninkinin?" Durdu. "Emin değilim."

"Peki ya diğerleri - onlar- nasıl?"

"İstersen tanışabilirsin onlarla."

"Şey-eyet-çok isterim," diye kekeleydim, heyecanlanmışım, 4 yaşındaydım ve hala perilere inanıyordum.

Beklenmedik bir sesle donup kaldım.

Taşa vuran ayak sesleri. Nefes relase kalmış birinin güçlük-
le solmaya çalıştığını işitirim.

"Efendim-" diye bağırda biri.

Casle irkildi. Kendini topladı. Kaşan kişiye doğru gidip bir köşeyi döndü. "Brendan?"

"Efendim!" dedi ses yine soluk soluk.

"Haberler mi getirdin? Ne gördün?"

"Telsizden bir şeyler duyuyoruz," diye söze girdi. Kesik kesik konuşmasında yoğun bir İngiliz aksanı vardı. "Kameralarımız bu bölgede normalde devriye gezenlerden daha çok tasek

saptadı. Yaklaşıyor olabileceklerini düşünmüyoruz."

Statik enerjinin sesi. Statik elektrik. Zayıf bir telbis bağlantısından kulak tırmalayın, karman çormanı sesler.

Brendan alçak sesle küfredi. "Kusura bakmayın, efendim - genelde sesler bu kadar bozuk değil - ama yükleri nasıl tutacağını hala tam olarak -"

"Hiç sorun değil. Sadece biraz pratik ihtiyacın var. Eğitimin iyi gidiyor mu?"

"Çok iyi, efendim. Neredeyse tümüyle denetimim altında." Brendan durakladı. "Çogu zaman."

"Hanka. Bu arada, tanklar daha da yaklaşırsa bana haber ver. Eskiye kıyasla daha tetikte olduklarını duymak beni şaşırtmadı. Bir saklı laf geçiyor mu, ona bak. Yeniden Kuruluş yerimizi saptamak için yıllardır uğraşıyor ama artık elimizde onlar için çok önemli biri var ve geri almak isteyeceklerinden adım gibi eminim. İçimden bir ses, geri kalanının çarpıştığı gibi geleceğini söylüyor."

Brendan'ın kalan karışmış gibiydi. "Efendim?"

"Bileyle tanışmanı istiyorum."

Sessizlik.

Brendan ile Castle köşeyi döndükçe. Görüş alanına girilince. Sağlamlıktan bir karışık açık kalan ağzımı kapatmak için göze görülür bir çaba harcamam gerekti. Gözlerimi alamıyordum.

Castle'ın yanındaki kişi tepeden tırnağa beyazdı.

Sadece gözaltı beyazlığıtaki ruhaf üniforması değil, yeni de benimkinden beyazdı. Hatta saçı bile o kadar açık bir sarıydı ki, beyaz diye tarif edilebilirdi. Gözleriyse insanı büyütiyordu. Hayatımda gördüğüm en açık mavimsi gözleri. İgne gibi delip geçiyordu. Neredeyse şeffaflı gözleri. Benim yaşlarımda gözüktüyordu.

Ama gerçek görünmüyordu.

"Brendan, bu Juliette," diye tanıttırdı Castle bizi. "Juliette daha dün geldi. Ona Omega Noktası'na anlatıyordum."

Brendan'ın gülüşü o kadar beyazdı ki, az kalsın kendimi tutamayıp geri kaçacaktım. Elini uzattı, ben neredeyse parıge kapılmadan önce kollarını çattı. Geri çekildi. "Şey, dur bir saniye - pandım-", deyip ellerini iyice açtı. Eklemelerini çıtırdattı. Parmaklarından birkaç kavideim uçtu. Ona bakıp öylece kalamadım.

Kaçulmuş gibiydi. Biraz süktüm püktüm bir tavırla gülümsedi. "Bazen insanları kazayla çarpıyorum da."

Kalın zırfında bir delik açılmıştı sanki. Erimişti. Ansızın karşımdakinin heri anladığını hissettim. Kendim olmaktan korkmadım. Sezimama da engel olamadım. "Merak etme," dedim ona. "Elini sıkarsam seni öldürebilirim."

"Hadî ya." Gözlerini kırptırdı. Öylece bana bakıt. Sözetimi geri almamı bekliyordu. "Ciddi misin sen?"

"Yem de çok."

Geldi. "Peki o zaman. Dokunmak yok," dedi. Öne eğildi, seziini alçalttı. "O problemden bende de var, biliyor musun? Kızlar hep romantik ilişkilerde elektrik almaktan falan söz ediyorlar ama hiçbirisi geçekten elektrik almaya gelemiyor. İnsanın aklı karışıyor doğrusu." Omuz silkti.

Gülümsemem Pasifik Okyanusu'ndan da genişti. Yüregime sa serpilmişti, kabul edildiğimi hissediyordum. Adam haklıydı. Belki de her şey yolundaydı. Belki bir canavar olmaya mecbur değildim. Belki de bir seçeneğim vardı.

İçimden bir ses, bunayı seveceğime söylüyordu.

Brendan göz korptu. "Seninle tanıştığama çok sevindim, Juliette. Tekrar görüşürüz, değil mi?"

Başımla evetledim. "Sanırım öyle."

"Muhşem." Bana bir gülücük daha yolladı. Castle'a döndü.

"Bir şey dayarsam size haber veririm, elendim."

"Tamam."

Ardından Brendan gözden kayboldu.

Beni kalbimin diğer yarısından ayıran cam duvara döndüm. Alırım soğuk cama dayadım. Keşke uyanısa, diye düşündüm.

"İçeri girip bir merhaba demek istemez misin?"

Başımı kaldırdım, sözüp duran Caelle'a baktım. Daima analık ediyordu beni. Nedenini bilmiyordum ama onun bu ilgisinden rahatsız olmamıştım. "Evet," dedim ona. "Merhaba demek istiyorum."

KIRK SEKİZ

Castle elindeki anahtarla kapıyı açtı.

"Neden hastane kamadım kapalı tutuyorsunuz ki?" diye sordum ona.

Bana döndü. Boyumun çok da uzun olmadığının farkına ilk defa o an vardım. "Ona nerede bulacağını bilseydim bu kapının arkasında sabırla bekler miydin?"

Bakışlarımı yere çevirdim. Yanıt vermedim. Umarım yüzüm kıpkırmızı olmamıştır diye umuyordum.

Cesaret vermesine konuştum. "Şifa vermek hassas bir süreçtir. Dengesiz duygular tarafından belirlenmesine ya da etkilenmesine izin veremeyiz. Aramızda iki şifacı bulduğuga için şanslıyız. Aslını istersen ikizler. Fakat en ilginç yanı, ikisinin de farklı konularda uzmanlaşmış olmaları. Biri fiziksel, diğeri ise zihinsel yaraları iyileştiriyor. İkisi birden ele alınmazsa iyileşme eksik ve yetersiz kalıyor." Kapının koluna çevirdi. "Ama Adam artık seninle görüşebilecek kadar iyileşti diye düşünüyorum."

İçeriye girdiğim anda üstüme bir yasemin kokusu hücum etti. İçeride çiçek aradım ama hiç bulamadım. Yoksa bir par-

füm mû, diye düşündüm. Sarhoş ediciydi.

"Ben hemen dışarda bekleyeceğim," dedi Castle hana.

Oda gösterişsiz dizi dizi yatakla doluydu. Adam'ın yatağı hariç 20 civarı yatak boştu. Odanın diğer ucunda muhtemelen başka bir yere açılan bir kapı vardı ama merak edemeyecek kadar gergindim şu anda.

Yatağın yanına bir iskemle çekip olabildiğince sessiz davranmaya çalıştım. Ona uyandırmak istemiyordum. Sadece iyi olup olmadığını görmeyi istiyordum. Ellerimi bir kavuşturup bir açıyordum. Yüreğimin gün gün atışının farkındaydım. Ona muhtemelen dokunmamam gerektiğinin de farkındaydım ama kendimi diğayinleyemedim. Elimi, elinin üstüne koydum. Sıcaklığı parmakları.

Bir anlığına göz kapakları titreyi. Ama açılmadılar. Anımsız bir nefes aldı, domup kaldım.

Gözyaşlarına bogulmak üzereydim.

"Ne yapıyorsun sen?"

Castle'ın panik içindeki sesini duyunca hızla başımı çevirdim.

Adam'ın elini bıraktım. Kendimi itip yataktan uzaklaştırdım, fal taşı gibi açılmış gözlerle, kaygıyla ona baktım. "Ne oldu ki?"

"Sen neden - sen demin - ona dokunabiliyorsun musun - ?" Castle'ı böyle dehşet içinde, bu kadar şaşkın göreceğim sıklıkla gelmezdi. Sogukkanlılığını yitirmiş, beni durdurmak için bir kolunu uzatmıştı.

"Elbette dokunabiliyorum." Durdum. Sakinleşmeye çalıştım. "Kenji söylemedi mi sana?"

"Bu delikanlının senin dokunuşuna karşı bağışıklığı mı var?" Castle hissiyle konuşuyordu, çok etkilenmişti.

"Evet." Hala muşıl muşıl uyuyan Adam'a baktım. Warner da böyle.

"Bu... büyüleyici."

"Öyle mi?"

"Hem de çok." Casle'in göçeri ıslı ıslı ve coşkuluymdu. "Bu kestnlikle tasları olamaz. Bu tür durumlarda tasları yoktur." Darda. Odayı arşnlada. "Büyüleyici. O kadar çok ihtimal - o kadar çok olasılık var ki -" Artık benimle değil, kendi kendine konuşuyordu. Zihni, takip edemeyeceğim kadar hızlı çalışıyordu. Derin bir nefes aldı. Benim de odada olduğumun farkına varmış gibiydi. "Ötür dilerim. Ben sizi bölmeyeyim. Kızlar da biracandan gelirler -şu anda James'e yardımcı oluyorlar. Bu yeni bilgiyi mümkün olduğunca çabuk rapor etmeliyim."

"Dur."

Başını kaldırdı. "Evet?"

"Teorilerin mi var?" diye sordum ona. "Sen-bu şeylerin.. bana neden olduğuna biliyor musun?"

"Bize demek izedin herhalde?" Casle şefkatle gülmüsedü.

Kızarmamaya çalıştım. Başımı öne sallamayı becerebildim.

"Yıllardan beri çok kapsamlı araştırmalar yürütüyoruz," dedi. "Epey sağlam bir fikrimiz olduğuna düşünmüyoruz."

"Feki neymiş bu?" Güçlölkle nefes alıyordu.

"Eger Omega Noktası'nda kalmaya karar verisen bu konuşmayı çok kısa süre içinde yapacağımıza söz veriyorum. Hem şu an çok uygun olmayabilir." Başıyla Adam'ı işaret etti.

"Şey" Yanaklarımın al al olduğuna hissettim. "Tabii."

Casle döndü, odadan çıkmaya hazırlandı.

"Feki ya sence Adam-" Sözcükler ağızımdan bir anda dökülmüştü. Kendimi dizginlemeye çabaladım. "Sence o da.. bizim gibi mi?"

Casle gerisin geri döndü. Göçerimin içine baktı. "Sanırım," dedi çok ihtiyatlı bir biçimde, "bu mümkün."

Apayp kalmıştım.

"Kusuruma bakma," dedi, "ama gerçekten gitmem lazım. Hem birlikte geçireceğiniz zamanı çalmak istemem."

Evet, tabii, haklısın demek istiyordum. Gülümsemek, arkasından el sallamak, sorun olmadığını söylemek istiyordum ona. Fakat o kadar çok sorum vardı ki patlayacak gibiydim; bildiği her şeyi bana anlatmasını istiyordum.

"Hepsini bir defada sindirmenin zor olduğunu biliyorum." Castle kapıda durakladı. "Ama örneğimde konuşmak için bir sürü fırsat olacak. Çok yorulmuş olsan, eminim biraz uyumak istersin. Kızlar seninle ilgilenecekler - seni bekliyorlar. Aslına istersen Omega Noktası'nda yeni oda arkadaşların onlar olacak. Eminim aklındaki bütün soruları seve seve yanıtlayacak." Gitmeden önce uzanıp omuzumu tuttu. "Sai aramızda görmek bir şereftir, Bryan Ferrars. Umarım bize kalıcı olarak katılmak istersiniz."

Uyumuş bir halde başımı öne salladım.

O da gitti.

Yıldızları heri çok kapsamlı araştırmalar yürütüyorsunuz, demişti. Epey sağlam bir fibrinin olduğunu düşünüyorsunuz, demişti. Bu konuyu çok kısa bir süre içinde yapacağımızı size veriyoruz.

Hayatımda ilk defa ne olduğumu nihayet anlayabildim ama imkansız görünüyordu. Dahası, Adam. Adam. Kendime geldim, yanındaki iskemleye oturdum. Parmaklarımı tutup sıkıttım. Castle yarılmıştı belki de. Belki de hepsi bir rasilanudan ibaretti.

Dikkatimi toplamalıydım.

Acaba son zamanlarda Warner'dan haber alan olmuş muydu? "Juliette?"

Gözleri yan aralığı. Bana, gerçek olup olmadığını bilemiyormuş gibi bakıyordu.

"Adam!" Yarımda kalmak için kendimi zorladım.

Gülümsemedi ama bu bile onu yormuş gibiydi. "Tanrı aşkına,

seni görmek öyle güzel ki."

"İyisin." Elini kavradım, onu başıma basmamak için acele tuttum kendimi. "Gerçekten iyisin."

Gülümsemesi iyice yayıldı yüzüne. "Çok yorgunum. Bıraksalar yıllarca uyuyabileceğimi hissediyorum."

"Merak etme, yatıştırıcıların etkisi yakında geçecek."

Dönüverdim. Birbirinin üstüne oturmuş yeşil gözlere sahip iki genç kız bize bakıyorlardı. Gülümsemeleri de aynıydı. Uzun kahverengi saçları güdü ve yukarıdan arkayruğu yapılmıştı. Vücutlarına oturan, birbirinin aynası gümüş kayalar giymişlerdi. Akmaz rengi baki ayakkabıları vardı.

"Ben Sonya," dedi soldaki.

"Ben de Sara," diye ekledi kız kardeşi.

Onları birbirlerinden nasıl ayırtılabileceğimi bilemiyordum.

"Tanıdığımızı çok sevindim," dedi ikisi birden.

"Adam taburcu olmaya neredeyse hazır," dedi biri.

"Sonya harika bir şifacı," diye ekledi diğeri.

"Sara benden daha iyidir," dedi ilki.

"Yatıştırıcı ilaçları bünyesinden atar atmaz buradan çıkabilir," dediler bir ağzadan ve gülümseyerek.

"Şey - bu harika - çok teşekkürler-" Kime bakacağımı bilemiyordum. Kime yanıt vereceğimi de. Tekrar Adam'a baktım. Bu çok hoşuna gimişse benziyordu.

"James nerede?" diye sordu.

"Diğer çocuklarla oynuyor." Galiba Sara'ydı bunu söyleyen.

"Daha demin onu tuvalet molasına götürdük," dedi diğeri.

"Görmek ister misin onu?" Tekrar Sara.

"Başka çocuklar da mı var?" Gözlerim koca koca açılmıştı.

Kızlar aynı anda başlarını öne salladılar.

"Gölip ona getirelim," dediler koro halinde. Sonra kayboldular.

"İyi insanlara benziyorlar," dedi Adam onlar gelince.
"Evet, öyle." Tüm bu yer iyi geliyordu gözüme.

Sonça ile Sara yarılarında James ile döndüler. James'i ilk defa bu kadar mutlu görüyordum, Adam'ın ilk defa gördüğü zamandan bile mutuydu. Burada olmak ona çok heyecanlandırmıştı. Diğer çocuklarla olmaktan ötürü heyecanlıydı. "Benimle ilgilenen o çok tatlı, güzel kızlar var, burada yiyecek bir sürü şey var, bana çikolata verdiler, Adam - sen hiç çikolata yemiş miydin?" Ona kocaman bir yatac vermişlerdi, yarın diğer çocuklarla birlikte okula gidecekti ve daha şimdiden sabırsızlanıyordu.

Resmen yatacın üstünde oturarak "Uyandığına çok sevindim," dedi Adam'a. "Hastalandığını, dinlendiğini söylediler. Uyandığına göre artık iyileşmişsinizdir, değil mi? Artık güvende miyiz? Yolda olanları hiç hatırlamıyorum," dedi biraz utançla bir tavırla, "herhalde uyuyakalmışım."

Adam, Kenji'yi eline geçirse bir karış suya boğacak gibi görünüyordu.

"Evet, güvendeyiz," dedi Adam ona, elini karmakarışık saçlarında gezdirerek, "Her şey yolunda."

James kopa kopa diğer çocuklarla birlikte oyun odasına gitti. Sonça ve Sara bizi yalnız bırakmak üzere bahane icat ettiler. Onları güdererek daha fazla seviyordum.

"Sana burayı hiç anlatılır mı?" diye sordu Adam bana. Oturmayı beşardi. Çarşafı aşağı kaydı. Göğsü göründü. Teri kusursuz bir biçimde iyileşmişti - zihnindeki görüntüyle karşıdaki arasında dağlar kadar fark vardı. Sorusuma yanılmama-yı umuttum.

"Hiç yara izim kalmamış." Sanki boğca ritüelü insan olmayacakmış gibi, elimle tenine dokundum.

Gölümseneye çalıştı. "Burada tıbbi uygulamalar pek ağır-

günüz şekilde yürümüyor.”

İrkilenek başımı kaldırdım. “Seni.. biliyor musun?”

“Daha Castle’la tanışmadın mı?”

Hayırler içinde başımı öne salladım.

Kimildandı. İçini çekti. “Uzun zamandır bunası hakkında söylentiler işitiyordum. Festivalara iyice kulağımı açmışım çünkü kendim de ordundan kaçmanın yolunu arıyordum. Ama zekertlikte insanın kulağına çok şey çalınıyor. Her türden düşman tehdidi. Pusu olasılığı. Daha orduya yarıkıldığım günden beri tahaf bir yeraltı hareketinden söz edildiğini duyuyordum. Çoğu kimse bunun uydurmaca olduğunu düşünüyordu. İnsanları korkutmak için uydurulmuş bir şeydi. Gerçek olmasına imkan yoktu. Ama hep bu söylentilerde doğruluk payı olmasını diliyordum. Özellikle de seni öğrendikten sonra. Senin-ki gibi yeteneklere sahip başkalarını bulmak istiyorduk. Ama kime soracağımızı bilemiyorduk. Hiç bağlantım yoktu - onları nasıl bulacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu.” Başımı iki yana salladı. “Kenji ta babından beri gizlice onlar için çalışıyordu.”

“Beni aradığını söylemişti.”

Adam başıyla onayladı. Güldü. “Tıpkı benim seni aradığım gibi. Tıpkı Warner’ın seni aradığı gibi.”

“Anlamıyorum,” diye murıldandım. “Özellikle de şimdiki benim gibi -hatta daha güçlü- başkalarının da olduğunu öğrenmişken, neden Warner beni istiyordu?”

“Seni Castle’dan önce keşletmişti,” dedi Adam. “Seni uzun zaman önce sahiplendiğini düşünüyordu.” Geriye yaslandı. “Warner için bir sürü olumsuz şey söylenebilir ama aptal değildir. Gayet eminim ki bu söylentilerde gerçeklik payı olduğunu biliyordu ve bu, onu büyütiyordu. Çünkü Castle bu yetenekleri iyilik adına kullanmak isterken, Warner kendi çıkarı için faydalanmak istiyordu. Bir tür süper güce dönüşmek istiyordu.”

Darda. "Sif seni araştırmak için bir süre zaman ve enerji harcadı. Bu çabaların boşa gemesini istediğini hiç sanmıyorum."

"Adam," diye faldadım.

Elimi tuttu. "Evet?"

"Sanırım o olmadı."

KIRK DOKUZ

"Ölmedi."

Adam döndü, sesi duyunca kaşları çatılmıştı. "Ne işin var senin burada?"

"Vay be. Ne karşılama ama, Kent. Dikkat et de kaçını kurtardım diye bana teşekkür ederken bir yerin acımasın."

"Hepimize yalan söyledin."

"Bir şey değil."

"On yaşındaki kardeşime ilaç verdin!"

"Yine bir şey değil."

"Selam Kenji," dedim ona.

"Elbiselerim yakışmış." Biraz daha yaklaştı, gülmüştü.

Göçlerini desindim. Adam ilk defa üstündekileri inceledi.

"Giyecek başka şeyim yoktu," diye açıklama getirdim.

Adam ağır ağır başını öne salladı. Kenji'ye baktı. "Verecek bir mesajın mı var?"

"Evet. Sama kalacağın yeri göstermem gerek."

"Yani?"

Kenji sırtı. "Sen ve James yeni oda arkadaşlarımız olacağız."

Adam içten içe küfretti.

"Kusura bakma ama sana ve Sıcak Eller'e size özel bir yer verebileceğimiz kadar geniş değil burası." Buna doğru göz kırptı. "Sakin üstüne alınma."

"Hemen mi gitmem gerekiyor?"

"Evet, öyle. Brazdan yatacağım. Kısa gün semin tembelliğini bekleyemem ya."

"Tembellik mi?"

Adam ters bir yüz vermeden önce müdahale ettim. "Uykun geldi de ne demek, saat kaç ki?"

"Neredeyse geçtin omu," dedi Kenji bana. "Yeraltındayken kestirmede güç ama hepimiz saatin farkında olmaya çalışıyoruz. Her koridorda menitör var, birçokumuz da kol saati kullanıyoruz. Geceyle gündüzün hesabını kapatmak insanı kısa zamanda mahveder. Ağrı rahata kapılmanın zamanı değil."

"Warner'ın öldüğünü nereden biliyorsun?" diye sordum endişeyle.

"Kameralarımızla onu daha yeni gördük," dedi Kenji. "O ve adamları bu bölgede sürekli devriye geziyorlar. Söylediklerinden bir kısmını duyabildim. Anlaşılan Warner vurulmuş."

Nefesimi tutup kalbimin gürültüsünü susturmaya çalıştım.

"O yüzden geçen gece şansımız yaver gitmiş. Anlaşılan askerler Warner'ın öldüğünü sandıklarından össe geri çağırılmışlar. Bir an için başsız kalmışlar. Kimse ne yapacağını bilemiyorlmuş. Hangi emirleri yerine getireceklerini. Sonradan anlamışlar öldüğünü. Ama kötü yaralanmış. Kolu sangıyıcı ve askordaydı," diye ekledi Kenji.

Adam benden önce kendini toparlayıp kornaçtı. "Burası saldırılara karpı ne kadar güvende?"

Kenji güldü. "Anlıyorsam inanmazsın. Buraya nasıl bu kadar yaklaşıldığını bile anlayamadım. Ancak yerimizi asla tam

olarak bilmeleri mümkün değil. Burayı bulsalar bile asla zor kullanarak içeri giremezler. Güvenliğimiz nerdeyse apışması imkansızdır. Dahası, her yerde kameralarımız var. Ne yaptıklarına, daha onlar planlanmadan görebiliyoruz.

"Ama çok da önemli değil zaten," diye söze devam etti. "Onlar kavga peşindeyse biz de öyleyiz. Saldırılarından korkmuyoruz. Hem neler yapabileceklerimizden haberleri yok. Bunun için o kadar uzun süredir hazırlanıyoruz ki."

"Yoksa sen-" durakladım. Yüzüm kızardı. "Sen de - yani, senin de bir... becerin var mı?"

Kenji gülümsedi. Ardından kayboldu.

Gerçekten yok olmuştu.

Ayağa kalktım. Az önce durduğu yere doğru elimi uzattım.

Bir anda tekrar beliriverdi ve geriye sıçradı. "HEY! Ağır ol yahu - görünmezim diye hiçbir şey hissetmeyecek değilim ya-"

"Ay! Geri çekildim. Yüzümü buruşturdum. Çok öfür dikirim-"

"Sen görünmez mi oluyorsun?" Adam meraklanmış değil de kaygılanmış gibiydi.

"Aklını başından aldım, değil mi?"

"Ne kadarlık casusluk yapıp beni gözetliyordun?" diyerek gözlerini kıstı Adam.

"Gerektiği kadar." Ancak Kenji'nin sınısından haylazlık akıyordu.

"Yani sen... cismani misin?" diye sordum.

"Ama da anlayılmaz sözcükler kullanıyorsun." Kenji kollarını kavuşturup duvara yaslandı.

"Demek istediğim - duvarların içinden falan geçemiyorsun, değil mi?"

Alaycı bir ifadeyle güldü. "Hayır. Hayalet falan değilim. Sadece... etrafıma kaçabiliyorum. Sanırım en iyi bu şekilde

tanımlayabilirim. Herhangi bir mekandaki arka plana katışıyorum. Kendimi, çevremi uyum sağlayacak şekilde değiştiriyorum. Nasıl yapıldığını keşfetmek çok zamanımı aldı."

"Vay canına."

"Adam'ı evine kadar takip ettim. Nerede oturduğunu o sayede öğrendim. Oradan da bu şekilde kaçabiliydim, çünkü beni göremiyorlardı. Yine de vurmaya çalıştılar," diye ekledi acı bir tavırla. "En azından ölmemeyi başardım."

"Dur bir saniye, iyi ama, neden Adam'ı evine kadar takip ettin ki? Beni aradığını söylememiş miydin?" diye sordum.

"Evet, evet. Şöyle, Warner'ın büyük projesinin kokusunu alır almaz askere yazıldım." Beni başıyla işaret etti. "Seri bulmaya çalışıyorduk. Fakat Warner bircem daha geniş yetkilere sahipti ve daha fazla bilgiye erişebliyordu. Castle'ın birinin Warner'ın çevirdiği dolapları daha rahat takip edebileceğini düşündü. O yüzden bu oykurun başrol kahramanının Adam olduğuna ve seninle bir geçmiş paylaştığını duyunca Castle'ı hemen bilgilendirdim. Bana Adam'ı ve seni yakından izlememi söyledi, şayet Adam da Warner gibi sapkın teki çıkarsa diye. Oran sana ya da planlarımıza karşı tehdit oluşturmayacağından emin olmak istemiştik. Ancak ikinizin birlikte kaçacağına sözleşer inanmazdım. Ortahığın akını üstüne getirdiniz."

Bir süre hiçbirimizin ağzını bıçak açmadı.

"Beni ne kadar gazetledin?" diye sordu Adam ona.

"Vay vay vay." Kenji başını yana eğdi. "Yoksa Bay Adam Kent içerici mi?"

"Eşekliği bırak."

"Bir şey mi yapıyorsun?"

"Evet. Silahımı."

"Hey!" Kenji ellerini çırpı. "Hadi artık çıkalım mı buradan?"

"Bana iç çamaşır lazım."

Kenji'nin yata bir anda asıldı. "Çıldı mıstın sen, Ken? Bunu duymak izemiyorum."

"Eh, beni çıplak görmek izemiyorsan elini çabuk tutmanı öneririm."

Kenji, Adam'a pis pis baktı, sonra kıyafetlerinin orantık mali olduğuna dair bir şeyler homurdanarak çıkıp gitti, kapıyı çarparak kapattı.

"Ashında çıplak falan değilim," dedi Adam bana.

"Ya," dedim. Başımı kaldırdım. Göçerim ihanet ediyordu bana.

Sertliğini gidermeye çalıştım ama bunu zamanında yapamadım. Parmaklarıyla yanığıma okşadı. "Bizi biraz yalnız bırakın istedim."

Herhalde kemiklerime kadar kopkırınmış keşilmişim. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. "İyi olduğuna o kadar seviyorum ki."

Bir şey dedi ama duymadım.

Elimi tuttu. Beni yanına çekti.

Öne eğildi, ben de öne eğildim. Neredeyse üstüne çıkmıştım. Beni kollarına almış, yepyeni bir tutkuyla, mecburiyetle, alev alev bir itiyişle öpüyordu. Elleri saçlarımdaydı, dudaklarındaki dudakları ise aceleliydi, ağzında sanki alevler ve hal tadı patlıyordu. Tüm vücudumdan buhar yükseliyordu.

Adam hafifçe geri çekildi. Alt dudagımı öptü. Bir anlığına sandı. Yeni biraz öncesine göre 37 derece ısınmıştı. Dudakları boynumdaydı, elleri ise vücudumun üst kısmında aşağı doğru bir yolculuğa çıkmıştı ve ben de kalbimde neden bu kadar çok yük treni olduğumu, neden onun göğsünden kırık bir marika olduğumu merak ediyordum. Uçariken sonsuza dek onun tenine bapsedimmiş kuşu parmaklarımla takip ederken onun bana

kendi kanatlarını verdiğini ilk defa fark ettim. Uçup kaçma-
ma yardımcı olmuştu ve şimdiyse merkezcil hantlele kendimi
kapırmış, her şeyin merkezine doğru yükseliyordum. Dudak-
larını tekrar dudaklarıma getirdim.

"Juliette," dedi. 1 nefes. 1 öpücük. Tenimi çıldırtan 10 par-
mak. "Seni bu gece görmem lazım."

Evet.

Lütfen.

Kapıya serçe 2 kez çalınışı bizleri birbirimizden ayırdı.

Kenji kapıyı çarparak açtı. "Bu devanın candan olduğunun
farkındasınız, değil mi?" Solucan yemiş gibi tiksinti doluydu
suratı. "Kimse bunu görmek istemiyor."

Adam'a bir kilit verdim.

Başım bana doğru salladı. "Hadî gel, seni Sonya ile Sara'ya
götüreyim. Bu gece seni yerine yerleştirsinler." Adam'a döndü.
"Sakin o kiliti bana geri verme."

"Feki ya uyumak istemezsem?" diye sordu Adam yüzüzce.
"Beni odama mı kilitleyeceksiniz?"

Kenji dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı. Gözlerini kısı.
"Bu sözcüğe çok sık ağzıma almam, Kent, ama lütfen gülmeye
dolaşıp bir şeylere burnunu sokma. Bir şeyleri kontrol altında
tutmanızın sebebi var. Hayatta kalmanın tek yolu bu. O yüz-
den lütfen herkese bir iyilik yap, kütüphanenizde kalın. Kız
sabah görürsün."

Ama sabah sanki bir milyon yıl uzaktaydı.

Kapı çaldığında istizler hala uyuyuculardı. Sonya ile Sara bana banyonun yerini göstermişlendi ve bu sayede dün yatmadan önce duş alabilmıştım, ama hala Kenji'nin üstümden düşen bol kıyafetlerini giyiyordum. Kapıya doğru sessizce yürürken çok kemik görüncüğüne düşünüyordum.

Kapıyı açtım.

Göçlerimi kirpettim. "Merhaba, Winston."

Beni tepeden tamaga süzdü. "Castle bu kıyafetlerden kurtulmak istersin diye düşündü."

"Bana gyecek bir şeyler mi getirdin?"

"Evet, umutun mu? Sana özel bir şey yaptık."

"Ee. Çok sag ol. Hanika."

Sessizce departı çıktım, karanlık koridorlarda Winston'ı takip ettim. Yeraltı dünyası sessiz, sakimleri ise uykodaydı. Winston'a neden bu kadar erken kalktığımızı sordum.

"Kahvaltıda herkesle tanışmak istersin diye düşündüm. Böylece buranın rutinine hemen ayak uydurabilirsin, hatta eğitimine başlayabilirsin bile." Dönüp arkasına baktı. "Hepimiz yeteneklerimizi en etkili şekilde kullanmayı öğrenmeliyiz. Be-

denin testünde denetiminin olmaması hiçbir işe yaramaz."

"Dur bir saniye, senin de mi bir yeteneğin var?"

"Burada, yeteneği olan tam elli altı kişiyiz. Geri kalanları ise aile üylerimiz, çocuklar ya da diğer konularda biseden yardımını istemeyen yakın dostlarımız. Evet, ben de o elli altı kişiden biriyim. Senin gibi."

Uzun adımlarına yetişmek için koşarken az daha ayaguna basacaktım. "Feki, sen ne yapabiliyorsun?"

Yanı vermedi. Emin değilim ama yüzü kızarmıştı galiba.

"Özür dilerim-" dedim hemen lafımı geri alarak. "Vazifem olmayan şeylere karışmak istemezdim - hiç sormamalıydım."

"Serun değil," dedi bana. "Aptalca bir yetenek olduğumu düşünüyorum, o kadar." Kısa ve acı acı güldü. "Yapabileceğim onca şey varken," diye içini çekti. "Hiç değilse sen ilginç bir şeyler yapabiliyorsun."

Durdum, şaşırıp kalmıştım. Dehşete düşmüştüm. "Yarışma mı sanıyorsun buna? Kimin sihir gösterisi daha başarılı diye mi bakacağız? Kimin en fazla acı verebildiğiyle mi yarışacağız?"

"Öyle demek istememiştim."

"Birini kazara öldürebilme becerisinin ilginç olduğunu sanmıyorum. Canlı bir nesneye dokunmaktan çekinmenin hiçbir ilginç yanı yok."

Dişlerini sıkı. "Kastettiğim o değildi. Sadece... keşke daha faydalı olsaydım diyorum. Hepsi bu."

Kollarımı göğsümden kavuşturdum. "İstemiyorsan söylemek zorunda değilsin."

Göçlerini devirdi. Bir elini saçlarında gezdirdi. "Ben sadece - çok... emegim," dedi.

Söylediğini kavramam için biraz zaman geçmesi gereki. "Yani kıvrılıp simit gibi olabilir misin?"

"Elbette. Ya da gerekirse kendimi uzatabilirim."

Öyle afallanmış bir şekilde bakıyorum ki, herhalde kendimi rezil etmişim. "Görebilir miyim?"

Dudaklarına izah. Göçlüğünü düzeltti. Boş koridoru kolaçan etti. Sonra bir kolunu kendi beline doladı. İki kez.

Önü bir balık gibi ağız açık kalmıştı. "Vay be."

"Salakça bir şey," diye homurdandı. "Hem de yararsız."

"Delir misin sen?" Gerileyip ona şöyle bir baktım. "Bu inanılmaz."

Ama kolu normale dönmüştü ve Winston tekrar yürümeye başlamıştı. Ona yetişmek için koymam gerekti.

"Kendine bu kadar yüklenme," demeye çalıştım ona. "Utulanacak bir şey değil ki bu." Ama bana kulak asmadı, ben de ne zamandan beri insanlara motivasyon konusunda nutuklar çekmeye başladığımı merak ettim. Kendimden nefret etmekten kendimle barışık olmaya ne zaman geçtiğimi. Ne zamandan beri kendi hayatımı belirlediğimi.

Winston beni, orunla ilk tanıştığım odaya götürdü. Aynı beyaz duvarlar. Aynı küçük yatak. Fakat bu sefer Adam ile Kenji de içerideydiler. Kalbim çarpmaya başladı, aniden gerilediğimi hissettim.

Adam ayaktaydı. Kendi başına ayakta duruyordu ve muhteşem görünüyordu. Güzel. Zarar görmemiş. Üstünde tek damla kan yoktu. Biraz zorlanarak yürüyor, ama bana hiçbir şey yokmuş gibi gülümsüyordu. Benzi her zamankinden biraz daha solgundu fakat buraya ilk geldiğimiz geceye kıyasla daha iyi olduğu su götürmezdi. Geceleyin gökyüzünün mavimsi gibi görünen göçleri, doğal esmerliğini dengeliyordu.

"Juliette," dedi bana.

Ondan gülerimini alamıyordum. Hayranlıkla bakıyordum. Sağ salım olduğunu bilmek o kadar inanılmazdı ki. "Selam."

Gölümsemeyi becerebildim.

"Sana da günaydın," diye laba karıştı Kenji.

İrkildim. Yaz mevsiminde batmaya yüz tutmuş güneş kadar pembeydim ve bir o kadar da çabuk köçülüyordum. "Şey, sana da selam." Ona doğru elimi gevşek bir şekilde salladım.

Alay edencesine güldü.

"Tamam. Hadi şu işi halledelim." Winston duvarlardan birine doğru yürüdü. Buranın bir dolap olduğu ortaya çıkmıştı. İçeride renkli tek bir şey vardı. Onu askıdan aldı.

"Şey, onunla biraz yalnız kalabilir miyim?"

Winston gülüğüne çıkardı. Gözlerini ovuşturdu. "Protokole uymak zorundayım. Her şeyi açıklamam gerekiyor."

"Biliyorum, tamam," dedi Adam. "Ama sonra da yapabilirsin. Sadece bir dakika, söz veriyorum. Buraya geldiğimden beri onunla hiç konuşamadım."

Winston kapıyı çattı. Bena baktı. Adam'a baktı. İçini çekti.

"Peki. Fakat bir dakika içinde dönerüz. Her şeyin uyup uymadığından emin olmam, sonra da—"

"Tamam. Harika. Sağ ol—" deyip onları resmen kapı dışarı etti.

"Dur bir saniye!" Winston kapıyı tekrar iterek açtı. "Hiç değilse biz dışarıdayken kıyafetini giysin. O zaman vakitim boşa harcanmış olmaz."

Adam, Winston'un elindeki nesneye baktı. Winston alnını ovuşturdu, insanların sürekli zamanını çaldığına ilişkin bir şeyler söyledi. Adam da gülmemek için kendini zor tuttu. Bena baktı, omuz silkti. "Tamam," dedi elbiseyi alarak. "Ama artık çıkmanız gerekiyor." Sonra ikisini birden koridora itti.

"Kapının hemen dışıda bekliyoruz, ona göre," diye bağırdı Kenji. "Beş saniye uzaklıtayız."

Adam kapıyı kapattı. Dondu. Gözleri beni delip geçiyordu.

Kalbimi nasıl sakinleştireceğimi bilemiyordum. Konuşmaya çalıştıysam da başaramadım.

O benden önce toparlanıp konuştu. "Sana hiç teşekkür etme fırsatım olmadı," dedi.

Bakışlarımı yere çevirdim. Yüzümü ateş hastasını belli etmemeye çalıştım. Gerekeceği halde kendi kendimi çimdikledim.

Yaklaştı. Öne eğildi. Ellerimi tuttu. "Juliette," dedi.

Ona baktım.

"Hayatımı hartandı."

Yanagımın içini usandı. Hayatını kurtardığınız birine "Bir şey değil" demek çok aptalca geliyordu. Ne yaparsam bilemiyordum. Vesebildiğim tek yanı, "İyi olduğuna sevindim," oldu.

Gözü dudaklarımdaydı, yapış tutuşuyordum. Eğer beni şimdi öperse, ona dur diyebileceğimi sanmıyordum. Derin bir nefes aldı. Elinde bir şey tuttuğunun farkına varmış gibiydi. "Şey. Belki de şunu giysen iyi olur." Elime mor renkli, daracık bir şey tuttuğunda. Ufacık görünüyordu. Küçük bir çocuk mayosu gibi. Ağırlığı varla yok arasıydı.

Adam'a boş boş baktım.

Sırtı. "Giysene."

Bakışım değişti.

"Şey." Utanmış bir halde geriye sızdı. "Şey - tabii ben arkamı döneceğim."

Nefesimi saldırmak için arkamı dönmeyi bekledim. Etrafıma bakındım. Odada hiç ayna yoktu. Ağır büyük kıyafetlerimden kurtuldum. Her bir parçayı yere attım. Oda çalılıp lak duruyordum ve bir anlığına taş kesmiş gibiydim, hareket edemiyordum. Ama Adam dönmedi. Tek kelime etmedi. Parlak mor kumaşa baktım. Herhalde elastikti.

Oyluydu.

İçin aslı, giymesi hiç beklemediğim kadar kolaydı - sanki benim için özel olarak yapılmış gibiydi. İç çamaşırın olması gereken yerlerde bir astarı, göğüs kısmında ekstra destek kısmı vardı. Yakası boynuma kadar uzanıyordu. Kolları ve paçaları bilek hizasındaydı ve arkadan bir fermuarla kapanıyordu. Ultra ince kumaşı inceledim. Sanki hiçbir şey giymemiş gibiydim. Çok koyu bir mordo, tenimi sıkıca kavıyordu ama hiç sıkıyordu. Tenime neles aldırıyordu, çok tuhaf bir şekilde rahattı.

"Nasıl görünüyor?.." diye sordu Adam. Endişeli gibiydi.

"Fermuarını çeker misin?"

Döndü. Dudakları aralandı, titredi, sonra muazzam bir tebesüme dönüştü. Kağları neredeyse tavana değecekti. Yüzüm öyle bir kızardı ki nereye bakacağımı bilemedim. Yaklaşığı, ben de yüzümü saklamak için döndüm, ama göğsümden kelebekler uçuşuyordu. Adam saçuma dokunduğunda, saçımın neredeyse belime kadar geldiğini fark ettim. Belki de kestirme zamana gelmişti.

Parmakları çok özenliydi. Fermuarı sıkıştırmaları diye saçlarımı omuzumdan geriye attı. Parmagıyla ensemden belimin aşağısına, kıyafetin birleşme yerine kadar bir çizgi çekti. Dik durmak için kendimi zorluyordum. Omurgamdan koca bir pöhre yetecek kadar elektrik geçiyordu. Ağrıdan alanak fermuarı kapattı. Ellerini vücudumun iki yanında geçirdi. Bana söylediği ilk şey, "Tanrı aşkına, muhteşem görünüyorsun," oldu.

Döndüm. Yumruğunu ağzına basırmış, gülümsemesini gizlemeye, dudaklarından dokümen sözcükleri engellemeye çalışıyordu.

Kumaşa dokundum. Belki de bir şeyler söylesem iyi olacak, diye döğündüm. "Çok... rahatmış," dedim.

"Seksi."

Başımı kaldırdım.

Başını iki yana sallıyordu. "Teci seksi."

Yürüdü. Beni kollarına aldı.

"Jimnastikçilere benzedim," diye homurdandım.

"Hayır," dedi dudaklarında sıcak sıcak ~~seslek dudakla-~~
rıyla. "Süper kahramanlara benziyorsun."

SONSÖZ

Kenji ile Winsen odaya tekrar daldıklarında o tatlı ürpertiyi hala hissediyordum.

"Feki, bu elbise hayatımı nasıl kolaylaştıracak?" dedim.

Ama Kenji çakılıp kalmıştı, hiç sakinmeden gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Ağzını açtı. Kapadı. Ellerini cebine soktu.

Winsen da içertti. "Dokunma konusunda sana yardım olacak," dedi bana. "Bu sağı solu belirsiz havada tepeden turnağa örtünmen gerekmeyecek. Malzeme, dışarının sıcaklığına göre seni gerektiğinde ısıtacak gerektiğinde soğutacak türden. Hafif ve hava geçiriyor, o yüzden senin nefes alabilir. İstemeden birilerinin casusuna yakmanı engelleyecek, ama eğer istersen... kasten birilerine dokunmana da izin verecek. Tabii eğer gerekirse."

"Bu harika bir şey."

Gülümsedi. Kocaman hem de. "Bir şey değil."

Kıyafeti daha yakından inceledim. Bir şey dikkatimi çekti. "Ama ellerim ve ayaklarım tamamen çıplak. Nasıl oluyor da-"

"Tuh, nasıl da unuttum," diye sözümlü kesti Winsen. "Az daha aklımdan çıkıyordu." Dolaba koştu, bükük huzasına gelen

bir çift siyah bot ve dirseğime kadar uzanan bir çift siyah eldiven çıkarttı. Bana uzattı. Aksesuarların yumuşacık derisini inceledim ve botların esnek, yayılan yapısına hayran kaldım. Bu ayakkabılarla gerektiğinde bir kilometre yol koşabilir, gerektiğinde bale yapabiliyordum. "Bunlar sana uyar," dedi. "Kıyafeti tamamlıyorlar."

Hemen giydim, ayak parmaklarımdan üstüme yükselip yeni kıyafetimin keyfini çıkarırdım. Kendimi yenilmez hissediyordum. Hayatımda ilk defa keşke aynam olsaydı, diye hayıflanırdım. Önce Kenji'ye, sonra Adam'a ve Winston'a baktım. "Ne diyorsunuz? Acaba... iyi durdu mu?"

Kenji acayip bir ses çıkardı.

Winston kol saatine baktı.

Adam'ın yüzündeki sızıyı silinmek bilmiyordu.

Kenji ve Winston'ın peşinden odadan çıktık ama Adam durup eldivenimin sol tekini çıkarttı. Elime tuttu. Parmaklarımı zı kenetledik. Bana, yüreğine öpücük konduran bir gülücük yolladı.

Etrafıma bakındım.

Yumruğuma saktım.

Kumaşın tenimi sarmaladığını hissettim.

Kendimi inanılmaz hissediyordum. Saniki kemiklerim yeneden hayat kazanmıştı; tenim güçlü ve sağlıklıydı. Oğrelerime derin derin hava doldurdum, tadını çıkardım.

İşler değişiyordu ama bu sefer korkmuyordum. Bu sefer kim olduğumu biliyordum. Bu sefer doğru seçimi yapmışım ve doğru takım adına savaşıyordum. Kendimi güvende hissediyordum. Kendime güventiyordum.

Hatta heyecanlıydim.

Neden mi?

Çünkü bu sefer hazırdım.

Juliette tam 264 gittedir kimsese dokunmadı.

En son birine dokunması bir kezdi. Ama Yeniden Kuruluş onu cinayetini açtı tıka. Juliette'in dokunmasının neden bu kadar önemli olduğunu kimse bilmiyor. Kimseye bir zarar vermediği sürece bu durumu kimseyle de umarında değil çünkü dünya zaten perişan durumda. Her gün yeni bir hastalık ortaya çıkıyor, gıda ihtiyacı her sifhada, gökyüzünde tek bir kuş kalmadı ve bulutlar garip bir renkte.

Yeniden Kuruluş, yeni dünyaya tek çare olduğunu iddia ettiği için Juliette'i bir hücreye kapandı. Hayatta kalan bir avuç insan ise suya naralanıyor. İşte bu yüzden Yeniden Kuruluş fikir değiştirmek üzere. Juliette onlar için mükemmel bir silah olabilir. Juliette, yeni dünyanın rehberi olabilir.

Juliette kışın aşarında, Ya bir silah olacak. Ya da bir an.

Tabii ki Maf, Rosa Dobrowski'de yürek burkan bir romantikle dünyaya sürümlü bir araya getiriyor. Juliette'in iç dünyasını yenilgi bir işleple metrine yazıyor, yazıyor Juliette'in ruhunun içine davet ediyor.

www.dexkitap.com

20

evlektiriz.com